

Eainmakathit presents

ရတနာ

ရတနာပျားတို့အိမ်ကလေး

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား သုံးရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာသနာ ပွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၄၀၇၀၉
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၈၀၈၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
(အိမ်မက်အသစ်စာပေ)
၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊
ကာမွေမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးစော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၈၄ (၁၇)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - Ko Ko Naing
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ဗထမအကြိမ်
ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဝေဖူးသွင်

ခေါင်းညိတ်ပြေးတဲ့ အရိပ်ကလေး / ဝေဖူးသွင် ။ - ရန်ကုန် ၊

အိမ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၀၉။

၁၇၃ - 'စာ၊ ၁၂ x ၁၈ . ၅ စင်တီ။

(၁) ခေါင်းညိတ်ပြေးတဲ့ အရိပ်ကလေး

ဒဂုန်မက်ဒဂုန် မှ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

၁။	ပြာပြစ်သွားသောပန်းသီးနှင့်အခြားမော်ဒန်ဝတ္ထုတိုများ	သစ္စာနီ
၂။	အဆောင်သူအတွက်...	ဝေပျားသွင်
၃။	ဂလိဘယ်လိုက်ဖေးရင်း ရှေးဟောင်းလူဆိုးခွဲ...	မောင်စူးစမ်း
၄။	ဂလက်စီမိစ္ဆာနှင့်သံမဏိမီးလျှံ	တာရာလင်းနွယ်
၅။	မိုးရာသီပတ်ပျိုး	တာရာမင်းဝေ၊ ဝေပျားသွင်
၆။	ကမ်းဝေးလှောင်အိပ်	သစ္စာနီ၊ မင်းဆိုက်စိုးစန်
၇။	သူရဲကောင်းပြုနေနှင့်ရွှေလျားနေသောရဲတိုက်	တာရာလင်းနွယ်
၈။	မူကြိုတစ်ဦး၏ဖာလူအိအရသာ	ဝေပျားသွင်
၉။	ကြက်ခြေခတ်နှစ်ခု	တာရာမင်းဝေ၊ ဝေပျားသွင်
၁၀။	မင်းလူ...ဝေပျားသွင်...L မင်းပြည့်မွန်	မင်းလူ၊ ဝေပျားသွင်၊ Lမင်းပြည့်မွန်
၁၁။	ပြတင်းပေါက်ကလွတ်ကျသွားတဲ့အိပ်မက်	Lမင်းပြည့်မွန်
၁၂။	အိပ်မက်တစ်ပက်စာ	ရွှေထိုက်
၁၃။	တစ်ဝက်တစ်ပျက်ည	မင်းဆိုက်စိုးစန်၊ Lမင်းပြည့်မွန်
၁၄။	အနုပညာလွန်းပျံ့ယာဉ်	ဝေပျားသွင်
၁၅။	ဟိုး...ရှေးရှေးတုန်းက	ရွှေထိုက်
၁၆။	ငှက်ဆိုးတွန်ချိန်	သတိုးတေဇ
၁၇။	စောင့်နေသူ	သတိုးတေဇ
၁၈။	ညဉ့်ခက်သန်းခေါင်ခွေးတစ်ဟောင်	သတိုးတေဇ
၁၉။	ဂျစ်ပစ်သင်ခန်းစာ	လင်းညို၊ သွေး
၂၀။	မိစ္ဆာမျက်ရည်	ဝေလကျော်
၂၁။	ခွဲလမ်းခြင်းခရီးသည်	သတိုးတေဇ
၂၂။	မာယာကစားပွဲ	လင်းညို၊ သွေး
၂၃။	အပြာရောင်မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစများ	ဝေပျားသွင်
၂၄။	ချစ်သူရွာ	လူနေ
၂၅။	အမှောင်ကြောက်သူ	သတိုးတေဇ၊ ဝေလကျော်
၂၆။	ညည်းတွားရှိုက်တဲ့ဝံသံ	သတိုးတေဇ
၂၇။	ဦးရှင်ကြီး	ဒိဋ္ဌကျော်စွာ
၂၈။	ပန်းဝင်စား	ဝေပျားသွင်
၂၉။	စေးရယ်	လူနေ
၃၀။	ကလေးအတွေး Essay	မင်းဆိုက်စိုးစန်
၃၁။	ကိစ္စရာပြည်သို့ အလည်ရောက်သူ	ဒိဋ္ဌကျော်စွာ
၃၂။	ဘာဆိုလားပဲ	လူနေ
၃၃။	ခေါင်ညှိတ်ပြေးတဲ့ အပိုင်ကလေး	ဝေပျားသွင်
ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ		
၃၄။	လိပ်ပြာခွဲတဲ့ည	ဒဿကျော်စွာ
၃၅။	ညောင်ရေကြော့ဆိုး	သတိုးတေဇ

Eainmakathit presents

Eainmakathit

38 (3rd-fl), 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

095112428, 551403

ဝေမျှသွင်

ခေါင်းညိတ်ပြေးတဲ့ အရိပ်ကလေး

(၁)

ရွာမလို့အံ့နေသော ရာသီဥတုကြောင့် နေရောင်မရှိ
တော့သော်လည်း အိုက်စပ်မှုက လျော့မသွားပေ။ မြေညီထပ်
ကဖေးဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ ပိုင်ရှင်ဦးလေးစိုးတစ်
ယောက်သာ ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်လျက် ယပ်တောင်တဖျပ်
ဖျပ်ခပ်ရင်း သူ့ကိုမြင်တော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး လင်းလင်း၊ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်ရ
ပြန်ပြီလဲ၊ လာဦးလေကွာ”

“ပြီးမှ လာခဲ့မယ် ဦးလေးစိုး၊ အလုပ်က ရှိသေးတယ်၊
သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အပျိုကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာလို့

အိပ်မက်အသစ်

(၁)

ရွာမလိုအံ့နေသော ရာသီဥတုကြောင့် နေရောင်မရှိ
တော့သော်လည်း အိုက်စပ်မှုက လျော့မသွားပေ။ မြေညီထပ်
ကမေးဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ ပိုင်ရှင်ဦးလေးစိုးတစ်
ယောက်သာ ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်လျက် ယပ်တောင်တဖျပ်
ဖျပ်ခပ်ရင်း သူ့ကိုမြင်တော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး လင်းလင်း၊ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်ရ
ပြန်ပြီလဲ၊ လာဦးလေကွာ”

“ပြီးမှ လာခဲ့မယ် ဦးလေးစိုး၊ အလုပ်က ရှိသေးတယ်၊
သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အပျိုကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာလို့

အိပ်မက်အသစ်

သူခိုင်းထားတာမပြီးရင် ရှော့ရှိတယ်”

လင်းလင်းက ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ယပ်တောင်လို တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ကာ စိတ်ဓါတ်ကျသည့် အမူအယာဖြင့် လှေကားပေါ်မော့ကြည့် ၏။ နောက် . . . ခေါင်းကို လေးတွဲစွာရမ်း၍ သက်ပြင်းချရင်း အပေါ်ဆက်တက်ဖို့ ပြင်ရသည်။ သူ့အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီတူးက အပျိုကြီးပီသစွာ အလွန်ဇီအာကြောင်သည် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကလည်း မုန့်ဖိုးယူပြီးမှတော့ တတ်သည့်ပညာမနေသာဆိုသလို ငါးလွှာရောက်အောင် တက်ရပေဦးတော့မည်။ လင်းလင်းက စိတ်ကိုဖုံးဖုံးချလိုက်ပြီး ဘေးမှာ ခဏချထားသော ပစ္စည်းကိရိယာအိတ်ကို ကောက်ယူကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးတက်သွားလိုက်၏။

မိုးအုံ့နေသည်မို့ လှေကားတစ်လျှောက် အလင်းရောင်က နည်းပါးမှုန်သီနေသည်။ လေလေးတစ်ချွန်ချွန်ဖြင့် လှေကားပေါ် အပြေးတက်လာရင်းမှ သူ့အဒေါ် အန်တီတူး၏ တီဗွီပြင်ရန်ကိစ္စကိုပါ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပျက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့နားလည်ပြီး ပြုပြင်လို့ရလောက်သည့် အပရိကကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းရ၏။ ဒါမှလည်း မုန့်ဖိုးထပ်တောင်းလို့ကောင်းမည်။ တီဗွီကိုထမ်း၍ ဆိုင်သွားပို့ရသည့် ဒုက္ခကလည်း လွတ်မည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့အတွေး

နှင့်သူ တက်လာရင်း ရှေ့တွင်ပိတ်နေသော လူရိပ်ကိုတွေ့သ
ဖြင့် သူမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူ့ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကလည်း နောက်မှခြေသံ
ကြားရသဖြင့် ပြန်၎်ကြည့်ရာ လင်းလင်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ
သွားသည်။ လင်းလင်း မသိမသာ ပါးစပ်ဟသွားသည်။ ခပ်
မိုက်မိုက်ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်ပါလား။ သူမဘေးမှာက
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ သူ့က လှေကားပေါ် ဆက်
မသွားဘဲ ရပ်နေသဖြင့် သူမတို့ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်
လင်းလင်းဆီမှ အကြည့်လွဲကာ ကပြာကယာ ဘေးကိုရှောင်
ပေးသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်တက်ရင်း လင်းလင်း
စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား၏။ ဘွားတော်ကြီးနှင့် ချာတိတ်
မလေးတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုကြည့်နေသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို
ရိပ်မိပြီး လင်းလင်းပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း စုတ်တီး
စုတ်ပြတ်ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

အန်တီတူးအခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူ့က တံခါးကို
သော့ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။ အိမ်ရှင်အန်တီတူးကတော့
သူမသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အတင်းခေါ်သဖြင့် ပျော်ပွဲစား
ဆိုလား၊ အပန်းဖြေခရီးဆိုလား ပဲခူးဘက်ကိုပါသွား၏။ အဲဒါ

သူ့ကိုသော့ပေးခဲ့ပြီး သူမပြန်မရောက်ခင် တီဗွီပြင်ပေးဖို့ မှာ
ထားခဲ့သည်။ တူတော်မောင်လင်းလင်းအကြောင်း သိသည်မို့
မုန့်ဖိုးပါ တစ်ခါထဲစရံသပ်သွားရှာပါသည်။

လင်းလင်းမှာ မောမောနှင့် ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း
မီးခလုတ်ရှိရာသို့ အကြည့်ကရောက်သွား၏။ ဟောဗျာ . . . ။
သူ့ခမျာ ချက်ချင်းလဲသေချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားတော့၏။
သွားပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဦးလေးစိုးဆိုင်မှာ အသံငိုက်နေတာကိုး
ဟုတွေးကာ ဒီကပြန်ထွက်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ ဗိုက်က
လည်း ဆာနေပြီ။ ပထမက မီးလာလျှင် တီဗွီကို စစ်ဆေးကြည့်
ပြီးမှ တစ်ခုခုဆင်းစားရန်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အောက်ပြန်
ဆင်းပြီး ဦးလေးစိုးနှင့် တွေ့ရာလေးပါး သွားပွားနေဖို့ပဲ ရှိတော့
သည်။ လင်းလင်းလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စေ့ထားသော
တံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ "အမလေးတော် . . ." ရုတ်တရက်
အော်သံကြီးက သူ့ကိုသာမက၊ ကျန်တိုက်ခန်းတွေထဲက လူ
တွေပါ ပူထူသွားစေသည်။

လင်းလင်းမှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ငေး
ကြောင်ရပ်နေဆဲ။ သူနှင့် လှေကားတွင်ဆုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍

ပြန်ကြည့်နေရင်း ကြက်သေသေလျက်။ အန်တီကြီးကတော့ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ကောင်မလေးရှေ့မှ ကာရံဖက်တွယ် ပေးထားလေသည်။ သူတစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေသလိုမျိုး။ လင်းလင်းက သတိဝင်လာသလိုမျိုး ချောင်းဟန်လျက် ရှေ့ကိုတိုး၏။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သည်။ ထိုအခိုက်မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ တံခါးပွင့်သွားပြီး အဖွားကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ခုနက အော်တာ ဒီက တူမကြီးတို့လား၊ ဟေ့ . . မင်းဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ၊ မိန်းမတွေချည်းပဲဆိုပြီး ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ပြောစမ်း . . မင်းကို ဒီအခန်းမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း သူ့ခိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မလုပ်နဲ့နော်၊ ဟိတ် . . ရှေ့ . . ရှေ့မတိုးနဲ့၊ အမလေး . . လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ လူ လူ . . .”

လင်းလင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓါတ်တော်တော်ကျ သွားပါသည်။ ပြောချင်ရာတွေ စွတ်ပြောပြီး အော်ချင်ရာတွေ အော်နေသည့် အဘွားကြီးကို သူလည်း ဘယ်ကစရှင်းပြရမှန်း မသိ ဖြစ်နေမိသည်။ ဟိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အဘွားကြီး

နောက်သို့ရောက်သွားကာ သူ့ကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ အဘွားကြီးလက်ထဲတွင် စောစောကတည်းက ဖွက်ယူလာဟန်ရှိသော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို သူ့မြင်လိုက်ရ၏။
ဗုဒ္ဓေါ . . . ။

“ဘယ်မှာလဲ အန်တီကြီး၊ ဘယ်မှာလဲ သူ့ခိုး”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟာ . . . လင်းလင်း”

အသံတွေနှင့်အတူ ချက်ချင်းဆိုသလို အခြေအနေကပြောင်းသွား၏။ အောက်ဘက်ခန်းများမှ တံခါးတွေ အသီးသီး ပွင့်သွားပြီး လူကြီးတချို့ ထွက်လာကြသည်။ ထွက်လာကြသူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်က အသိဖြစ်နေသဖြင့် လင်းလင်း သက်သာရာရသွားသည်။ သူ့က အန်ကယ်ဘိုင်ကို တိုင်တည်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်မှ အားလုံးဇာတ်ရည်လည်သွားတော့၏။ အမှန်တော့ အရှေ့ခန်းမှ အဘွားကြီးသည် နယ်ကုနေ ရန်ကုန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးသဖြင့် လင်းလင်းကို မသိတာဖြစ်၏။ သူ့ကလည်း အန်တီတူးအခန်းကို မရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။ တော်ပါသေး၏။ အောက်ခန်းမှ အန်ကယ်ဘိုင်က လင်းလင်းကို အန်တီတူး၏ တူမှန်းသိထား၍သာ သူ့ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်မဖြစ်တာ . . . ။ လင်းလင်းအလှည့်ပြီးတော့ အန်ကယ်ဘိုင်က ဟို

ခေါင်းဦးပြန်ပြန်အပိုင်ကလေး

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းနေပြန်သည်။

“နေပါဦး၊ တူမကြီးတို့ကရော ဘယ်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအခန်းမှာ ရပ်နေကြတာလဲ”

အသက်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးက ခပ်စွာစွာအသံဖြင့် ဖြေ၏။

“အို . . ဒီက သမီးအဒေါ်အန်တီပပနဲ့ အန်တီတူးက အသိတွေမို့ လာလည်တာပဲ၊ တံခါးခေါက်မလို့လုပ်တုန်း ဟိုလူကြီးက ငြုန်းဆိုတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာတော့ သမီးတို့လည်း လန့်အော်မိတာပေါ့”

အနွှံ့ကယ်ဘခိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်နေရင်း လင်းလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးလေကွာ၊ လင်းလင်း . . မင်းပုံကလည်း အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ ဟိုဟာလိုလို၊ ဒီဟာလိုလို အထင်မှားချင်စရာပဲ၊ ဘယ်လိုပုံကြီးဝတ်လာရတာလဲ လင်းလင်းရာ . . .”

သူ့ကို ဟိုလူကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်သည့် ကောင်မလေးကို လင်းလင်းက မကျေမနပ်လှမ်းကြည့်သည်။ သူမအဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ အခုအထိ အကြောက်မပြေသေးပုံဖြင့် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ကာ အသံတိတ်နေဆဲ

...။ ခဏကြာတော့ အန်ကယ်ဘခိုင်နှင့်အတူ ရောက်လာသည့် အခြားအခန်းကလူတွေလည်း နှုတ်ဆက် ဘာ ပြန်သွားကြသည်။ အန်ကယ်ဘခိုင်က ...

“ကဲ . . ဒါဆိုလည်း ငါသွားပြီ လင်းလင်းရေ၊ ဪ . . ဧည့်သည်တွေကို အခန်းထဲဝင်ဖို့ ဘာညာဧည့်ခံလေကွာ၊ တယ်ည့်တဲ့ကောင်ပဲ လင်းလင်းရာ၊ ကိုယ့်အဒေါ် မျက်နှာပျက်အောင် . . ဟဲဟဲ . . ကဲ သွားပြီ၊ တုံ့မကြီးတို့ရေ”

အန်ကယ်ဘခိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် လင်းလင်းပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လျက် သူ့အခန်းသူပြန်သွားတော့၏။ လင်းလင်းက ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူမအဒေါ်အန်တီပပကို အန်တီတူး ညနေကျမှပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း ပြောပြရသည်။ လှသလောက် စွာမယ့်ရုပ်လေးဟု စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း ကောင်မလေးဆီ အကြည့်ထပ်ရောက်သွားတော့ ချာတိတ်မက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ သူက ဖိတ်တော့ . . .

“နေပါစေတော့ကွယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း နောက်မှပဲ လာတော့မယ်၊ ပပ လာသွားတယ်လို့ပဲ ပြောပေးပါ၊ တို့က နူးပိတ်ရက်ဆိုတော့ သူ ရှိမယ်ထင်နေတာ၊ ခုနက အထင်လွဲ

တာကိုလည်း မောင် . . . အဲ မောင်လင်းလင်းကို တောင်းပန်
ပါတယ်ကွယ်၊ နော် . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကဲ . . . သွားဦးမယ်နော်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ . . . ဟုတ်ကဲ့၊
အန်တီတူးကို ပြောလိုက်ပါ့မယ် ရပါတယ်”

လင်းလင်းက သွားလေးဖြူကာ ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း
အန်တီပပ မမြင်သာသည့်နောက်ကျောဘက်မှ ကောင်မလေး
ကို လက်ပြလိုက်၏။ ချာတိတ်မလေးမှာ မျက်နှာမသိမသာမဲ့
သွားပြီး ခြေထောက်လေးဆောင့်၍ အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွား
ကြတော့သည်။ လင်းလင်းက တစ်ယောက်တည်း ဆွတ်ဆွတ်
ပျံ့ပျံ့လေး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

(၂)

ညနေပိုင်းကျ ပဲခူးမှ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော အန်တီတူးက လင်းလင်းတို့အိမ်သို့ ပေါက်ချလာ၏။ မနက်က ကိစ္စကိုပြောပြတော့ အရယ်ခံရပြန်သည်။ မေမေက ခွင်ကြုံတုန်း ဝင်နှိပ်လိုက်ဦးမည် ဟူသည့်အတွေးဖြင့် သူ့သားလေးကို ထောပနာပြု၏။

“သူခိုး ဂျိုး ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပဲ တူးတူး၊ နင့်တူ ဝတ်စားထားတဲ့ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ဘာရုပ်ပေါက်နေမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း ဒါဂရန်ဂျီ (Grunge)

အိပ်မက်အသစ်

စတိုင်ဗျ၊ သူများတွေ အိမ်ထဲထဲတို့၊ ကိုရီးယားဒီဇိုင်းတို့ လုပ်နေ ကျတာရိုးလို့ သားက ဒီယဉ်ကျေးမှုကို အသစ်တဖန်ပြန်ဆန်း သစ်ပေးနေတာ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကတ်ကိုဘိန်းတို့၊ အက်ဒီပန်ဒါတို့ . . . ”

“တော်စမ်းပါ။ တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ၊ ပြောလိုက်ရင် အဲဒီ နိုင်ငံခြားက ကတ်ထူဘူးတို့၊ စက္ကူဘူးတို့ပဲ လာလာရွတ် ပြနေ . . . မင်းပုံလည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ တော်တော်လှတယ်များ ထင်နေလား။”

လင်းလင်းက ဂစ်တာကို ဘေးမှာထောင်ထားကာ အန်တီတူးကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း . . .

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး၊ မေမေပြောမှ ကတ်ကိုဘိန်းလည်း ကတ်ထူဘူးဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အန်တီတူးတီဗွီ သားပြင်ပြီးပြီနော်၊ လုပ်လိုက်ဦး ဉာဏ်ပူဇော်ခ၊ ခြေကြွခလေး ဟဲဟဲ”

အန်တီတူးက ငါသိပြီးသားပါဟူသော အကြည့်ဖြင့် ပြုံးရင်း သူ့၏ လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားသည့် ပိုက်ဆံလှမ်း ပေးလိုက်၏။

“နေပါဦး သားရဲ့၊ ပပက အခြားဘာမှာသွားသေးလဲ၊ . . . အန်တီတူးလည်း သူ့ကိုရုံးပိတ်ရက် အားတယ်ပြောထားပြီး

မှ နိနိတို့အတင်းခေါ်တာနဲ့ပါသွားတာ၊ သူနဲ့ပါလာတာ ဝတီ
လေးထင်တယ်၊ ခပ်ချောချောလေးမှတ်လား... သား”

“နာမည်က ဘယ်လိုအန်တီတူး၊ ဝတီ ဟုတ်လား . .
ဟီးဟီး”

“အင်းလေ . . လင်းဝတီချိုတဲ့၊ ပပ တူမလေးလေ၊
အံမယ် ရုပ်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ဘာလဲကြိုက်သွားပြန်ပြီလား၊ ငါ့ကို
နာမည်တော့မဖျက်နဲ့နော် . . လင်းလင်း”

“လင်းဝတီချိုဆိုတော့ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်
ဆင်ပဲနော်၊ မကြိုက်ပါဘူး အန်တီတူးရာ၊ အဲဒီကောင်မလေးရုပ်
ကိုများ ခပ်ချောချောလေးတဲ့၊ ဘာမှအာရုံမလာဘူး၊ လုံးဝပဲ၊
ကဲ . . သွားပြီ အန်တီတူးရေ၊ သာဓု သာဓု . . ပိုက်ဆံတန်ခိုးနဲ့
လင်းလင်းတို့ အပြင်ခိုးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လစ်ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် မေမေ
ကတော့ ပွစိပွစိပြောရင်း ကျန်ရစ်လေသည်။ လင်းလင်းက
အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးလေးကိုဆွဲယူရင်း ဘယ်
အရင်သွားရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရ၏။ လင်းဝတီချိုဆိုတဲ့
ဟာမလေးနှင့် သူတွေ့ဆုံခဲ့ပုံအကြောင်းစုံကို ပြောပြလျှင်
ကိုကြီးထိုက်တို့ဖျပ်စု သဘောကျရယ်မောကျဦးမှာ သေချာ
သည်။ ယခုအချိန်ဆို လူစုံနေလောက်ပြီဟု သူတွေ့လိုက်မိ၏။

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကိုကြီးထိုက်ကိုကြည့်ရတာ အူတူတူ၊ ငေါင်စင်းစင်းနှင့်မို့ လင်းလင်းက အရယ်တဝက်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြီးထိုက်၊ ကျွန်တော်က ဟိုလူတွေတောင် ရောက်ပြီထင်နေတာ၊ အခုမှ အိပ်ရာကနိုးတာလား။”

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုကြီးထိုက်က ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးညှိ၏။ မေမေသာ ကိုကြီးထိုက်ကို ခုလိုပုံမျိုးဖြင့် မြင်ရလျှင် ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာတွေးပြီး လင်းလင်းပြုံးမိသည်။ ဘာမှဝတ်မထားသည့် ကိုကြီးထိုက်အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘာပုံတွေမုန်းမသိသော ဆေးမှင်ကြောင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ အောက်ပိုင်းမှာလည်း ဒူးအထက်ကဖြူထားသည့် အောင်းဘီတိုတစ်ထည်သာ ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ရှည်ကိုလည်း မဖြိုးမသင်ထားတာဆိုတော့ လင်သေခါစ မုဆိုးမကြီးနှင့်တူနေပေသေးသည်။ ကိုကြီးထိုက်က . . .

“အေးကွ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ နေကြီးကတော့ သူ့အမေဆိုင် ကူသိမ်းပေးနေရလို့ ထင်တယ်၊ ဒါမှ ပိုက်ဆံလေးဘာလေး တောင်းလို့ကောင်းမှာကိုး၊ ဟိုကောင် ငဖြိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ငဝိန်မလေးဆီ သွားကြောင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်းမှာ ဘာအစီအစဉ်မို့လို့လဲ

လင်းလင်း၊ ပယောဂကပ်ဖို့လားကွ”

“မုဆိုးမဗျ၊ အဲလေ . . ဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့ဟဲ့၊ အင်း . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးထိုက်ရာ”

အမှတ်တမဲ့မို့ ပါးစပ်က ယောင်ထွက်သွားပြီးမှ ကိုကြီးထိုက်ကို လင်းလင်းအားနာသွား၏။ ကိုကြီးထိုက်က သူ့ကိုနားမလည်သလိုကြည့်၍ . . .

“ဘာလဲကွ . . မုဆိုးမ၊ မင်းဟာကလည်း ငါမေးတာက သွားကပ်မလို့လားလို့မေးတာ၊ ငါက ကပ်ချင်နေပြီ”

လင်းလင်း သက်ပြင်းချရင်း ကိုကြီးထိုက်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသော်လည်း ကိုကြီးထိုက်နှင့် ကိုနေကြီးတို့သည် သူနှင့်ပြီးဝေတို့နှစ်ယောက်ကို ရွယ်တူတွေလို ပေါင်းသင်းကြ၏။ သူတို့ကလည်း တစ်ဖန်ပြန် . . . အဲ ချစ်ခင်ကြပါသည်။ သို့သော် ကိုကြီးထိုက်တို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့နားမလည်တာတွေ အများကြီးရှိသည်။ အခုလို အမြဲတမ်း အရက်သောက်ချင်နေတာမျိုးတွေ၊ တွဲရကစည်းက အခုအချိန်ထိ ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်တာမျိုးတွေဆိုပါတော့ . . . ။ ကိုနေကြီးတို့ သူ့အမေက အထည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိပြီး စီးပွားရေးတောင့်တင်းလို့သာ တော်တော့သည်။ ကိုထိုက်ကြီးကတော့ မိဘတွေမရှိ။ မောင်နှစ်မ

တွေနှင့်လည်း အတူမနေဘဲ သူ့အမွေရထားသည့် အိမ်လေးမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်သလိုနေသည်။ လုပ်ချင်တာတွေ စိတ်ထင်ရာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်သည်။ မနေနိုင်သည့် အစ်မတွေက ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးကြ၊ တစ်လတစ်ခါ သုံးစရာပိုက်ဆံလေးတွေ စုပေးကြရသည်။

“ဟေ့ကောင်လင်းလင်း မင်းက ငါမေးတာတာမဖြေဘဲ ဘာတွေပိုင်နေ ငေါင်နေငူနေရတာလဲ၊ သူ့ယောင်မယ်နဲ့ တွေ့လာလို့လား”

“သူ့ယောင်မယ်နဲ့တွေ့လည်း ဒီကောင့်မှာ ထိုးစရာမှ မရှိတာ၊ ခံဆေးတောင်ဝှေးပြောပါတယ် ဟဲဟဲ”

“ကိုကြီးထိုက်စကားအဆုံးမှာ ကိုနေကြီးနှင့် ဖြိုးဝေတို့ အတူတူရောက်လာကြပြီး နားစွန်နားဖျားကြားသော စကားများဖြင့် လင်းလင်းကို စနေကြ၏။ ဖြိုးဝေက သူ့ကို သဘောကျသလိုကြည့်ပြီး . . .

“ဝွတ်တယ်ကွာ၊ လင်းလင်းဒီခိုင်းက လုံးဝအာထာပဲ၊ ဒါမှ ဂရန်ဂျုံ (Grunge) အစစ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ၊ မင်းတို့ကသာ ဝွတ်နေ၊ အိမ်မှာ မေမေကဆို ငါ့ကို ရေလည်ဖဲ့တာ၊ မေမေဖဲ့တာတော်သေးတယ်၊ မနက်ကဆို သူ့ခိုးအထင်ခံရလို့ ငါတော်တော်

ဖုသွားတာ”

အစချိပြီး သူ့ရှင်းပြတော့ အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ တကယ်တော့ လင်းလင်းက သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပါသည်။ သူဝတ်စားထားပုံက လန်လွန်းလှ၏။ ရှုဖွဲ့ဖိနပ်အစုတ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဆို လုံးဝချွတ်ခြုံကျနေသော အဟောင်းအနွမ်း အရောင်လွင့်အပေါက်တစ်ရာနှင့် အင်္ကျီကလည်း ဖလန်နယ်အကွက် ခပ်နွမ်းနွမ်း။ ဒီကြားထဲ ဦးထုပ်ကပါ ဖွာရရာကျနေသည့် အပေအတေဒီဇိုင်း။ သူ့ဒါတွေကို မက်မက်မောမောပတ်နေမိတာ တကယ်တော့ ကိုကြီးထိုက်ကို ဩဇာမကင်းပေ။ တခြားလူတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရှုပ်တွေကလည်း ထိုးထားသေးတာဆိုတော့ ကိုကြီးထိုက်က သူတို့အထဲမှာ ပိုအထာကျသည်။ ဘေးလူအမြင်မှာတော့ ပို၍ ဆိုးဝါးစုတ်ပြတ်သည်။

ထိုနေ့ညနေက ကိုကြီးထိုက်သောက်မည်ဆိုသဖြင့် ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ ဘီအီးဆိုင်လေးမှာ သူတို့အုပ်စုဝိုင်းဖြစ်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုနေကြီးနှင့် ကိုကြီးထိုက်တို့ ပါးစပ်ဖျားမှာတ ကတ်ကိုဘိန်း၊ ဂရန့်ဂျီ၊ ကဗျာ၊ ပါးလ်ဂျမ် (Pearl Jam)၊ Post Punk . . . ယဉ်ကျေးမှုများ။

* * * *
အိပ်မက်အသစ်

(၃)

အန်တီရေ . . ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီနော်၊ သမီး ရွှေအိ
တို့ဆီ သွားမလို့၊ မေမေမေးရင် ပြောလိုက်ဦး”

ဝတီလှမ်းအော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် ငေး
ငိုင်နေသည့် ပပ လန့်ဖြန့်မတ်တပ်ထရပ်မိ၏။ ယောင်ရမ်းပြီး
ဟိုဟိုဒီဒီ လှုပ်၍ရှာကြည့်တော့ ဝတီက ဧည့်ခန်းအပြင်သို့
ရောက်နေပြီမို့ . . .

“အေး . . အေး . . အရမ်းမကြာစေနဲ့နော် သမီး
တော်ကြာ နင့်အဖေဖေလို့ ပြန်မရောက်သေးရင် ငါပါအဆူခဲ
နေရဦးမယ်၊ မမက ငါကြည့်ပြောထားလို့ရတယ်”

အိပ်မက်အသစ်

ဝတီက သူမအဒေါ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်သည် ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ အပျိုကြီးတွေများ သိပ်အစိုးရိမ်ကြီးတာပဲဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်၏။ နောက်မှ သူမအဒေါ်ဖြစ်သူအကြောင်း သိပြီးသားမို့ စိတ်ကို ပြန်လျော့ချလိုက်ရသည်။ အန်တီပပက သူမကို သိပ်ချစ်တာ သိပါသည်။ အလုပ်ကပြန်လာလျှင် သူမကို အရင်ဆုံးမေးတတ်သူ အန်တီပပက ဒီနေ့အလုပ်မသွားဘဲ အိပ်မှာနားနေ၏။ နေမကောင်းလို့ဟု အကြောင်းပြ၍ ခွင့်တင်ထားသော်လည်း သူမအမြင်မှာတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြားဖျားနာတာ မမြင်မိပေ။

“ဖေဖေမေးရင် ကျူရှင်ချိန်သွားညှိရင်း စာကူးမလို့ ပြောသွားတယ်သာပြောလိုက် အန်တီရာ . . . နော်၊ သမီး မုန့်ဝယ်လာခဲ့မှာပေါ့။ အန်တီကလည်း လိမ္မာသားနဲ့ ဖဲဟဲ”

“တယ် . . . ဒီကောင်မလေးတော့ ငါ့ကိုပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ဟင်း . . . ကဲ . . . သွား သွား . . . နေတွေပူတယ်နော် သမီး၊ ထီးယူသွားပါလား”

သူမ စကားပင်မဆုံးလိုက်ရဘဲ လက်ကာပြပြီး အပြင်ပြေးထွက်သွားသည့် တူမဝတီကိုကြည့်ရင်း ပပက နွမ်းနယ်စွာ ပြုံးနေမိပါသည်။ သူတို့ခေတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပပအဖို့

ရင်တုန်စရာ၊ နှလုံးခုန်မြန်စရာတွေချည်း ဖြစ်၏။ သွက်လွန်းသည်။ မြန်လွန်းသည်။ ရှုပ်ထွေးလွန်းသည်ဟု ခံစားရသည်။

အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍တော့ လင်းဝတီချိုဟူသော ဆတ်ဆတ်ကြတူမကို စိတ်ချယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ယခုခေတ် လူငယ်လေးတွေ၏ နေမှုထိုင်မှုပုံစံမှာ ပွေလီရှုပ်ထွေးလွန်းလှ၏။ ရုတ်တရက် ဖုန်းသံကြောင့် အတွေးစပြတ်ကာ ဖုန်းရှိရာသို့ ပပ ထလျှောက်ရပြန်သည်။

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဟယ် . . . တူးတူး၊ ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ငါအလုပ်မသွားဘူး”

တစ်ဖက်မှ အသံရှင်မှာ သူမ၏မိတ်ဆွေတူးတူး ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေသူ ဒေါ်ပပလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမိသည်။ ဝတီ၏ဖခင်ဖြစ်သူ သူမအစ်ကို ဦးအေးချိုမှာ သူမနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းတွင် စီမံအုပ်ချုပ်နေတာဝန်ထမ်းဆောင်သူဖြစ်ပြီး အမြဲအိမ်ပြန်နောက်ကျလေ့ရှိသလို၊ ယောင်းမဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာလင်းကလည်း မင်္ဂလာစွေ၌ အလှကုန်ဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် ဆိုင်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည်။ အိမ်တွင် ဒေါ်ပပတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ ထိုင်နေရစဉ် စကားပြောဖော်ရသွားသဖြင့် အရေးကြီးတာရော၊ အရေးမကြီးတာရော အားလုံးကို အသေးစိပ်၍ အမျှင်မပြတ်

ပြောနေကြတော့သည်။ တူးတူးသည်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဘဝတူအပျိုကြီးဆိုတော့ ရင်ခုန်သံချင်း တူညီသည်ဆိုရမည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်တူးတူး၏တူလေး လင်းလင်းကို အထင်လွဲ မိခဲ့ကြပုံအကြောင်း ပြန်ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ရယ်မော နေကြပြန်၏။

“လင်းလင်းက စိတ်မဆိုးပါဘူး ပပရယ်၊ ဒီကောင်က သဘောကောင်းပါတယ်ဟ၊ ကြော်ငြာဝင်လိုက်ဦးမှ သဘော ပေါက်နော်၊ ဟဲဟဲ ဝတီရှီလား”

“မရှိဘူး တူးတူး၊ အပြင်သွားတယ်၊ သူငယ်ချင်းအိမ် တဲ့လေ၊ အခုကလေးတွေက မလွယ်ပါဘူးဟယ်၊ ကိုယ်တွေ ခေတ်လို မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဪ . . . ဒီလိုပေါ့၊ သူတို့ခေတ်နဲ့ သူ့အထာက တော့ အံ့ကိုက်ကွက်တိပဲလေ ပပရဲ့၊ ကိုယ်တွေကသာ လိုက်မ မှီတာ ဟင်းဟင်း”

ဒေါ်တူးတူးစကားကို နားထောင်ရင်း ပပမျက်လုံးထဲ လင်းလင်းဆိုသည့် ကောင်လေးရုပ်က တိုးဝင်လာသည်။ သူ့ ခေတ်နဲ့ သူတို့အထာနဲ့ ဆိုသောစကားကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ခံစားရသည်။ အေးလေ . . . သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အထာ ပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်တော့ . . . ပပပေးမည်

ဆိုသည့် တရားခွေကို ဝယ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မနေ့တ
ဒေါ်ဝင်းပြသည့် စိန်လက်ကောက်လေး တော်တော်လှကြောင်း၊
သူမတို့နားကို ထပ်လာဖြစ်ဦးမည်ထင်ကြောင်း စသဖြင့် အလွှာပ၊
သလ္လာပများ ပြောပြီးနောက် ဒေါ်တူးတူးက ဖုန်းချသွားသည်။

ပပထိုင်ရာမှထလျက် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကာ နောက်ဖေး
သို့ဝင်ဖို့အပြင် မှန်ထဲမှာ သူမပုံရိပ်ကိုမြင်သဖြင့် ခဏရပ်ကြည့်
မိသည်။ အနည်းငယ် ဝနေသော်လည်း သူမခန္ဓာကိုယ်က
အချိုးအစားကျနပြေပြစ်ဆဲ။ မှန်ထဲမှပုံရိပ်ယောင်က ကျက်သရေ
ရှိသော အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် သူမကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ လွန်ခဲ့သည့်
အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကတော့ သူမလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းနီ
(Queen) ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးပင် မဟုတ်လား။

အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ သူမသည် တရားခွေဖွင့်၍
ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ခတ္တလှဲလျောင်းပြီး မျက်စေ့တွေကို မှိတ်
ထားမိသည်။ အပြင်ဘက်ဆီမှ အိမ်ဖော်မလေး၏ အိမ်ရှေ့
တံခါးပိတ်သံသဲ့သဲ့ကြား၏။ လေပြည်သည် သူမနဖူးဆံစများ
ကို နင်းနှိုက်ကာ အေးမြသည့်အထိအတွေ့တွေ ပေးသွားသည်။
ဆောင်းဘောက်စပိကာမှ ဆရာတော်အသံက ကြည်လင်ပီသ
စွာဖြင့် ဇာတိ၊ ဘဝဖြစ်ရပ်၊ သံသရာလည်ရခြင်း အကြောင်း
ရင်းတို့ကို ဟောကြားတော်မူနေသည်။ စုတ်တိစုတ်ပြတ် ဝတ်

ဆင်ထားသည့် ပုံစံနှင့် အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးတစ်စုံသည်
ဒေါ်ပပစိတ်ကူးထဲ ကျူးကျော်ဝင်လာသဖြင့် မျက်လုံးတွေကို
အလန့်တကြား ပြန်ဖွင့်မိလိုက်လေသည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ထိုချာတိတ်သည် ဒေါ်ပပ အိပ်မက်ထဲ
မကြာခဏ ရောက်လာတော့မှာကို ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်မိသည်။
ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရမှန်းကိုလည်း သူမ အလိုလိုသိလိုက်ပါ
၏။

* * * *

(၄)

ရန်ကင်းစင်တာမှ အထွက်တွင် ဒီပြဿနာနှင့် တည့်
 တည့်တိုးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရွှေအိက ထိတ်လန့်သည့်
 အမူအရာဖြင့် သူမကို လက်ကုတ်နေသော်လည်း ဝတီကတော့
 မမှုသလို မထိတရီ ပြုံး၍ လင်းလင်းကို ကြည့်နေလိုက်သည်။
 ဝတီစားထားပုံက ဖိုနေကလောက် မဆိုတော့ပေမယ့် ဝတီ
 မျက်လုံးထဲမှာ လုံးဝအချိုးမပြေသေးပေ။ သူ့အပြုံးများမှာ
 အဝတ်အစားနှင့်တစ်ခြားစီ ရှင်းသန့်တောက်ပနေတာကိုတော့
 ဝတီ သတိမပြုမိ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . လင်းလင်း . . . လာပါကွာ၊ မင်းက

လည်း သွားရအောင်”

လင်းလင်းသည် ဖြိုးဝေလက်ကို ပြန်ဖယ်ထုတ်ရင်း ဝတီကို ခပ်ပြုံးပြုံးငေးကြည့်ကာ စကားကို တစ်လုံးချင်းပြောချ လိုက်ပါ၏။

“နောက်ယှက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလို ကြုံ တုန်းဆုံတုန်း အခွင့်အရေး မဆုံးရှုံးရအောင် ရည်းစားစကား ပြောထားတာပါ။ ငါက မင်းပြောသလို ကလေးကချေအထာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒါက မင်းအမြင်ပဲလေ၊ ရှေ့မရှိ ဘူး၊ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကိုချစ်တာ အတည်နော်”

ဝတီမျက်နှာမှာ စိန်ပွင့်လေးလို တင်းမာပြီး အလင်း တွေ တဖျပ်ဖျပ်ပွင့်လာ၏။

“နင့်လို အပေအတေဒီဇိုင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကဲ . . . ငါ့ဘက်ကလည်း တစ်ခါတည်း အဖြေပေးခဲ့တယ် နော်၊ နောက်ထပ်ပြောရင်တော့ နင့်အလွန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သဘောပေါက်၊ လာ . . . ရွှေဖို သွားမယ်”

ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ဝတီတို့နှစ်ယောက် ကို လိုက်ငေးနေသည့် ဖြိုးဝေက လင်းလင်းဘက် ပြန်လှည့် လာပြီး . . .

“ဘာလဲကွာ၊ ဘာယားတွေ ကပ်ပြန်ပြီလဲ လင်းလင်း

ရာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ”

“အေးအေးဆေးပါကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ ခိုးမယ်၊
ဟေ့ကောင် . . . နေပူတယ် . . . လာ”

* * * *

“ဒါဆို . . . မင်းကို သူ့ခိုးထင်ပြီးအော်တာ သူ့အဖော်
ပေါ့ ဟုတ်လား”

လင်းလင်းက မစ်ရိုတ်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ခေါင်း
ညှိတ်၏။ မြူးဝေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း ခေါင်း
တရမ်းရမ်းဖြင့် . . .

“မင်းကတော့ကွာ၊ ချက်ချင်းကို ရောဂါတက်တော့
တာပဲ၊ ဟိုနေ့က ငါတို့ကိုပြောတုန်းက ကောင်မလေးပေါ် ဒီလို
ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုတာလည်း မပြောပါလား”

“အေးလေ . . . ငါလည်း အခု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်
တွေ့လိုက်တော့မှ စိတ်ပါလာပြီး တစ်ခါထဲ ရည်းစားစကား
ပိတ်ပြောပစ်လိုက်တာ၊ အေးရော”

ထိုသို့ လင်းလင်းက အရယ်တဝက်ဖြင့် ပြန်ဖြေရှင်း
လိုက်သည်။ သူနှင့် မြူးဝေတို့နှစ်ယောက်သား ဝင်းခိုးရွှေပင်း

ထွက်လာကြရာ ဝတီတို့နှင့် ဆုံမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုတွေ့
တွေ့ချင်း ဝတီက မှတ်မိနေသည့်အတွက် လင်းလင်းမှာ ကြံဖန်
ဝမ်းသာနေသေး၏။

တုံ့ပြန်မှုကတော့ အားရစရာကောင်းသည်။ မြင်မြင်
ချင်း မှတ်မိသွားသည်နှင့် ဝတီက နှာခေါင်းတန်းရှုံ့ကာ
သူ့အား အထင်သေးစွာ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို အပေအတေ
ရုပ်တဲ့လေ။ ဝတီမမှားပါ။ လင်းလင်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း
ကြွေမွတ်တုန်လိမ်နေသော အင်္ကျီအနွမ်းနှင့် ဘောင်းဘီအဟောင်း
လေးကိုပင် နှစ်သက်ခုံမင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . လိုက်ရင်လည်း လုံးဝပီအောင်လိုက်
နော်၊ မင်းပုံစံကိုလည်း နည်းနည်းရွှေ့ဦး၊ ဟိုက ပြောလည်းပြော
ချင်စရာ”

“ကျွတ် . . မလိုပါဘူး ဖြိုးဝေရာ၊ ဒါ ငါ့အကြိုက်နဲ့
ငါပဲ၊ မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်ပါကွာ၊ ငါ ဒီဒီခိုင်းနဲ့ပဲ ဆက်လိုက်
ပြမယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အဝတ်အစား မလိုပါဘူးကွာ”

“အဲဒါဆို မင်းကိုယ်လုံးတီးနေပါလား”
လင်းလင်းက ခပ်တိုးတိုးဆဲလိုက်ရင်း သူ့စကားကို
ပြန်ပြင်ပြောရသည်။

“ငါဆိုလိုတာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်

တယ်ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဟို . .
ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတို့ အဝတ်အစားတို့ကို ကြည့်ကြိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာကွာ”

“အဲဒါဆို မင်းက အင်္ကျီအဝတ်အစားကို ဖယ်ကြည့်
ပြီး ကြိုက်တာပေါ့၊ တော်စမ်းကွာ လင်းလင်းရာ၊ ပြောလည်း
ပြောချင်သေးတယ်၊ အသုံးလည်း မကျဘူး၊ မင်းပြောချင်တာက
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အပေါ်ယံရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ မဆိုင်
ဘူး၊ နှလုံးသားနဲ့ဆိုင်တာလို့ ကဗျာဆန်ဆန် ပြောချင်တာ
မှတ်လား၊ နောက်ငါ့ကိုမေးစမ်းပါ၊ ငါသင်ကြားပေးမှာပေါ့ သား
ကြီးရ . . ဟင်း ဟင်း”

လင်းလင်းလည်း ဒုတိယမိတ္တိ ထပ်ဆဲရပြန်သည်။ သို့
သော် ဖြိုးဝေစကားကို သဘောကျသဖြင့် ဘာမှထပ်မပြော
တော့ဘဲ ဝတီအကြောင်းများကိုသာ ဆက်စဉ်းစားနေလိုက်
သည်။ ထိုသို့နှင့်ပင် သူနှင့် ဖြိုးဝေတို့ ရန်ကင်းစင်တာမှ
ရပ်ကွက်ထဲပြန်ရောက်သည်နှင့် ကိုကြီးထိုက်အိမ်သို့ အရင်
ဝင်ကြ၏။ ကိုကြီးထိုက်က သူတို့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာမျက်လုံးကြီးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ငါ မင်းတို့ကို မျှော်နေတာကွ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်
ချင်လို့၊ ရေကလည်း ခန်းနေပြီ၊ လာကွာ ဒေါင်သွားကြမယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပေးရပြန်သည်။ ကိုနေကြီးတော့ ရောက်မလာ
သေးပေ။ ဒီတော့ ကိုကြီးထိုက်တစ်ယောက် အာဘောင်အာရင်း
သန်သန်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဇွတ်ပွားလေတော့သည်။
ကြားနေကျအတိုင်း ပင် . . . ရော့ခ်ဂီတ၊ ပိုစ်မော်ဒန်နှင့် လူ့
အဖွဲ့အစည်းက ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်များအပြင် သူ့ရေး
သားနေသည့် မဟာကဗျာရှည်ကြီးများအကြောင်း . . . ။
ဖြိုးဝေခမျာမှာတော့ ခေါင်းကိုသာ တဗိုးဗိုးကုတ်နေရှာလေ၏။

* * * *

(၅)

ဝတ်ပြုပြီး ဘုရားခန်းမှအထွက်မှာ အိမ်ဖော်မလေး မိသဲက ဧည့်သည်ရောက်နေကြောင်း လာပြောသဖြင့် ဧည့်ခန်း ဆီ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ဧည့်သည်မှာ အခြားလူမဟုတ်ဘဲ တူးတူး ဖြစ်နေသည်။ တူးတူးနောက်၌ စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာပေးနှင့် ရပ် နေသည့် ချာတိတ်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အပျိုကြီးဒေါ်ပပမှာ အလိုလိုနေရင်း မျက်နှာတွေ ထူပူလာလေသည်။

“ထိုင်လေ . . . တူးတူးရယ်၊ အခြားလူတွေကျနေတာ ပဲ၊ ဟို . . . နောက်က မောင်လင်းလင်းလည်း ထိုင်ပါ၊ မိသဲရေ . . . အအေးနဲ့မုန့် ယူခဲ့ပါဦး”

အိပ်မက်အသစ်

“နေပါစေ ပပရယ်၊ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါလည်း နင့်ဆီ
လာချင်တာ တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေလို့ တူတော်မောင်ကို
အော်လို့ကပ်ခဲ့ရတယ်၊ သား . . လင်းလင်း လာထိုင်လေ”

တူးတူးက သူမအနီးထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လင်းလင်း
ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်စေ့တစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ရာ ပပလည်း
သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူက အတင်းခေါ်
လာသဖြင့် ချာတိတ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရ၏။ ပပက
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“မောင် . . အဲ . . လင်းလင်း၊ မောင်လင်းလင်း ထိုင်
ပါဦးကွဲ့၊ လာပါ။ တူးတူး နင့်တူကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ဦးလေဟယ်၊
မိုးတိုးမတ်တပ်ကြီး”

“ရတယ် . . ရတယ်၊ အန်တီ ရပါတယ်”

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ နီးရာထိုင်ခုံမှာ စုပုပ်ပုပ်
မျက်နှာကြီးဖြင့် ဝင်ထိုင်သည့် လင်းလင်းအား မျက်နှာလွဲ၍
ဒေါ်ပပက တူးတူးကို စကားစမြည်ပြောဖို့ ကြိုးစားရ၏။ ပပ
စိတ်ထဲတွင် ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်နေသည်။ သူမအမူအရာ
များကို မရိပ်မိစေဖို့ ကြိုးစားရင်း ပပတစ်ယောက် လှိုက်ဖိုသည့်
ခံစားမှုဖြင့် စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့၏။ တူးတူး
ကတော့ ဘာဆို၊ ဘာမှ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိချေ။

“တူးတူး အအေးတွေသောက်ဦးလေ၊ မောင်လင်းလင်း
ရော”

“ရတယ် ပပ၊ ဪ . . . နင်ကလည်း ငါ့တူကိုများ
မောင်တွေဘာတွေ ထည့်ခေါ်စရာမလိုပါဘူးဟယ်၊ လင်းလင်း
လို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်”

တူးတူးစကားကြောင့် သူမသဘောကျစွာ ပြုံးမိ
သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်
သွားပါသည်။ သူမကိုယ်သူမလည်း အပြစ်တင်မိပြီး ရှက်ရွံ့
နာကျင်ရ၏။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူငယ်ချင်းရဲ့တူဆိုမှတော့
ငါလည်း သူ့အဒေါ်အရွယ်ပဲပေါ့။ ရုတ်တရက် လင်းလင်း၏
အမေးစကားသံက သူမအတွေးများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်
၏။

“အန်တီပပ . . . ဝတီတစ်ယောက်ရော မမြင်ပါလား”

ပပလည်း ရှိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်မဖြေ
နိုင်ခင် တူးတူးက ရယ်မောကာနှင့် ဝင်နောက်ပြောင်ပြန်သည်။

“ဟယ် . . . ဒီကောင်လေးတော့နော်၊ ဣန္ဒြေတောင်
မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ရောက်ရုံရှိသေးတယ်၊ ဝတီကို မေးနေပြီ၊
ဟိုမှာ အဒေါ်လုပ်တဲ့သူက ကြိုက်လားမသိ၊ မကြိုက်လားမသိ၊
ဟင်းဟင်း”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး တူးတူးရယ်၊ ကလေးတွေ ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ အခြားလူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဝတီက သင်တန်းသွားတယ် ကလေးရဲ့၊ ဘာလဲ . . လင်းလင်းက ဝတီနဲ့ ရင်းနှီးသွားပြီလား”

အသံကို မတုန်အောင်ထိန်းပြောရင်း ပပက ချာတိတ် မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခပ်ကြည့်မိသည်။ လင်းလင်းမှာ စပ်ဖြူ အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အဲ . . ဟုတ် . . ရင်းနှီးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိတော့သိပါတယ် ဟဲဟဲ၊ ပြန်လာရင်သာ ကျွန်တော်က မေး တယ်လို့ပြောပေးပါ အန်တီပပ . . နော်”

“အေးပါကွယ်၊ ပြောပေးပါမယ်”

ပပအသံမှာ ပုံမှန်ခပ်ပေါ့ပေါ့ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာ သော အတွေးကြောင့် အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာတော့ သည်။ တူးတူးကတော့ ဘာမှမသိသူမို့ သူမပြောစရာရှိတာ တွေပြောဆိုပြီး ခဏကြာတော့ ပပအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန် သွားခဲ့ပါ၏။

တူးတူးတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ပပတစ်ယောက် အိပ် ခန်းထဲဝင်ကာ ကုတင်ပေါ် လဲလျောင်းလျက် အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်နေမိ၏။ သက်ပြင်းတွေကိုလည်း မောဟိုက်စွာ မှုတ်ထုတ်

နေလေတော့သည်။

အန်တီပပတဲ့လား၊ ချာတိတ်ရယ်။ ဪ... ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ကာလတွေကို ပြန်ခေါ်လို့ရချင်လိုက်တာ။ တူးတူး မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ လင်းလင်း၏ မျက်နှာအားတစ်လှည့် မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း သူမအသက်ရှူကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။

အချစ်... တဲ့။ နှစ်ရှည်လများ အလွန်သူစိမ်းဆန်ခဲ့သော ထိုစကားလုံးက အခုတော့ သူမရင်ထဲမှာ တုန်ဟီးနေလေသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီအတိုင်း ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု တွေးထင်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ဒီချာတိတ်က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။

ဝတီကိုမေးနေသော သူ့မျက်လုံးများမှာ အကဲခတ်ရခက်လှသည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူမခေါင်းတွေ ကိုက်ခဲလာပြန်သည်။ တော်ကြာ... အဒေါ်နဲ့တူမ ပြိုင်ကြိုက်နေတယ်လို့ အပြောခံရရင်ဖြင့် ရှက်လို့သေရချည့်ရဲ့ကွယ်။

ချာတိတ်ရယ်။ မင်းဟာသိပ်ရှုပ်တဲ့ နတ်ဆိုးကောင်လေးပါလား။ သူ့အပြုံးတွေ၊ မျက်လုံးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိတိုင်း ပပရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နှွမ်းနယ်စွာ လူးလိမ်ပူနွေးလာမိသည်။

ညပိုင်း ဝတီအိမ်ပြန်ရောက်တော့ လင်းလင်းမေးခိုင်း

အိပ်မက်အသစ်

သည့်အတိုင်းပြောပြကာ တူမချောလေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေ
 လိုက်၏။ ဝတီဆီမှ အဖြေစကားကြားပြီး ပပမှာ ပျော်ဖြူပြီး
 ရယ်နေတာမို့ တူမဖြစ်သူကပင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရ၏။
 နားထဲမှာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာ ဝတီလေးရယ်။ ထပ်ပြောစမ်း
 ပါဦး။

သူမစိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်တာကို တူမဝတီက ဘယ်လို
 ဘယ်ပုံ ကြားသွားသည်မသိ . . . ။ ပပကို စကားတစ်ခွန်း
 ထပ်မံပြောလိုက်ပါသည်။

“ရယ်မနေနဲ့ အန်တီရဲ့၊ တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီ
 ကောင်ကို မြင်ကတည်းက မေတ္တာတုံးတာ”

* * * *

(၆)

“ကိုကြီးထိုက် ရယ်ဒီဖြစ်ပြီလား၊ ကျွန်တော်တို့ရောက်
နေပြီနော်”

ခြံဝယ်က အော်လာနေသော ပြုံးဝေအသံကြောင့်
ကိုကြီးထိုက်လည်း အပြင်ထွက်ချလာသည်။ ဆံပင်ကို နောက်
သို့စုစည်းထားပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်ထားသည့် ကိုကြီး
ထိုက်က . . .

“ငါက စောင့်နေတာပါကွ၊ သွားမယ်လေ၊ လင်းလင်း
. . မင်းအိမ်ကို ဘယ်လိုပြောခဲ့လို့လဲ”

“ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်လာတာ၊ ခါတိုင်း
အိပ်မက်အသစ်

လည်း ထွက်နေကျဆိုတော့ အေးဆေးပါ ကိုကြီးထိုက်ရာ၊
လိမ်ညာပြောနေကာမှ တော်ကြာကွိုင်ချင်ကွိုင်နေဦးမှာ၊ အခု
ဟာက အေးဆေးပဲလေ”

ကိုကြီးထိုက်သည် သူတို့ကို အားနာသလိုပြုံးကြည့်
ရင်း အိမ်သော့ခတ်ကာ သုံးယောက်သား အတူတူ ထွက်လာခဲ့
ကြ၏။ အမှန်တော့ လင်းလင်းနှင့် ဖြိုးဝေတို့နှစ်ယောက်က
ကိုကြီးထိုက်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းမှာစိုးလို့ အတင်းလိုက်လာ
ကြတာ ဖြစ်လေသည်။

မနေ့ကတည်းက ဖြိုးဝေသည် ကိုကြီးထိုက်အတွက်
အလုပ်တစ်ခုလက်ခံလာခဲ့၏။ အုတ်တံတိုင်းဆေးသုတ်ဖို့ လူလို
သည်ဟု ကြားသိရသဖြင့် အခုတလော ရေပြတ်နေသော
ကိုကြီးထိုက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။ လုပ်မလားဆိုတော့
သူလည်း လက်ခံလိုက်ရသည်။ တံကယ်ဆို ဒီကလေးတွေက
သူ့အတွက် အရာရာအကုန်ခံနေရတာ သူ့အားနာလှပြီဖြစ်
သည်။ သူ့အစ်မတွေလည်း အခုတလော စီးပွားရေး သိပ်မ
ကောင်းလှသဖြင့် အပူမကပ်ချင်ပေ။ ဖြိုးဝေနှင့်လင်းလင်းတို့
သည် သူနှင့်ဆေးလိုက်သုတ်ဖို့ကိစ္စကို အတွေ့အကြုံအသစ်
တစ်ခုမို့ ပျော်ရွှင်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုလိုက်ပါလာ
ကြသည်။ အမှန်တကယ်တမ်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဝေါင်

နေမှာစိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာကြတာမှန်း သိနေသဖြင့် ကိုကြီးထိုက်
က အားတုံ့စားနာ ခံစားမှုနှင့်အတူ ဒီကလေးတွေရဲ့ စိတ်ထား
ကိုပါ လေးစားနေမိပါသည်။

အလုပ်လုပ်မည့်နေရာရောက်တော့ အိမ်ရှင်နှင့်ဝင်
တွေ့၍ ပြောစရာရှိတာပြောကာ အလုပ်စဖို့ပြင်ဆင်ကြသည်။
ဆေးသုတ်ရန်မှာ အကုန်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားမို့ သူတို့ဘက်က
လူစိုက်ရုံသက်သက်သာဖြစ်၏။ ဆေးဗူးတွေကိုဖွင့်ပြီး ကိုကြီး
ထိုက် ဆေးစပ်နေစဉ် လင်းလင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ထွေရာ
လေးပါးတွေပြောဆို နောက်ပြောင်နေဆဲ။ မနက်နေရောင်
ခြည်က တဖြည်းဖြည်း ရင့်မှည့်လို့လာသည်။ ဆေးစပ်လို့ပြီး
သွားတော် ဘုံးယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် လုပ်ငန်းစ
ကြ၏။

ဟွန်းသံကြောင့် ကိုကြီးထိုက်က ခြံဘက်လှည့်ကြည့်
ကာ ကပြာကရာထပြီး လမ်းမလွတ်သည့် ဆေးဘူးတချို့ကို
ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်၏။ လင်းလင်းလည်း ဆေးသုတ်နေရာမှ
ဘာရယ်မဟုတ် ကားဆီအကြည့်တစ်ချက်ရောက်သည်။ ဟိုက်
. . . တွေ့မှတွေ့တတ်ပလေ။ လင်းလင်းမှာ ကြောင်စိစိရှုပ်ဖြင့်
ပင် ဆက်ငေးမိနေဆဲ။ ကားပေါ်၌ အချစ်တုံးလေး လင်းဝတီချို
နှင့် သူမသူငယ်ချင်း ဖြစ်ဟန်တူသည့် ကောင်မလေးတစ်

ယောက်။ သူသည် မထူးဇာတ်ခင်းဖို့ စဉ်းစားရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်လျက် မျက်စိတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ကနဲ မှိတ်ပြလိုက်၏။ ဝတီက သူ့ကိုအလွန်အထင်သေးသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကားပေါ်မှ ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည့်ကားကို ဝေးကြည့်နေသော လင်းလင်းဘေးသို့ ကိုကြီးထိုက်ရောက်လာကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာတွေများ ဒီလောက်ငေးဝိုင်းနေရတာလဲဟ၊ ငြိသွားပြန်ပြီလား”

“ငြိပြီးသား ကိုကြီးထိုက်ရေ ငြိပြီးသားဗျ၊ ဒီကောင်သွားနဲ့ ကောင်မလေးဖိနပ်ကြိုးနဲ့”

ပြောပြီး တဟားဟားရယ်နေကြသည့် ကိုကြီးထိုက်နှင့် ပြုံးဝေတို့ကို သူက ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ သုတ်လက်စဆေးကိုသာ ဆက်သုတ်နေလိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုအပေါ်စီးမှ ရှိုးသွားသော ဝတီမျက်လုံးတွေက ပြင်းထန်လွန်းသည်ဟု တွေးမိနေ၏။ ပြုံးဝေက ဝတီနှင့်သူ့အကြောင်း သိထားသမျှကို ကိုကြီးထိုက်အား တဆင့်ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ နေလေသည်။

“ဒါဆို အခုပိုဆိုးသွားပြီပေါ့၊ လင်းလင်း ဆော့ရိုးကွာ၊ ငါ့ကြောင့် မင်းအခြေအနေ ပိုဆိုးသွားပြီ”

“ဟာ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကိုကြီးထိုက်ကလည်း တား
လိုက်စမ်းပါဗျာ”

* * * *

ထင်သည့်အတိုင်းပဲဟုတွေးကာ ဖေဖေမသိအောင်
သူတစ်ဖက်လှည့်၍ ပြုံးနေမိသည်။ အန်တီတူးရောက်လာပြီး
မေးမြန်းစစ်ဆေးကြတော့ မလိမ်ချင်သည်မို့ လင်းလင်းလည်း
အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ ဆေးသုတ်တာ၊ ရာဇဝတ်
မှု ကျူးလွန်တာကျနေတာပဲဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်ရင်း သူ
ဝတ်ကို မြင်ယောင်လာတော့၏။ အခုကိစ္စမှာ အန်တီတူးကို
သူမလက်တို့ပေးလိုက်တာ သေချာသလောက်ရှိသည်။

“ငါ ကောင်းနိုးရာရာအလုပ်တွေ ရှာပေးတော့ မင်းက
မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကျမှ အားရဝမ်းသာ သွားလုပ်
နေတာဆိုတော့ ငလင်း မင်းကဘာလဲ၊ ငါတို့မိဘတွေကို
တမင်အရှက် ခွဲချင်တာလားကွ၊ ဟုတ်လား”

ဖေဖေအသံက ဟိန်းထွက်လာသဖြင့် လင်းလင်းဇော်
ပုသွားသည်။ မေမေကလည်း တဖျစ်တောက်တောက် ဆက်
ပြောနေသဖြင့် သူ့စိတ်တော်တော်လေသွားရ၏။ အန်တီတူးက

တော့ သူ့ကိုသနားသလို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ရင်း ရင်နာနာနှင့် အပြစ်ဆိုသည်။

“လင်းလင်းရယ်၊ နင်မရှက်ဘူးလား၊ ဝတီဆိုတာ နင့်နဲ့ ခွယ်တူ အတန်းပညာဆိုလည်း အတူတူလောက်တွေပါ။ သူတို့တွေမြင်သွားတာ နင်မရှက်ဘူးလား၊ ငါတို့တွေကရော ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးတော့ ငါ့မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ နင်တို့ ဆေးသွားသုတ်တဲ့အိမ်က သူ့သူငယ်ချင်းမလေးအိမ်တဲ့၊ ကောင်းရော”

“မင်း ကျပ်ကျပ်သတိထားနော် ငလင်း၊ ပေါင်းသင်းနေတဲ့ကောင်တွေ ကြည့်ပါဦး၊ ဘာကောင်တွေမှန်းကို မသိဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားနေကြတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းပုံစံတွေပြင်တော့ ငလင်း၊ ငါ ဒါပဲပြောမယ်”

ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ကောင်တွေဟူသော ဖေဖေစကားက သူ့နားထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ ဝင်ဆောင့်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဖေဖေကိုတော့ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ခြင်းနဲ့ မမဲ့ခြင်းအကြားမှာ ဘာခြားနားပါသလဲ ဖေဖေ။ ဘဝကိုယ်တိုင်က မရေရာလှပါဘူး။

* * * *

(၃)

ညှော်ခန်းထဲမှာ အန်တီပပ၊ ဝတီနှင့် ရွှေအိတို့သုံးယောက်ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာတွေ လျှောက်ပြောနေကြ၏။ ဖေဖေက အိမ်ရှေ့သို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးထုတ်ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်တွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်လျက်ရှိသည်။ မေမေက တော့ ဘုရားပန်းအိုးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေလေ၏။ အန်တီပပသည် ထိုးလက်စတက်တင်းကို ခဏအောက်ချ၍ အညောင်းဆန် လိုက်ရင်း . . .

“ဟဲ့ . . ဝတီ၊ နင် ဟိုတစ်နေ့က တူးတူးကိုတိုင်လိုက်တာ လင်းလင်းတစ်ယောက် တော်တော်လေး အဆူခံထိသွား

တယ်တဲ့၊ သိလား”

“ဘာဖြစ်လဲ ဝမ်းသာတယ်၊ ဘာလဲ အန်တီက သနားနေလို့လား”

“ဟယ် . . ဒီကောင်မလေး၊ နောက်စရာမရှိ ငါ့ကိုပဲ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

အပျိုကြီးဖြစ်သူ အန်တီပပကိုကြည့်ပြီး ဝတီနှင့်ရွှေအိ တို့က ပြက်လုံးတစ်ခုလို ရယ်နေကြပြန်သည်။ ရွှေအိက . . .

“အံ့မယ် . . နင်က အန်တီကိုသာ သွားစ၊နေတာ၊ အမှန်က နင့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာမှတ်လား၊ ငါမှားသွားပြီ၊ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်ဆိုပြီး နင်နောင်တတွေရနေတာ မသိ ရင်ခက်မယ်”

ဝတီက နှာခေါင်းလေးကို လှပစွာ ရှုံ့ပြ၍ ခေါင်းရမ်း ဖြစ်၏။ အန်တီပပသည် တူမချောလေးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။

ရွှေအိက ဝတီကို . . .

“အေးဟ . . နင်ပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ အဲဒီ ကောင်ကလည်း ဘယ်လိုလူထူးလူဆန်းမှန်းကို မသိဘူး၊ တခြား သူ့အရွယ်ကောင်လေးတွေ ဒီလောက် သူ့ထက်ငါ အလှပြင် နေကြ၊ ပဲများနေကြတာကို သူမို့ အဲဒီလို အမြဲတမ်း စုတ်ပြတ်

သပ်နေအောင်ဝတ်တတ်တယ်။ သူများအိမ်ခြံဝန်းလည်း ဆေး
လိုက်သုတ်တာပဲ။ ဘာလဲ သူတို့က တော်တော်ဆင်းရဲလို့လား။”

ဝတီသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်၏။ အန်တီ
ပပက ရွှေအိအမေးကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြီး . . .

“အမလေး . . . မရွှေအိရယ်။ သူ့အဖေက အန်တီတို့
လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေ အများကြီးပါတယ်ရှင်၊ သူတို့
ကိုယ်ပိုင် ရွှေပန်းထိမ်ဆိုင်ကိုလည်း လင်မယားနှစ်ယောက်
စလုံး ဦးစီးပြီးလုပ်ကြတာ . . . ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာလည်း
ရွှေဆိုင်ရှိသေးတယ်။ သူ့အဒေါ်အန်တီတူးဆိုလည်း သူ့ဘာ
သာ အိမ်ခွဲနေတာဆိုပေမယ့် သူပိုင်သမျှ သူ့တူလေးအတွက်
လို့ပဲ အမြဲတမ်းပြောနေတာ”

ဝတီက စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုသော အမူအရာဖြင့်
လက်ကိုခါရမ်းပြလိုက်သည်။ ရွှေအိကတော့ အန်တီပပ
အပြောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး ထပ်စပ်စုပြန်၏။

“ဟယ် . . . ဒါနဲ့များ အန်တီပပရယ်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူး
နဲ့များ သူက အဲဒီလိုပုံစံတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူးနော်”

အန်တီပပက တက်တင်းထိုးနေရာမှ ခေါင်းပြန်ထောင်
လာပြီး . . .

“သူ့အဒေါ်ပြောသလိုဆိုရင်တော့ အပေါင်းအသင်း

အရမ်းမင်တာ အဓိကပေါ့ဟယ်၊ အဲဒီနေ့ကလည်း သူ့သူငယ်
 ချင်းတွေနဲ့ အပျော်လိုက်သွားတာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အချို့လူငယ်
 တွေလို ဗူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတာမျိုး အရမ်းပျက်စီးလေလွင့်နေ
 တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊
 နည်းနည်းလည်း အရွံ့တိုက်တတ်တဲ့ပုံပဲ”

ဝတီတစ်ယောက် တခစ်ခစ်ထရယ်သဖြင့် အန်တီ
 ရော ရွှေအိပါ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ
 ဝတီက . . .

“အန်တီက အဲဒီကောင်အကြောင်းတွေ တော်တော်
 သိနေပါလား၊ ခစ် ခစ် . . အန်တီနော်”

“ဟယ် . . ဒီကောင်မလေးတော့၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုကြီး
 ကြားသွားမှဖြင့်ဟယ်”

အန်တီပပခမျာ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကြီးရဲတက်လာ
 ကာ အိမ်ရှေ့မှ သူမအစ်ကိုဦးအေးချိုကို မလုံမလဲလှမ်းကြည့်
 ရင်း တူမဖြစ်သူအား ငေါက်လိုက်ရ၏။ ဝတီနှင့်ရွှေအိတို့က
 တော့ ဒေါ်ပပရှက်နေတာကို သဘောတွေကျနေကြသည်။
 ဝတီသည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို မလေးမစား မလုပ်ခံသော်လည်း
 သူငယ်ချင်းလိုတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နောက်ပြောင်တတ်သူ ဖြစ်
 လေသည်။

ညဖက် သူမအိပ်ခန်းထဲ ဝတီဝင်လာတော့ အန်တီ ပပက ခုတင်ဘေးရှိ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လျက်စာဖတ်နေ သည်။

“ဪ . . . ဝတီလေး၊ တီဗွီကလာတဲ့ ရုပ်ရှင်မကြိုက် ဘူးနဲ့တူတယ်၊ လာ . . . ဒီမှာထိုင်”

အန်တီပပသည် သူ့တူမဖြစ်သူကို သူမအနားက ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုပါ ပိတ်လိုက်၏။ ဝတီက အထွေအထူးကိစ္စမရှိဘဲ သူမအခန်းထဲ လာခဲ့သဖြင့် အန်တီပပအဖို့ စဉ်းစားရခက်နေလေ၏။

“အာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့၊ သမီးပျင်းလို့ပါ။ အန်တီ စာဖတ်ပျက်သွားပြီလားဟင် . . .”

“အန်တီလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ပဲ စာအုပ်ဖတ်နေတာ ပါ။ သမီးလာတော့ စကားပြောဖော်ရသွားတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီး တို့ရော ဧည့်ခန်းမှာပဲလား။”

ဝတီက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး သူမအပေါ်ကို ပြုံးဖြိုး ဖြိုးဖြင့် အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အန်တီလေး၊ အဲဒီကောင်ကလေး ဟိုနေ့က သမီးကို ရည်းစားစကားပြောတယ် သိလား။ ပါးစပ်ကလည်း ရဲသလား မမေးနဲ့၊ ဘေးမှာ ရွှေအိတ်တစ်ယောက်လုံးပါတာတောင် ဂရု

မစိုက်သလိုပဲ၊ သမီး အဲဒီနေ့ထဲက အန်တီကိုပြောပြမလို့ဟာ မကြုံလို့မပြောဖြစ်တာ”

အန်တီပပမှာ မျက်လုံးပြူ၊ မျက်ဆံပြူဖြင့် ကမန်း ကတန်း ပြန်မေး၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ သမီး ပြောစမ်း၊ ဘယ်က ကောင်လဲ၊ ငါ့တူမကိုများ”

“ဘယ်သူရမလဲ၊ ဟိုကောင် လင်းလင်းပေါ့ . . . ဟွန်း၊ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

အန်တီပပလည်း မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး ဝတီ ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသဖြင့် . . .

“ဟာ . . . အန်တီကလည်း သမီးကို အဲလိုကြီး လာ မကြည့်စမ်းပါနဲ့၊ သမီးက စိတ်မဝင်စားပေါင်၊ ရှုပ်က ဘာရှုပ် မှန်းကို မသိဘူး”

ထို့နောက် ဝတီက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက် သဖြင့် သူမလည်း အလိုက်အထိုက်ပင် လိုက်ပြောပေးနေရ လေသည်။ ခဏကြာတော့ ဝတီက ဝှစ်နိုက်လုပ်ပြီး သူမအခန်း ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အိပ်ယာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချရင်း ပပတစ် ကိုယ်လုံး နုံးခွေသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ စိတ်မဝင်စားဟု

သာ ပါးစပ်က ပြောနေသော်လည်း ဝတီမျက်လုံးတွေကိုတော့ သူမအတိအကျ ဖတ်နိုင်ခဲ့သည်ပဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သော တူမလေးဖြစ်သည့်အပြင် မိန်းမချင်းမို့ ဝတီကို ပပနားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။

ကောင်လေးရယ်။ ဝတီကိုသာ တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် မင်းကံကောင်းပါပြီ။ ဝတီစိတ်ထဲမှာ ငြိတွယ်နေပြီဖြစ်သည့် ကောင်လေးကို အဒေါ်ဖြစ်သော သူမက ဘယ်လိုများ . . . ပပဆက်မတွေးရဲတော့။ စိတ်ကူးလို့ပင် မသင့်တော်သည့်ကိစ္စ။

ပူပူနွေးနွေး အထိအတွေ့များနှင့်အတူ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စိုစွတ်လာတာ သတိပြုမိပြန်၏။ “ကမ္ဘာပျက်ကာနီးမှ လူလာဖြစ်သလို့” ဆိုသည့် စကားအတိုင်း သူမသည်လည်း ချစ်ခြင်း၏လူသားဘဝကို ကြုံဆုံရချိန်မှာမှ ကမ္ဘာပျက်တေးကို ကြားရလေသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆိုတာ ထွေးထုတ်ပစ်လို့ရတဲ့ ပီကေတစ်ခုမဟုတ်ဟု သူမယုံကြည်ပါသည်။ အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းဆီမှ အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားမိ၏။

ဟာတာတာဖြင့် သွေ့ခြောက်သည့်ရင်ခွင်တွင် ချာတိတ်၏ အပြုံးတွေနှင့် မွှေးယုံ့ရွာ ရင်ခုန်လို့ကောင်းနေတုန်း

ကံကြမ္မာက ကျီစယ်လှောင်ပြောင်ပြန်၏။

ပပသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းလျက် ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသည့် အာရုံတွေကိုပယ်ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ အိပ်မက်ညများက အချိန်တိုင်းမှာ ပဲ့တင်ထပ်ကာ သူ့ပန္နတ်ခမ်းတွေကို ခြောက်ကပ်လာစေ၏။ ရင်တွေကိုလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာစေ၏။

တဆိတ် . . . မင်းထွက်သွားပါတော့ ကောင်လေးရယ်။ အိပ်မက်ကမူ သူ့မကို ပြုံးလျက်ကြည့်နေဆဲ . . . ။

* * * *

(၈)

သူ့သူ့ရှုပ်ထွေးသာ လမ်းများပေါ်မှာ အရိပ်တွေ၊
 အရောင်တွေ၊ အသံတွေ ရောယှက်စီးမျောလျက် ရှိကြသည်။
 လင်းလင်းနှင့် ဖြိုးဝေတို့က ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ငြိမ်သက်ရင်း
 မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ထိုင်နေတာ မြို့လယ်ကောင်မှ
 လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖြစ်၍ မြင်ကွင်းက
 ရှုပ်ထွေးအရောင်စုံလှသည်။ ရုတ်တရက် ဖြိုးဝေက လင်းလင်း
 ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ဒီညတော့ မင်းလိုက်ခဲ့ပေးပါကွာ၊ နော် ဟေ့ကောင်၊
 ယုမ္မန် ငါ့ကို တော်တော်တင်းနေတာကွ၊ ငါသွားမှဖြစ်မှာ”

အိပ်မက်အသစ်

လင်းလင်းက စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး ဖြိုးဝေကို သနားသလိုကြည့်၏။

“မင်း ဒီစကားကိုပြောတာ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တင် ၉၅ ခါရှိပြီ ဖြိုးဝေ၊ မလိုက်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ သူတင်းတော့လည်း ပြန်တင်းပေးလိုက်ပေါ့”

ပြဿနာကို သိပြီးသားဖြစ်သည့် လင်းလင်းစကား က တမင်ညစ်နေမှန်းသိသာသဖြင့် ဖြိုးဝေမှာ ပေါက်ကွဲချင် လာပုံရသည်။ ပြီးမှ ဒေါသကို မြိုသိပ်၍ မျက်နှာချိုထပ်သွေး ၏။

“လုပ်ပါကွ၊ လင်းလင်းကလည်း ငါ့ကိုနေကြီးနဲ့ ကိုကြီး ထိုက်တို့ကိုပါ ခေါ်မှာကွ၊ မင်းတို့သုံးယောက်က ဝစ်တာ တီးလေ၊ ငါက vocal ပိုင်းပေါ့၊ အဲဒီကိုမသွားခင် ညနေပိုင်းမှာ ငါကပူဇော်ပသဦးမှာပါကွာ၊ မင်းကလည်း အချင်းချင်း အထာ တွေကိုင်မနေစမ်းပါနဲ့”

တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသော ဖြိုးဝေကို အားနာလွန်းလို့ လိုက်လျောရသည့်ပုံစံနှင့် သူ့အလျှောပေး လိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ပွဲကဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တော့ လင်းလင်းက ဖြိုးဝေဆီမှ သူ့လိုချင်သည့် စကားမထွက်မချင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ပေကပ်ကပ် လုပ်နေတာဖြစ်၏။ ယုမ္မန်ဆို

အိပ်မက်အသစ်

သော ဖြိုးဝေ၏ကောင်မလေးက လူစိန်သလောက် အလွန်
စိတ်ကောက်တတ်သည်။ အခုလည်း ဘာမှန်းမသိရဘဲ စိတ်
ကောက်နေတာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် သကောင့်သား
ဖြိုးဝေမှာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရှာသည်။

မြို့ထဲကအပြန် မှတ်တိုင်မှဆင်း၍ ကိုကြီးထိုက်အိမ်
ဆီ လမ်းလျှောက်လာရင်း လင်းလင်းက ဖြိုးဝေကို အင်တာဗျူ
၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့
တင်းနေရတာလဲ၊ မင်း ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

“ဟာ . . . ဘာမှမလုပ်ရပါဘူးကွာ”

“ဖြိုးဝေ ပြာပြာသလဲနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဪ . . . အဲဒါဆို ဘာမှမလုပ်လို့ တင်းတာပေါ့၊
ဪ . . . အင်း . . . အင်း . . . တော်တော်စိတ်ကြီးတာပဲနော်”

“ဟာ . . . လုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းစကားကြီးကလည်းကွာ၊
ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာမှအပြစ်မလုပ်မိဘဲနဲ့တောင်
စိတ်ကောက်နေတာဆိုရတာ မင်းကောင်မလေးက ဒေါသကြီး
သားပဲလို့ ပြောတာ”

ဖြိုးဝေက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းထိုးပြီး နှစ်ယောက်

သား တဖက်ဖက်ရယ်နေကြရင်း . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် လင်းလင်း၊ ရှေ့မှာ ကြည့်စမ်း၊
ဟိုရှေ့မှာ . . .”

“ဟာ . . . ဒီကောင်ကွာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘာလဲ
. . . မင်းကောင်မလေးစိတ်ကြီးပြီး . . . အဲ . . . ဟာ . . .”

လင်းလင်းတစ်ယောက် အံ့ဩလွန်ပြီး ဘာဆက်ပြော
ရမှန်းမသိဘဲ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနှင့် ရပ်နေမိ၏။ ပြုံးဝေလည်း
ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

ကိုကြီးထိုက်မှ ကိုကြီးထိုက်အစစ်။ ဆံပင်ကို စုစည်း
ထားပြီး တီရှပ်အဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ နောက်
ပိုင်းမှမြင်ရသော်လည်း သူတို့လုံးဝအမြင်မမှားပါ။

သာမန်အားဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာ ဘာမှ
အံ့ဩစရာ မရှိသော်လည်း ကိုကြီးထိုက်ဆိုလျှင်တော့ သူတို့
မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပေ။ သူတို့တွဲလာသည့် သက်တမ်းတ
လျှောက် ကိုကြီးထိုက်နှင့် ကိုနေကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်
မှ ဒီလိုမိန်းမကိစ္စ၊ ရည်းစားသနာအကြောင်းများကို ယောင်
လို့ပင် မကြားဖူးခဲ့တာမို့ လင်းလင်းက . . .

“တွေ့မယ် . . . တွေ့မယ်၊ ဘဲကြီးက ကြိတ်ကြံနေတာ

အိပ်မက်အသစ်

ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ နယ်မြေ
သစ်လဲ မသိဘူး၊ လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“နေပါစေကွ၊ သွားမနောက်လှက်ပါနဲ့ မင်းကလည်း”

“ဟ . . . ငတုံးရဲ့ ငါ ဒီလောက် ပိန်းမလားကွ၊ အခု
ဟာ သူ့အတုကို မြင်ဖူးရုံလိုက်ကြည့်မှာလို့ပြောတာ”

ဒီတော့မှ ဖြိုးဝေလည်း သဘောပေါက်ကာ လင်းလင်း
နှင့်အတူ စိတ်အားထက်သန်စွာ ခပ်သွက်သွက်လိုက်လျှောက်
၏။ အမျိုးသမီးကို နောက်ကကြည့်ရသလောက်တော့ မဆိုး
လှ။ ကိုကြီးထိုက်ကလည်း အနားကို တဖြည်းဖြည်းကပ်ပြီး
ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ သူ့ကွပ်လာသည်နှင့် ဟိုက ဆောင်း
ထားသည့် ထီးဖြင့်ကွယ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ထပ်ထပ်တိုးသွား
လေရာ ကြာလျှင်ထိုအမျိုးသမီးမှာ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ
ဆင်းဖို့သာရှိတော့သည်ဟုတွေးရင်း သူတို့ရယ်ချင်လာ၏။

ဖြိုးဝေကို လက်ကုတ်၍ လင်းလင်းက သူတို့နှစ်
ယောက်အား မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျော်တက်လိုက်ကြ
ပါသည်။ ပြီးမှ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရပ်စောင့်
ကာ ကိုကြီးထိုက်၏ စစ်ဆင်ရေးအခြေအနေကို အကဲခတ်
ရ၏။ ကြည့်နေရင်း လင်းလင်းစိတ်ထဲ ဇဝေဝေဖြစ်ကာ
ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေတုန်း

ဖြိုးဝေက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အားမလိုအားမရ ပြောနေလေသည်။

“မဆိုးဘူးကွ ဟေ့ကောင်၊ ကိုကြီးထိုက် ရှာဖွေရေး ကျွမ်းတယ်၊ လေဒီကြီးက လုံးဝအလတ်ကြီး၊ ဆိုဒ်ကလည်း သူတို့အရွယ်ဝတ်ကြီး ဟီး ဟီး”

“မင့်ကြီးတော် အလတ်ကြီးပါလား၊ အဲဒါ မြွေကွ မြွေ၊ သွားဗြိတူး၊ ကြံ့မုကြံ့တတ်ပလေ၊ ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဘာ . . . ဘာမြွေလဲ၊ သိုက်နန်းကလာတာလား၊ နဂါးဆက်လား”

“သောက်ရူးကတစ်မျိုးကွာ၊ အဲဒါ ဝတီအဒေါ်ကွ၊ ဝတီအဒေါ်၊ ငါ့အဒေါ် ဆီလာရင်း ကိုကြီးထိုက်နဲ့ တွေ့ကုန်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အခုမှကွာ ကျွတ်”

လင်းလင်း ညည်းညူနေတုန်းမှာပင် ကိုကြီးထိုက်နှင့် အန်တီပပတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့အနားသို့ရောက်လာပြီး သူတို့ကိုပါ မြင်သွားလေသည်။ လင်းလင်းလည်း ကိုကြီးထိုက်နှင့် အန်တီပပကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ပြုံးပဲပြရမလို လက်ခုပ်လက်ဝါးပဲတီးပေးရမလို ဖြစ်နေ၏။ ကိုကြီးထိုက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်တော့ အဟီးဟု ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ချေပြီး မျက်လုံးလေး

ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် တုံ့ရပ်နေသည်။ အန်တီပပကတော့
လင်းလင်းကိုမြင်၍ အားတက်သွားသလို ဖြစ်သွားပြီးမှ လက်ရှိ
အခြေအနေကို သတိပြန်ဝင်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေး
တွေဖြန်းလျက် ရဲတွတ်လာလေသည်။

နောက် . . . ကိုကြီးထိုက်ဆီ သူမက မျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးရင်း သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် လင်းလင်းလည်း
တွန့်သွားမိ၏။

“လင်းလင်း လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ လိုက်နှောက်ယှက်နေ
တယ်”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟီး ဟီး”

လင်းလင်းက အူကြောင်ကျားရုပ်ဖြင့် ရယ်ပြ၏။

“မဟုတ်ဘူး ညီလေး၊ ငါနှောက်ယှက်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွာ”

ကိုကြီးထိုက်မျက်နှာလေးမှာ ညိုမှောင်အုံ့မိုင်းနေပြီ။
လင်းလင်းကို အသနားခံသလို ပြောလာသဖြင့် ပြုံးဝေလည်း
ခေါင်းတွေကုတ်နေလေတော့သည်။ သူ့ဘာပြောရမလဲ စဉ်း
စားမရဖြစ်နေစဉ် အန်တီပပက လင်းလင်းဘေးမှာ အားကိုး
တကြီးလာရပ်၏။ ထို့နောက် သူမသည် ကိုကြီးထိုက်ဘတ်သို့
လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လင်းလင်းလက်မောင်းကို အတင်း
ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်ရင်း . . .

“လင်းလင်း လာပါကွာ၊ တူးတူးဆီကို အမြန်လိုက်ပို့ ပေးပါနော်၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် တို့စိတ်ညစ်တာရော ရှက် တာရောပေါင်းပြီး သေလိမ့်မယ်”

“ဗျာ . . ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့ . . အန်တီပပ၊ ကဲ . . ဟေ့လူ တော်တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား . . ဆက်မလိုက်နဲ့တော့ သဘောပေါက်တယ်နော်၊ လစ်တော့၊ ဒါပဲပြောမယ်”

လင်းလင်းက ကိုကြီးထိုက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြု၍ ပြော လိုက်၏။ ပြုံးဝေကိုလည်း နေခဲ့ဖို့ အရိပ်အခြေပြကာ အန်တီ ပပအား သူလိုက်ပို့ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သူနှင့်အန်တီပပတို့ နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက်သွားတော့ ကိုကြီးထိုက်က ဆွေး မြည့်ကြေကွဲသည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒီနေ့ ညနေ ဘီအီးဆိုင်လေး ပိုရောင်းကောင်းမှာဖြစ်ကြောင်း သူ လောင်းရဲပါသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ဘာဖြစ်သည်၊ ညာဖြစ်သည် အစ ရှိသဖြင့် ဖွင့်ဆိုမှုများစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ပညာရှိသူ၊ ပညာမဲ့သူ၊ သူရဲကောင်း၊ နန်းကျဘုရင်၊ သင်္ချိုင်းစောင့်၊ လေယာဉ်မှူး။

အိပ်ပက်အသစ်

ခေါင်းညှိတ်ပြောတဲ့အရိုက်ကလေး

၆၃

ပန်းပဲသမား၊ စာရေးမလေးမှသည် သူ့ဖုန်းစားအထိ မည်သူ
မဆို ကြုံဆုံလာတိုင်း အချစ်၏အဓိပ္ပာယ်ကို လက်လှမ်းမှီသမျှ
ဖြည့်စွက်ခဲ့ကြသည်ပင်။ အချစ်သည် ပန်းပွင့်၊ အဆိပ်၊ မီး၊
ကောင်းကင်၊ ဖဲချပ်၊ မီးအိမ်၊ ပင်လယ် . . . ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်
ပါလိမ့်မည်။ အခါအားလျော်စွာပင် အချစ်ဟူသည်မှာ ကိုယ်
မသိလိုက်ဘဲကျလာသော ပေါင်ပေါ်က မီးပွားတစ်ခုလည်း
ဖြစ်နေတတ်ပါ၏။ ဒီတော့မှ ကိုယ်တွေ့ပူရလေသည်။

* * * *

(၉)

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ထွန်းထားသော အခန်း၏ပြတင်းပေါက်မှာ အရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ၏။ ဖြိုးဝေက ဣန္ဒြေမရတော့ဘဲ တဟီးဟီး တဟဲဟဲဖြင့် အူခွင်လာသည်။

ညဉ့်ယံကောင်းကင်တွင် အလင်းပြောက်လေးတွေက တလက်လက် တဖျပ်ဖျပ် ဖွေးသီနေ၏။ ကိုနေကြီးသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာရင်း ကိုကြီးထိုက်၏ဂစ်တာသံတွင် ဈာန်ဝင်လျက်ရှိသည်။ ဖြိုးဝေကအသံ မကောင်းသော်လည်း သူ့ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့မှာ ဆိုသည့်အသံဖြင့် ထိန်းဆိုနေသဖြင့် ကြားရတာ သိပ်တော့မဆိုးလှပေ။

၆၃ ရာတ်ခဲပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော သူ အတေး
တွေက ဟိုရောက်ရှိရောက် ပြစ်နေသည်။ သူနေက အန်တီပပ
နှင့် ကိုကြီးထိုက်တို့ ကိစ္စကိုလည်း တုအံ့နေးနေး စဉ်းစားမိ၏။

ပပကို ဘယ်သလိုက်စကား ပြောတာလဲဟု အန်တီပပကမေး
တော့ ဘယ်ကလေးမန်းမသိဟုသာ ပြန်ပြောခဲ့၏။ အန်တီပပ

သည်ကား အပျိုကြီးပီပီ တော်တော်အရက်အကြောက် ကြီးပုံ
ရသည်။ ဆက်ချင်းပဲ ငိုတော့မလို မျက်နှာပေးဖြင့် အိမ်ရောက်

သည်အထိ သူ လက်မောင်းကို မလှုတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့
ပါသည်။

လေးဖြူ၏ BOB အယ်လ်ဘမ်ထဲမှ ငါ့ရဲ့ လူမင်း
သီချင်းကို အဆုံးသတ်သီဆိုလိုက်ကြပြီးနောက် ညသည် ပြန်

လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပြီးဝေက သူ ကောင်မလေးရှိရာ
အခန်းကိုပဲ မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်၍ "မဒ" တွေ ဝင်နေ

ဆဲပင်။
ကိုကြီးထိုက်က ဂစ်တာကို ခဏဘေးဖယ်ပြီး ဆေးလိပ်

ဖွားနေရာမှ နေထိုင်ပေးပါဟု ပြောပြီး ငြိမ်သက်စွာ
"မြန်ကြမယ်ကွာ၊ ညဉ့်လည်း နက်နေပြီ"

ကိုနေကြီးက သူ့သငယ်ချင်းကို အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်
သည်။ လင်းလင်းနှင့် ပြီးဝေလည်း ခဏတော့ကြောင်သွား၏။

အရင်က အခုလို ဂစ်တာတီးကြလျှင် သူတို့ကသာ ပြန်ဖို့အရင်
လောဆော်နေကျဖြစ်ပြီး ကိုကြီးထိုက်မှာ ဂစ်တာကို မထတမ်း
တီးနေချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကြီးထိုက်ရ၊ ဒီနေ့ ထူးထူး
ခြားခြားပါလား၊ များသွားပြီး ငိုက်နေပြီထင်တယ်”

ဖြိုးဝေ၏အပြောကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ကိုကြီးထိုက်
ထိုင်နေရာမှထလိုက်၏။

လင်းလင်းကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ
ကိုကြီးထိုက်တို့သာ အသာအကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။
ကိုကြီးထိုက်သည် ကောင်းကင်ဆီမော့ကြည့်ပြီး အသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှူသွင်းရင်း ပြောလိုက်ပါ၏။

“ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာတွေ အားလုံးဟာ တကယ်
တော့ မထူးဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပါပဲ”

လင်းလင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်တော့
ကိုကြီးထိုက်က သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

“ရယ်ချင်လည်း ရယ်ပေါ့ လင်းလင်းရာ၊ ဒါပေမယ့်
ဒီကိုမလာခင် ဆိုင်မှာတုန်းကတည်းက ငါမင်းတို့ကို အကုန်
ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ငါ တကယ်ပြောင်းလဲသွားတာ ငါ့ကိုယ်ငါ
သိတယ်၊ ဘဝဆိုတာကို အခုမှ ခင်တွယ်ရမလို့ နှမြောရမလို့

ဖြစ်နေတာ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်ချင်နေတာပဲ လင်းလင်း”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကြီးထိုက်က သူ့စကားနှင့်သူ တဟင်းဟင်း ထရယ်နေပြန်သည်။ နောက်တော့ သူတို့အားလုံး ကိုကြီးထိုက်၏ဆန္ဒအတိုင်း ဂစ်တာဝိုင်းကိုသိမ်း၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ စကားသိပ်မဆိုဖြစ်ကြတော့။ ဆိတ်ငြိမ်သော အမှောင်ထဲတွင် သူတို့ခြေသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။

ဖြိုးဝေက သူနှင့်ယုမွန်တို့ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ်ပြောကာ တက်ကြွနေသလောက် ကျန်သူများက မတုန်မလှုပ် တိတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့် အလိုလို ပါးစပ်ပိတ်သွားရသည်။ ဝိုးတဝါး လရောင်သည် အိမ်ခေါင်မိုးများနှင့် သစ်ပင်များအပေါ်မှာ မှိန်ဖျော့စွာ အံ့မှိုင်းလွှမ်းရုံထား၏။

ကိုကြီးထိုက်ပခုံးပေါ် လက်တင်ပြီး ကိုနေကြီးက စိတ်ပြေလက်ပျောက်စကားဆို၏။

“ပြောင်းလဲမှုဆိုတာ အမြဲတမ်း ရှိနေတာပါပဲကွာ၊ မင်းအတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းတစ်ခုဆိုရင် ငါတော့ ဝမ်းသာပါတယ် ထိုက်ကြီးရာ၊ ဘာမှညစ်မနေနဲ့၊ ငါတို့တွေ

လည်း ဝိုင်းဝန်းဆောင်စားဖေးကြွေအပဲ သဘာလင်းလင်းတူလည်း
 မင်းကိစ္စကို တညီမာပါ။
 ဟိုကြီးထိုက်တူ လင်းလင်းမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်
 တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြောသည်။ လင်းလင်းလည်း မနေတတ်သလို
 ဖြစ်လာပြီး ယောင်နနလေး ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။ တကယ်တော့
 ကိုကြီးထိုက်ကိုစွဲအတွက် သဘာလုပ်ပေးရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ
 သည်။ သူ့နေက အန်တီပပပြောသည့် စကားအတိုင်း အတန်
 သုံးပြန်ပြောပြလိုက်လျှင် ကိုကြီးထိုက်တစ်ယောက် ကိုစွဲကိုယ်
 ကို သတ်ရသွားလိမ့်မည်ထင်၏။
 သိပ်ရက်ဖို့ကောင်းတာပဲ လင်းလင်းရယ် ဒီလိုလူမျိုး
 ရိုက်နှောက်ယတ်ခံရတာ ရွေးလိုက်ခံရတာထက် သိုးတယ်”
 ကောင်း၏။ တရုတ်သိုင်းဝတ္ထုထဲက စာသားအတိုင်း “မည်သို့
 လှုပ်လှိုက်သည်မသိ” သူ့ခမျာ ဟတ်ထိသွားပြီး အန်တီပပ
 နောက်သို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လိုက်သွားခဲ့မိမုန်းကောင်မသိစွာ
 ဆိုလေသည်။
 ဆေးလိပ်ဝတ်ဖို့ အိပ်ကတုတ်လာတာ အိုကြီးထိုက်
 ခမျာ မဟာဣန္ဒြေဖြင့် တစ်လမ်းချင်းလမ်းလာသည့်အန်တီပပ

၏ အလွတ်များမှာ အရှင်လတ်လတ် ဘဝပြောင်းသွားသလို
 စိတ်ကူးစွဲစွဲပျက်စီးနေကြောင်းကို အရက်ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက သူ
 စားချက်များကို ပြောပြနေသည့် ကိုကြီးထိုက်၏ အသံနှင့်
 အမူအရာတွေကြောင့် လင်းလင်းတို့လည်း လိုက်မနောက်ရက်
 တော့ပေ။ ကိုကြီးထိုက်မှာ လုံးဝလေးနက်ပြီး မယုံနိုင်စရာ
 နူးညံ့သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။

အချိန်ပြည့် ဂီတ၊ အရက်၊ စာပေတို့အကြောင်းသာ
 အမြဲပြောဆိုနေသော ကိုကြီးထိုက်မှာ အပြစ်ထွက်မိတတ် ပြောနေလေ့ရှိသော ဘဝကို ရေစန့်စေရာ
 ရလာ ပျော်စရာအရသာပဲကွဟု ပေါ့ပျက်ပျက် ပြောဆိုအသက်
 ရှင်ခဲ့သည့် ကိုကြီးထိုက်၏ မတတ်တတ်ညွတ်ညွတ်ကိုတော့
 သူတို့အားလုံး နားမလည်နိုင်စွာ နားလည်ပေးလိုက်ကြပါ၏။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ အစွန်းတစ်ဘက်မှ တစ်ဘက်သို့
 အလွယ်တကူ ခုန်ကူးသွားနိုင်သော ရွာသွပ်မှု၊ မိုက်မဲမှု၊ စွန့်စား
 မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေတာမို့ သိပ်အံ့ဩစရာကြီးတော့ မရှိပါ။

ပြဿနာ၏ နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် လင်းလင်းတစ်
 ယောက် လုံးဝခေါင်းစားလျက်ရှိသည်။ အန်တီပပနှင့် ကိုကြီး
 ထိုက်တို့ကိစ္စမှာ သူဝင်ပါရတော့မှာလည်း သေချာသလောက်
 ရှိနေလေပြီ။ ဝတီမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း သူခေါင်း
 တွေ မူးလာခဲ့သည်။

နောက်ပြီး သူ့ ဝတီအပေါ် တကယ်ချစ်မချစ်ကို
လည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားအဖြေရှာလို့မရသေးတာမို့
ခေါင်းရှုပ်စရာပင်။ ကိုကြီးထိုက်ကိစ္စကြောင့် ဝတီတစ်ယောက်
သူ့ကို ပိုမိုအမုန်းပွားလာတော့မည်လား၊ ထိုအတွေးနှင့် သူ့
စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို နှမြောသလို ဖြစ်လာသည်။
လင်းလင်းသည် ယခုချိန်ထိ ဘယ်အရာကိုမှပြတ်သားစွာ
ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သည့်အတွက် မကြာခဏ အာရုံတွေ့နောက်
နေရရှာ၏။ တကယ်တော့ ဝတီကို သူ့ရည်းစားစကား လိုက်
ပြောပစ်ခဲ့သည့် အချိန်အထိ၊ ဘာဆိုဘာမှ အလေးအနက်
မထားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ သဘောထားခဲ့ပါသည်။ အခုလို
ပြဿနာမျိုးနှင့် ကြုံလာရတော့မှ ဝတီကို မစွန့်လွှတ်ချင်သလို
ဖြစ်ကာ နည်းနည်းဆွေးမိနေလေသည်။

* * * *

(၁၀)

အနားကပ်လာသည့်လူကို မော့ကြည့်မိတော့ သူ့စိမ်း
တစ်ယောက်မို့ ပပမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဆံပင်တိုတိုဖြင့် ဥပမိရုပ်ကောင်းသော ထိုလူက ပြုံးပြ
လိုက်သဖြင့် သူ့မစိတ်ထဲမှာ သိဖူးသလိုလို မြင်ဖူးသလိုလို
ဝေဝေေါဖြစ်သွားသည်။

“ပပ အလုပ်က ပြန်လာတာလားဟင်၊ နေကောင်း
လား . . . ဟဲ ဟဲ”

အဆီအငေါ်လုံးဝမတည့်သည့် ပဋိသန္ဓာရစကား။
ပုံစံကြည့်ရုံဖြင့် အလုပ်က ပြန်လာတာမှန်း သိသိကြီးကို အလုပ်
အိပ်မက်အသစ်

က ပြန်လာတာလားဟုလည်း မေးသေးသည်။ ပြီးတော့
နေကောင်းလားတဲ့။ နေမကောင်းမှတော့ အိမ်မှာပဲနေမှာပေါ့။
ပပက မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးဖြင့် ထိုသူကိုကြည့်ကာ . . .

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိုစွန့်လို့လဲ၊ ဘာတွေလာ
မေးနေတာလဲ”

သူမကို ဝေဝေရီရီငေးနေသော ထိုသူ့မျက်နှာကို
သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပပတစ်ယောက် အကြီး
အကျယ် စိတ်ဓါတ်ပျက်ယွင်း သွားမိလေသည်။ ဟိုလူ့ရှုပပ
ဟူသည့် အံ့တွေးနှင့်အတူ ရှုကြစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေပါ မွန်ထူ
လာပြီး သူမက ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာဖို့ပြင်၏။

ဟာ... ပပ... ခဏလောက်ပါ။ ခဏလောက်ပါ။
ပပ... ခဏလောက်ပါ။ ခဏလောက်ပါ။
ပပ... ခဏလောက်ပါ။ ခဏလောက်ပါ။

သူမနောက်မှ အပြေးအလွှား ကပ်ဝါလာသော
ကိုကြီးထိုက်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အတွတ်တွတ် လိုက်လံ
ရှင်းပြနေတော့၏။ ပပသည် ဘာမှမကြားသလိုပူစနှင့် ခေါင်း

တိုင်းထားပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။
သူ့ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်စေ။ ထိုလူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မပုတ်မိ
လိုက်သည့်အတွက် သူမကိုယ် သူမပဲ အပြစ်တင်မိနေသည်။

အိမ်မက်အသစ်

ကျွန်တို့ကလည်း လုံးဝအသွင်ပြောင်းခွားတာမှ တော်တန် ရှိလှက ချက်ချင်းကြီး မမှတ်မိနိုင်ပေ။ ခါတိုင်း ဖွဲ့သဖွဲ့သဖွဲ့ မှားဒါဟာဝခဲအိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ် အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ် ဆံပင်က အခုတုတ်ကပ်ကပ် သေသေသပ်သပ် ဖီးသင်ထားပြီး ဝတ်စားထားပုံကပါ စတုရန်းကုန်နေသည်။ နားမထောင်ချင်ပေ ယေလမ်းလမ်း နှစ် (Philis) A. H. ဒီလူနဲ့နဲ့ မယု ထိုလူ အသိက သူမနားထည့် ညင်သာတိုးတိတ်စွာ စီးဝင် နိုင်လှပေ လူတိုက်လာစရာ နေ ၉ ပုံဟာ ယေလမ်းလမ်း လာခဲ့၏။

“ကျွန်တော်က ပပအတွက် ကြောက်စရာကောင်း လာယူယူ နိုင်ခဲ့ရ လာစရာအခါအခါမှာလည်း လောက်အောင် အရမ်းဆုံးသွမ်းမိုက်မတု လွတ်စေယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပပ မကြိုက်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ကျွန်တော်ရအောင် ပြုပြင်ပုံမယ်၊ အလိုကြီးတော့ တစ်အားသွမ်းမဆန်ပါနဲ့နော်။”

“အခု လှည့်ပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် နိုင်ပေဟင်္ဂယ်လင် ကိုယ် နေရာမှာပဲတလေ။ အိမ်ထောင်ရေး အကျဉ်းချုပ် ကျွန်မနောက်ကဲ့ ရှင်လှိုက်လာစရာ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်စရာလည်း ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး။”

“ပပစကားကြောင့် ကိုကြီးထိုက် မျက်နှာပေါ်မှာ လာစရာပေါ် နဲ့မိမိမိလက်ပိုက်က နိုင်ခဲ့ရ မှန်ကန် အရောင်တွေ မျိုးစုံပြောင်းလဲသွားသည်။ ဒီနေ့ကျမချ ခါတိုင်း လိုမပြန်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာမိတာကို နောင်တရ လိုက်လက်ခံခဲ့ရတာ မှားယွင်းလှပေ နိုင်လှပေ။ လိုက် လိုက် မဆုံးရှင်အောင်ဖြစ်နေသည့် ဖပသည် တက္ကစိငှားဖို့ လိုက် ကျင့်ပါ ပပ အားပေးပေး နိုင်မေလှပေ မှားယွင်း ကောင်းမွန်စွာ ရှာနေမိသည်။ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်းပေးလာ

သော ဟိုလူကိုလည်း မဆီမဆိုင် စိတ်တိုနေမိ၏။ အရေးထဲ တက္ကစီတွေက ရှားပါးနေပြန်သည်။

“ပပ . . ကျွန်တော့်နာမည်က ထိုက်ဝေလင်းပါ”

“ရှင်ကို သွားတော့လို့ ကျွန်မပြောနေတယ်နော်”

“ကျွန်တော် B.A (Philo:) နဲ့ ဘွဲ့ရထားပါတယ် ပပ၊ လောလောဆယ် အလုပ် ၅ နေရာလောက်မှာ လျှောက်ထားပါတယ်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ပပကိုချစ်တယ်”

ပပမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည့် မျက်လုံးဖြင့် ထိုက်ဝေလင်းကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပစ်၏။ အတင့်ရဲလှသော ဒီလူကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ရပါ့မလဲ ဟူသည့်အတွေးနှင့်အတူ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် သူမစိတ်တိုလာခဲ့၏။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနေတာနော်၊ ရှင်သွားတော့”

“ကျွန်တော် ပပကိုချစ်တယ်၊ ပပ ကျွန်တော့်စကားကို အလေးအနက် နားမထောင်မချင်း မသွားဘူးဗျာ၊ ပပ ကြိုက်

သလိုသာလုပ်”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်၊ အေး . . . နောက်မှ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ထိုက်ဝေလင်း (ခ) ကိုကြီးထိုက်ကတော့ ခပ်အေးအေး အမူအရာဖြင့် ပပကို ကြည့်ငေးလျက် သူပြောချင်ရာတွေ ဆက်ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ပပကို တွေ့တဲ့နေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လုံးဝပြောင်းလဲပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒါ ပပကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။ ပပ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ . . .”

“ဟာ . . . မသိဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာ ဘာဖြစ်ပြီ၊ လာမပြောနဲ့၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်မအနားက ထွက်သွား၊ ရှင်မသွားရင် ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“မသွားဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောပြီးသား၊ ပပကြိုက်သလိုသာ စီရင်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောရမှာပဲ၊ ပပကို ချစ်တယ်”

ပပက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ကိုကြီးထိုက်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်သည်။ ကိုကြီးထိုက်သည် ပပမျက်နှာမှ သူ့အကြည့်ကို မဖယ်ခွာချေ။ နှစ်ယောက်

သား အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကြည့်နေကြ
 သေး၏။ ထို့နောက် ပဝက လမ်းဖြတ်ကူးသွားသဖြင့် ကိုကြီး
 ထိုက်လည်း နောက်ကပ်စီလိုက်သွားကာ စကားပြန်ဆက်ဖို့
 ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ဘာစကားပြော လိုက်ရသေး
 ခင်မှာ လုပ်လိုက်သော ပဝအပြုအမူကြောင့် ကိုကြီးထိုက် လူဝ
 အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်နိုး ဘယ်လိုတုန့်
 ပြန်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“အိမ်ကပ်စီလိုက်သွားကာ စကားပြန်ဆက်ဖို့
 ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ဘာစကားပြော လိုက်ရသေး
 ခင်မှာ လုပ်လိုက်သော ပဝအပြုအမူကြောင့် ကိုကြီးထိုက် လူဝ
 အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်နိုး ဘယ်လိုတုန့်
 ပြန်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“အိမ်ကပ်စီလိုက်သွားကာ စကားပြန်ဆက်ဖို့
 ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ဘာစကားပြော လိုက်ရသေး
 ခင်မှာ လုပ်လိုက်သော ပဝအပြုအမူကြောင့် ကိုကြီးထိုက် လူဝ
 အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်နိုး ဘယ်လိုတုန့်
 ပြန်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“ခင်ဗျားကတော့... နောင်ကြီးရာ၊ တစ်ဘက်သားက လက်ပခံရင် နောက်ဆုတ်ပေးလိက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ပြေလည်အောင် ပြောတာနော်၊ ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကြီးထိုက်က ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးကို အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့် မျက်လုံးကြီးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးလည်း ပါးစပ်ဟကာ ‘အဲ’ ကနဲမြည်ပြီး တပြာကယာနောက်သို့ဆုတ်သည်။ ကိုကြီးထိုက်က . . .

“မဟုတ်ရပါဘူး အကိုရာ၊ ကျွန်တော့်ခံစားမှုကို သူနားမလည်လို့ပါ၊ တကယ်ဆိုရင် . . .”

ကိုကြီးထိုက်လည်း ခံစားရသမျှကို အတိုးချပြီး ရင်ဖွင့်ပြနေလေရာ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးခမျာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်တာပေါ့ . . . အစရှိသဖြင့် ထောက်ခံပေးလိုက်ဖြင့် အီလည်လည်ကြီး နားထောင်နေရလေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲဒါတွေ ပြောပြနေတာနဲ့ပဲ ဟိုမှာ မရှိတော့ဘူး သွားပြီ၊ နောက်ကို လှည့်လည်းကြည့်ဦး”

ဒီတော့မှ ကိုကြီးထိုက်တစ်ယောက် ဓါတ်လိုက်သလို ဦးကနဲ ဒန့်ကနဲဖြစ်ကာ အခြေအနေမှန်ကို ပြန်သတိရပြီး

ဘေးစောက်က ပပရပ်နေသော နေရာဆီလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။

သူမကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဟာ . . . သွားပါပြီကွာ၊ တောက်!”

* * * *

(၁၁)

ကိုကြီးထိုက်ပြန်ပြောပြသည့် မနေ့တုန်းက ကိစ္စကို
မြင်ယောင်မိပြီး၊ လင်းလင်းမှာ ရယ်ချင်လာသည်။ ပြီးတော့
ကိုကြီးထိုက်ကိုလည်း သနားမိ၏။ ကိုယ့်အလှည့်ကျ ဒီလိုမဖြစ်
အောင် သတိထားဖို့လိုသည်ဟု စဉ်းစားနေခိုက်မှာ ဝတီနှင့်
သူမသူငယ်ချင်းတို့ ကျောင်းထဲမှထွက်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်
ရသည်။

ဖြိုးဝေက သောက်လက်စ စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်
လိုက်ပြီး သူ့ကို မျက်စပစ်ပြသည်။ လင်းလင်းကလည်း သူ့မြင်
ကြောင်း ပြန်လည်အချက်ပြသည့်အနေဖြင့် လက်မထောင်ပြ

လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းရှေ့သို့ရောက်နေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ခန့် ကတည်းက နောက်မှလိုက်ကာ မှတ်သားထားသဖြင့် ဝတီတို့ ကျောင်းတက်ချိန်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်များကို အလွတ်မှတ်မိနေ လေပြီ။ ဝတီတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကို မြင်သွားသော်လည်း ကုန်ကြွေးမပျက် ဆက်လျှောက်လာကြပါသည်။ လင်းလင်းက အရဲစွန့်၍ . . .

“ဝတီ . . ပြန်တော့မလို့လား။”

လင်းလင်းစကားကို မကြားဟန်ပြုကာ ဝတီက သူမ သူငယ်ချင်းနှင့် စကားဆက်ပြောလျက်ရှိ၏။

“အလကားပါဟာ၊ ဆန်ကန်မြေလေးတွေဟာ သိလား။ အဲဒါနဲ့ ငါပါးရိုက်ပစ်လိုက်တော့မူ့ငိုမိမဲ့နဲ့ ကျန်ခဲ့တာ”

လင်းလင်းမှာ တုန်ကန်ဖြစ်သွား၏။ ဖြိုးဝေကာလည်း မသိမသာ လက်လမ်းကုတ်သည်။ ဝတီသူငယ်ချင်းမလေး ရွှေအိက ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားသည်မှန်အပြင် သူတို့ ဘက် တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး စကားတွေ ဆက်ပြောနေပြန် သည်။

“ဟယ် . . နင့်က အခုထိ လက်သံပြောင်တန်းပဲနော်။ အဲဒီကောင်တော့ ထမင်းတောင်စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်က ပြန်ပြန်ထမင်းမဟုတ်ဘူးနဲ့။”

ခေါင်းပျက်ပြောတဲ့အပိုက်ကလေး

အခုချိန်ထိ တိုက်ကွန်ဒိုကစားတာ မပျက်သေးဘူးမှတ်လား”

“အေးလေ . . . ငါက ညနေတိုင်း ပုံမှန်လေ့ကျင့်တုန်းပဲ၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းလည်းဖြစ် အဲသလို ကလေးကချေကောင်တွေနဲ့ ကြုံရင်လည်း ပညာပေးလို့ရတာပေါ့ဟာ”

လှည့်ပြန်ရှင်ကောင်းမလားဟု တွေးမိရင်း ဖြိုးဝေဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သကောင့်သားခမျာ ချွေးတောင်ပြန်နေပြီဖြစ်၏။ ဟယ် . . . ရာဇဝင်တော့ အစိုင်းမခံနိုင်ဘူးဟူ၍ အားတင်းကာ ဝတီကို စကားပြောဖို့အားယူရ၏။ ဝတီမျက်နှာလေးကတော့ ခပ်တည်တည်နေလည်း လှနေတာပါပဲ။

“ဝတီ . . . ငါ နင့်ကို တိုက်ကွန်ဒို . . . ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောင်သွားလို့ အဟီး”

“ဘာလဲ . . . နင်လာပြန်ပြီလား၊ နင့်ကို ငါစကားအပြတ် ပြောပြီးသားနော်”

ဝတီက သူ့ကိုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုနှိုက်ယူကာ ရွှေအိတ်ကပ်လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာလေဟာ၊ ငါမနေ့ကမှဝယ်လာတဲ့ မောင်းချစား၊ မြည့်နေတာပဲ၊ လှလည်းလှတယ် တွေ့လား”

ဟိုက်။ လင်းလင်းတစ်ယောက် စိတ်ဝါတ်တော်တော်

ကျသွား၏။ ဝတီလက်ထဲမှ မောင်းချခါးကိုကြည့်ပြီး သူက
 အသည်းယားသလိုလို ဗိုက်ယားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။
 ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းကို မသိချေ။ လှတပတရုပ်ရည်လေး
 နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သော မောင်းချခါးကြီးကို ကိုင်ထား
 တာမို့ . . .

“ဝတီ . . ဓားကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် . . ဟဲဟဲ”

“ထိုးဖို့ ကြည့်မရတဲ့လူတွေကို အသေထိုးမလို့ ရှင်း
 လား၊ ရွှေအိလာ . . ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

ကားပေါ်ပြေးတက်သွားသည့် ဝတီတို့နှစ်ယောက်ကို
 ငေးကြည့်ရင်း လင်းလင်းတို့ ဗိုက်တွေလည်း ရွစ်ရွစ်ယားယံ
 သလိုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဖြိုးဝေမှာ ခေါင်းတစ်ခါခါ၊
 လက်တစ်ခါခါဖြင့် လင်းလင်းကို ယတိပြတ်ပြောချလိုက်ပါ၏။

“တော်ကွာ . . လင်းလင်း၊ ငါ မင်းနဲ့မလိုက်တော့ဘူး၊
 နောက်တစ်ခါဆိုရင် လက်ပစ်ဗုံးတို့ သေနတ်တို့ ပါလာလောက်
 တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဟာမလေးကြည့်ရတာ တကယ်လုပ်
 မယ့်ရုပ်ဟ”

ကိုနေကြီးသည် သူ့သူငယ်ချင်း ထိုက်ကြီး (ခေါ်) ထိုက်ဝေလင်း၏ အပြောင်းအလဲများကိုကြည့်ကာ ယခုအချိန်ထိ မယုံကြည်ချင်သေးသလို ဖြစ်နေရှာသည်။ ထိုက်ကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အရင်လို ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပုံစံမဟုတ်တော့သဖြင့် ထိုက်ကြီးတစ်ယောက် နုနယ်ပျိုမြစ်ပြီး သန့်ပြန့်နေ၏။ လင်းလင်းနှင့် ဖြိုးဝေတို့နှစ်ကောင်မှာမူ ဘာသံမှမထွက်ဘဲ ငြိမ်ကုတ်ပိုင်တွေ နေကြလေသည်။ ရုတ်တရက် ကိုနေကြီးက မေးလိုက်၏။

“အဲဒါဆို ပင်း မနက်ဖြန် အလုပ်စဆင်းတော့မှာပေါ့”
 ထိုက်ကြီးက ခေါင်းညိုတ်ပြလိုက်ပြီး . . .

“အေးပေါ့ နေကြီးရာ၊ ငါ့အစ်မတွေ ပြောတာကလည်း ဟုတ်နေတော့ ငါဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်၊ သူများဝန်ထမ်းတော့ လုပ်မနေချင်ဘူးကွာ၊ ငါက သူများတွေလို လုပ်ငန်းခွင်မှာ အသုံးဝင်တဲ့ ဒစ်ပလိုမာတွေ၊ လက်မှတ်တွေလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ငါ့ယောက်ဖရဲ့အလုပ်က ကိုယ်ပိုင်ဆိုတော့ ငါခွဲလုပ်ချင်တဲ့အချိန် ခွဲထွက်လို့ရတယ်ပေါ့ကွာ”

သူ့အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး၏ ယောက်ျားများမှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးသမားတွေဖြစ်ပြီး ထိုက်ကြီးအလုပ်လုပ်မည်

ဆို၍ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ နေကြီးက သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ထိုက်ကြီးကို သဘောတွေကျနေရာမှ လင်းလင်းတို့
ဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ငေါင်
တောင်တောင်နဲ့”

လင်းလင်းပါးစပ် မဟာရသေးခင် ဖြိုးဝေက မနေ့က
အတွေ့အကြုံကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ဖောက်သည်ချလေ
တော့သည်။ ကိုကြီးထိုက်နှင့် နေကြီးတို့က တဟားဟား အော်
ရယ်နေကြ၏။ လင်းလင်းကတော့ မရယ်နိုင်ဘဲ . . .

“လာဗျာ . . သွားမယ်၊ BE ဘွဲ့လေး သွားယူရအောင်၊
ကျွန်တော်တင်းနေတယ်”

ခါတိုင်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ နှစ်ခါမခေါ်ရသော ကိုကြီး
ထိုက်၏ပြောစကားကြောင့် သူတို့အားလုံးမျက်လုံးပြူးကာ
အံ့ဩကုန်ကြပါ၏။

“ငါမလိုက်ဘူး လင်းလင်းရာ၊ ငါ့ဘဝကို အသေအချာ
ပြန်တည်ဆောက်ယူတော့မယ်၊ အဲဒါ သူ့ကြောင့်ပဲ၊ သူ့အတွက်
ဝဲ”

* * * *

(၁၂)

အွက်နုတို့ စိမ်းသစ်ဝေနေသော ဗာဒံပင်ပေါ်တွင်
 ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လာနား၏။ အိမ်ထဲတွင် ခပ်တိုးတိုးဖွင့်
 ထားသည့် သီချင်းသံနှင့်အတူ ဝတီတို့သားအမိသားအဖတွေ
 ငြင်းခုန်ရယ်မောနေသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ပပက
 ပြတင်းပေါက်အနီးမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အိမ်အပြင်သို့ ငေးမော
 ကြည့်မိနေဆဲ။ ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ လူစုံနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ဝတီတို့မိသားစု ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြတာကိုမြင်
 တော့ သူ့မစိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော လွမ်းသလိုလို ခံစားမှု

အိပ်မက်အသစ်

ကြီးက ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာပါသည်။ တစ်ကိုယ်ရည်နေထိုင်မှုနှင့် အသားကျခဲ့သော သူမက ကိုယ့်ဘဝကို ဘာကြောင့်အခု အချိန်ကျမှ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိပါလိမ့်။

သူမအတွက် အရာအားလုံးသည် သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေ လို့ အေးစက်လာခဲ့သည်။ အမှန်မှာ သူမအစ်ကို မိသားစုနှင့် နှစ်ရှည်လများ အတူနေထိုင်ခဲ့တာ ဘာပြဿနာမှမရှိခဲ့ပေ။ လောင်းမဖြစ်သူကလည်း သူမအပေါ် ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်ခင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ သူမဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ အတွေး တွေ့ယုံလွင့်တာ အထီးကျန်နေခြင်းဖြစ်၏။ စိတ်ကူးတွေက လည်း များပြားလေးလံလျက် ထွက်ပေါက်ကိုရှာမရ ဖြစ်နေပြန် သည်။ အရေးထဲမှာ ဟိုအူကြောင်ကျားကောင်ကို မြင်ယောင် မိလာလျှင် ဒေါသမီးတွေက တားမရဆီးမနိုင် ဖြစ်လာတတ် သည်။ ထိုလူ့ကို ဘယ်လိုတိမ်းရှောင်ဟန့်တားရမှန်း မသိသေး တာ သူမအတွက် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေ၏။

ခွတ်တရက် အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ဝတီအသံ ကပါ သူမအာရုံထဲ လွင့်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

“အန်တီ . . . ဖေဖေခေါ်နေတယ်၊ ထမင်းအတူစားရ အောင်တဲ့၊ တစ်နေကုန် အခန်းထဲမှာအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေ

တာလဲ၊ လာလေ”

ဝတီမျက်နှာလေးကိုကြည့်မိတော့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်
သည့်အပြုံးဖြင့် ကြည်လင်မြူးတူးလျက်ရှိသည်။ ပပက တူမဖြစ်
သူ့ကို ပြန်လည်ပြုံးရယ်ပြရင်း . . .

“စားနှင့်လိုက်ကြတော့ ဝတီရယ်၊ အန်တီ မနက်စာ
စားတာ နောက်ကျသွားတော့ သိပ်မဆာဘူးဖြစ်နေတယ်၊
အစ်ကိုကြီးကို ပြောပြလိုက်ဦးနော်”

“ဟာ . . . အန်တီကလည်း လာပါဆို၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ
ရော မေမေရော စောင့်နေကြတဲ့ဟာကို”

ဝတီက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ သူမအဒေါ်ကို မရမက
ခေါ်နေပြန်သည်။ ပပလည်း တူမချော၏ပါးလေးကို ဖွဖွဖျစ်
လိုက်ပြီး . . .

“အန်တီ တကယ်မဆာသေးလို့ပါ သမီးရယ်၊ သွား
သွား . . . သမီး ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြောပြလိုက်ဦးနော်၊ အန်တီ
အိပ်ရာမှာ ခဏလွဲချင်လို့”

ဝတီသည် ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်ပြီး သူမအဒေါ်
ပပကို မဲ့ပြ၏။

“ကဲ . . . အဲဒါဆိုလည်း နေတော့ အန်တီရေ နေ
တော့၊ သမီးကတော့ သွားစားတော့မယ်၊ ဆာပြီ”

ဝတီက အိပ်ခန်းထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ပြန်ထွက်
သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်တော့ သူမစိတ်ခံစားမှုတွေ
အနည်းငယ် သက်သာလာပါ၏။ လှဲလျောင်းနေရင်းမှ တူးတူး
ကို ပပသတိရသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကောင်လေးကိုပါ မြင်
ယောင်မိပြီး သူမရင်ခုန်သံတွေ စတင်ဆူညံလာတော့သည်။

တူးတူးမှာ တစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့ လွတ်လပ်သည်။
အပျိုကြီးနှစ်ယောက်တွေကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောစရာ
ကဏ္ဍက စုံလင်လှသည်။ အလုပ်ခွင်မှ သတင်းများပါသည်။
ရပ်ကွက်ထဲမှ မှတ်သားဖွယ်ရာများလည်း ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ
တံဆိပ်အသစ်၊ နောက်ဆုံးဖြစ်နေသော ရွှေဈေးသတင်း၊
တို့နိုယားဇာတ်လမ်းတွဲ၊ ဓမ္မမိတ်ဆွေများအကြောင်းနှင့် သက်
သတ်လွတ်စားခြင်းအထိ ဆွေးနွေးဖလှယ်ကြ၏။

တူးတူးက ပပကို အကဲခတ်ရင်း ပြုံးစေဖြင့် သူမ
ပြောချင်နေသော စကားတစ်ခွန်းကို အစပျိုးသည်။ အခြား
တော့ မဟုတ်။ သူမ ကြားသိနေရသည့် တူတော်မောင်၏

အိပ်မက်အသစ်

အချစ်ရေးကိစ္စ။

“ဟဲ့ . . . ပပ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ နင် သဘောတူရဲ့လား။”

ပပက မျက်ခုံးပင့်လျက် တူးတူးကို ပြန်မေးဆတ်ပြ လိုက်၏။

“ဘာလဲ တူးတူးရဲ့၊ နင့်ဟာကလည်း အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

“ဘာရမလဲ၊ ငါ့တူလေ ငါ့တူ လင်းလင်းက နင့်တူမ ကို လိုက်နေပြီ၊ ငါကတော့ သဘောကျတယ်၊ ဒီကောင်ကို ဝတ်မှနိုင်မှာ၊ နင်ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောတူတယ်မှတ် လား၊ ငါ့တူက အရမ်းမဆိုးပါဘူးဟဲ့၊ အမလေး နင့်မျက်နှာ ကြီးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဪ . . . မဟုတ် . . . မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ တူးတူးက လည်း ငါက ဘာပြောလို့လဲ”

ပပသည် သူမမျက်နှာကို အလျင်အမြန်ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်ရင်း တူးတူးကို ရယ်ပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ခုနက ချာတိတ်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မည် ဆိုသောအသိနှင့် သူမမိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး မွန်ထွန်သွားခဲ့၏။ မျှော်လင့်မထား မိပေမယ့် သူများလက်ထဲရောက်သွားမှာဆိုတော့လည်း . . .

ဪ . . . သူများမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့မအရင်းခေါက်ခေါက်
ကြီးပဲ . . . ။ ပပက နဖူးစပ်မှချွေးစများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်
အသာတို့ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး တူးတူးရဲ့၊ နင်နဲ့ငါ သဘောတူတာ၊
မတူတာ အသာထား၊ သူတို့ချင်းကရော ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်
ပြေကြပြီလား၊ ငါတို့မကတော့ ဘာမှမပြောပါလား”

“ဪ . . ဒါကတော့ မိန်းကလေးပဲဟဲ့၊ အိမ်က ငါ
တူကတော့ ပြောပါ၊ လူကြီးတွေရှေ့လည်း မရှောင်ဘူး၊ ဝတီမှ
ဝတီ ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ တကယ်ရယ်ရတဲ့ကောင်”

တူးတူးက တူတော်မောင်လင်းလင်းအကြောင်းပြော
ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်နေလိုက်သည်။ ပပလည်း ယောင်
ယမ်းပြီး လိုက်ရယ်၏။ ဝတီမျက်လုံးထဲမှာ ရှက်စနိုးဟန်ပန်တွေ
တ သူမကို နိမိတ်ဆိုးတစ်ခုလို လာရောက်ခြောက်လှန့်နေခဲ့
သည်။ အမှန်တော့ တူမဝတီ၏ အပြောင်းအလဲတွေကို ပပ
လည်း ရိပ်မိစပြုနေပြီဖြစ်လေသည်။ ငါပဲ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံ
လိုက်ပါ့မယ် ဟူသောအတွေးနှင့်အတူ ပပက မျက်တောင်များ
ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်၏။ တူးတူးကတော့ ဘာကိုမှ သတိ
မထားမိဘဲ သူမပြောချင်ရာတွေ ဆက်ပြောနေလေသည်။

* * * *

အိပ်မက်အသစ်

(၁၃)

လင်းလင်းက ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့
အန်တီတူးနှင့်အတူ ပပကိုမြင်ပြီး စပ်ဖြဖြဖြစ်သွားသည်။
နောက်ကို ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် လှမ်းကြည့်ရှာဖွေနေသည့် သူ့ဝံ့စံ
ကြောင့် အပိုကြီးနှစ်ယောက်က သဘောပေါက်စွာ ပြူးကြ၏။

“ဟဲ့ကောင် . . . ရှာမနေနဲ့၊ မပါဘူး၊ ပပတစ်ယောက်
တည်းလာတာ”

အန်တီတူးစကားကြောင့် လင်းလင်းက တဟဲဟဲရယ်
ရင်း ပပကို အားနာသလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“မရှာပါဘူး၊ အန်တီတူးရဲ့၊ ဟဲဟဲ ကျွန်တော်က မြဲ
အိပ်မက်အသစ်

တံခါးစေ့ခဲလားလို့ ပြန်ကြည့်တာပါ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါသိပြီးသား၊ ပပ ထိုင်လေ၊ လာပါ၊ လင်းလင်း အစ်ကိုတို့ ဘယ်သွားလဲ၊ အိမ်မှာ နင်တစ်ယောက် တည်းလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီတူးရာ၊ ဖေဖေရော မေမေ ရော အပြင်လစ်သွားပြီ၊ သားကို အိမ်စောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာ၊ တော်သေးတယ်၊ အခု အန်တီတို့ရောက်လာတော့ သားလည်း အပြင်ခဏထွက် . . .”

“ဟိတ် ဟိတ် . . . ဘာမှအပြင်ထွက်ဖို့တွေ့ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ နင့်အန်တီပပကို လိုက်ပို့လိုက်ဦး၊ ဟိုတစ်ခါ လာတုန်းကလို ကို့ရဲ့ကားရားအကောင်တွေတွေ့ရင် တစ်ခါ တည်း ထိုးပစ်ခဲ့ကြားလား၊ ဖြစ်လာသမျှ ငါလိုက်ရှင်းမယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုများ ရိုတီတီလုပ်လို့ကတော့ . . . ဟင်း”

ပပက အားနာသလိုလေသံဖြင့် . . .

“ကလေးကို လျှောက်မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ တူးတူး ရယ်၊ ဩော် . . . လင်းလင်းက အားရောအားရဲ့လား၊ မအားရင် လည်း ရတယ်နော်၊ တို့ဘာသာပဲ ပြန်လိုက်မယ်”

“အာ . . . အားပါတယ် အန်တီပပရဲ့၊ ရတယ် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

“လင်းလင်းက အခုကျောင်းပြီးသွားပြီနော်”

“ဗျာ . . . ဟူတ်ကဲ့ . . . အန်တီပပ”

နေဝင်ချိန် လမ်းလေးပေါ်မှာ သူမ၏ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင်ကောင်လေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရသည့် ခံစားမှုကို ဘာနှင့်မှ မလဲနိုင်ချေ။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် တီရှပ်လေးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံက ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်လွန်းနေလေသည်။ သို့ပေမယ့် ချာတိတ်က ‘အန်တီ’ ဟု ခေါ်လိုက်တိုင်း ပပခံစားမှုတွေ သွေးဆုတ်သွားတာတော့ တော်တော်ဆိုးဝါးသည့်ကျိန်စာပင် ဖြစ်၏။

“ဘာတွေဆက်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားလဲ လင်းလင်းရဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေလည်း ဘက်ပြီးသားဆို”

လင်းလင်းက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ရင်း ရယ်ဖြဲဖြဲနှင့် ပပကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဧကန္တ သူမ၏တူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အင်တာဗျူးနေတာ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးကာ လင်းလင်းက-

“ဟုတ်တယ် . . . အန်တီပပရဲ့ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သင်္ဘောလိုက်ရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ၊ နိုင်ငံတကာအတွေ့အကြုံလည်း ရတာပေါ့”

“ဪ”

အန်တီပပက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်တော့ လင်း

လင်းကလည်း သူ့အဖြေသူ သဘောကျပြီး ခေါင်းတွေ
 လိုက်ညိတ်နေ၏။ တကယ်တော့ သူ့လူ ပါးစပ်ထဲရှိတာ
 လျှောက်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။ လင်းလင်းအဖို့မှာတော့
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေရတာ မဝသေးပေ။
 ပပမှာလည်း သူ့မအတွေးနှင့်သူ့မဖြစ်သဖြင့် ဘာမှမမေးတော့ပဲ
 ငြိမ်သက်သွား၏။

သဘောလိုက်မယ်ဆိုတော့ ကောင်လေးက အဝေး
 ကြီးမှာ အကြာကြီး ခွဲထားရစ်ခဲ့ဦးမှာပေါ့ဟုတွေးရင်း သူ့မက
 ဝမ်းနည်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ယခုလည်း မြင်နေရရုံပဲ
 ဆိုပေမယ့် သူ့မအတွက် အလွမ်းစိတ်ကို ဖြေသိမ့်လို့ရသေး
 သည် မဟုတ်လား။

“အန်တီ . . ကားငှားလိုက်ရတော့မလား”

“ဪ . . အေး အေး . . အဲ နေဦး လင်းလင်း”

လင်းလင်းအမေးကြောင့် ပပက အတွေးထဲမှ ကပြာ
 ကယာ ပြန်ရုန်းထွက်ကာ ကားမငှားဖို့ တားလိုက်မိသည်။
 လင်းလင်းကတော့ ဘာမှမသိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင်
 သူ့မကို ပြုံးကြည့်လျက်ပြောသည်။

“ရတယ်လေ၊ ကားက ပေါ့ပါတယ် အန်တီရဲ့၊ နို့မဟုတ်
 ရင် အိမ်ကကားနဲ့တောင် လိုက်ပို့လို့ရတယ်၊ ဖေဖေတို့ ပြန်

မရောက်သေးလို့ ဒါနဲ့ အန်တီက ဘယ်သွားစရာရှိသေးလို့လဲ၊ သွားလေ”

“အင်း . . . ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး လင်းလင်းရယ်၊ တို့ အအေးသောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ပါ။ လင်းလင်းရော အားရဲ့လား၊ တစ်ခုခုသောက်ရအောင်လေ”

“အားပါတယ် အန်တီရဲ့၊ လူက အားပါတယ်၊ ဟို . . . ပိုက်ဆံပဲ သိပ်မပါတာ ဟိုး ဟီး”

လင်းလင်း၏ ပွင့်လင်းသော အပြောကြောင့် ပပက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၏။

“တို့ တိုက်ပါမယ် လင်းလင်းရဲ့၊ ကဲ . . . ပြော မင်းက ဒီနားမှာရှိတဲ့ ဆိုင်တွေအကြောင်း ပိုသိမှာပေါ့၊ ဘယ်ဆိုင်ကောင်းလဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ပပအတွက် မမေ့ရက်စရာ ညနေခင်း တစ်ခုကို ထင်မှတ်မထားဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တော့သည်။ နေရောင်ဖျော့ဖျော့က ကမ္ဘာမြေကို ဝင်းပနွေးထွေးနေစေ၏။ အအေးဆိုင်တွင်ထိုင်၍ ချာတိတ်နှင့်အတူ စကားတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက် လျှောက်ပြောနေရသည်မှာ ပပအတွက် နူးညံ့သည့် အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ လင်းလင်းက အအေးခွက်ကို လက်စသတ်ရင်း . . .

“ဒါနဲ့ . . . အန်တီကို မေးရဦးမယ်၊ ဟဲဟဲ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ပပက ပျက်ခုံးပင့်လျက် လင်းလင်းကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာများမေးမှာမို့လို့လဲ လင်းလင်းရဲ့၊ ကဲပါ . . . မေး၊ စိတ်မဆိုးပါဘူးရှင်”

လင်းလင်းသည် တဟဲဟဲ ရယ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အမှုအရာလုပ်ကာ . . .

“ဟိုဟာလေဗျာ . . . ဟိုဟာ . . . ဟိုနေ့တုန်းကလေ . . . ကျွန်တော်တို့နဲ့တောင် တွေ့သေးတယ်လေ အန်တီရဲ့၊ ဟဲဟဲ”

“ဘယ်နေ့က . . . ဘာကိုတွေ့တာလဲ လင်းလင်းရဲ့”

ပပမှာ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေး၏။

“ဟိုဟာဗျာ၊ အန်တီကို . . . ဟို . . . ဝေဒနာကြေငြာစာတမ်း လိုက်ရွတ်ပြတဲ့လူလေ၊ အဲဒါ သူ့ကို အန်တီဘယ်လို သဘောရသလဲလို့ ဗျူးကြည့်တာ ဟဲ ဟဲ”

“ဘာဝေဒနာကြေငြာ . . . ခြော် . . . ဟိုလိုကိုး၊ သိပြီ၊ အံ့မယ် မင်းက ဘာလဲ၊ တို့ကို စကားလာအစ်တဲ့ သဘောလား၊ အဲဒီလူကို ဘယ်လိုသဘော ရသလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ သဘော

မရဘူး၊ ဒါပဲ ဟွန်း”

ပပက မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပြောတော့
လင်းလင်းလည်း ခေါင်းလေးပုဝင်ပြီး လျှာထုတ်မိ၏။ မျက်နှာ
ကတော့ မချိုမချင်နှင့် . . .

“အန်တီကလည်း သနားပါတယ် ဟဲ ဟဲ”

“သနားရင် မင်းပြန်ချစ်လိုက်ပါလား၊ လင်းလင်းနော်၊
ဟင်း”

“ဒါဆို အန်တီက ဒီတစ်သက် လုံးဝချစ်သူမရွာတော့
ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ . . ဒီကောင်လေး . . ဘာတွေလာမေးနေတာ
လဲ၊ တော်ကွာ”

ပပ ရှက်သွားမှန်းသိသဖြင့် လင်းလင်းလည်း ဆက်
မမေးတော့ဘဲ ရယ်နေ၏။ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည့်ရင်ကို ထိန်း
သိမ်းရခက်နေသော ပပက သူ့ကို မျက်စောင်းလဲ့လဲ့တစ်ချက်
ထိုးလိုက်ပါသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလူရဲ့ အန္တရာယ်ကလွတ်အောင်
တို့တော့ ချစ်ဗူအမြန်ရှာမှပဲနဲ့တူတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ . . အဲဒါဆို ဟိုတစ်ယောက်တော့ အသည်းကွဲ
ပြီပေါ့ အန်တီရာ ဟား /ဟား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက အရှက်သည်းမနေတော့ဘဲ
ဖြူဖြူစင်စင်လေး ရယ်မောနေသော ချာတိတ်ကိုသာ မြတ်နိုး
စွာ ဝေးကြည့်နေမိလေသည်။

* * * *

(၁၄)

သူပြန်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ကိုကြီးထိုက်က ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ဘာမှပြန်မပြောပေ။ ကိုနေကြီးနှင့် ဖြိုးဝေတို့က သဲကြီးမဲကြီး ချက်စံထိုးနေကြတာမို့ သူတို့ဆီ သိပ်အာရုံမရောက်လှပေ။

“ဒါနဲ့ . . . နေပါဦး ကိုကြီးထိုက်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရော ဘယ်လိုလဲ၊ အိုကေတယ်မှလား။”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ အစပိုင်းတော့ နည်းနည်းအူနေသေးတာပေါ့၊ နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ အေးဆေးပါ”

ကိုကြီးထိုက်က ဂစ်တာကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ သီချင်း

အိပ်မက်အသစ်

တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်း၏။ ပြုံးဝေနှင့် ကိုနေကြီးတို့၏ ချက်စံပွဲမှ ငြင်းခုံသံတွေ ဆူညံလာတာမို့ လင်းလင်းက . . .

“ဟေ့ . . ဆူတယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေတယ်ကွ”

ကိုနေကြီးက သူ့ကို ပြန်ခွပ်လိုက်သည်။

“အောင်မာ . . ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလဲ၊ မင်းတို့နှစ် ကောင်တွေ့လိုက်ရင် အသည်းကွဲနေတာတွေ ဟတ်ထိသွား တာတွေပဲ ညည်းကြ၊ ရင်ဖွင့်ကြနဲ့၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ရည်းစားနှင့် အဆင်ပြေနေသော ပြုံးဝေကလည်း-

“အေးလေ . . ကိုယ်တွေလို အထာတွေကျ၊ ဇယား ၆၅ လန်းနေတဲ့ကောင်တွေက အ. ဆ ပဲ၊ သိတယ်မဟုတ် လား”

“ဘာလဲ ပြုံးဝေရ၊ အ. ဆ ဆိုတာ ဩော် . . ဟိုအမှုနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲသွားမယ်လို့ ပြောတာလား”

ကိုကြီးထိုက်၏ ထောက်ကွက်က တော်တော်ထိမိ သည်။ ပြုံးဝေမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ကိုနေကြီးက တော်ပြီ တွာ ခေါင်းမူးတယ်ဟုပြောကာ ချက်စံပွဲမှ သူတို့ဘက်လှည့် လာ၏။

“ကဲ . . ဆရာကိုပြောကြစမ်း၊ ဟိုတပည့်ကြီးမောင်

ထိုက်က အရင်စပြော၊ မင်းရဲ့နှလုံးသားရေးရာ အခက်အခဲတွေကို ဆရာဖြေရှင်းပေးမယ်”

ကိုကြီးထိုက်ထဆဲတော့ ကိုနေကြီးမှာ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဂစ်တာကိုဘေးချပြီး ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ် မှီလိုက်ရင်း ကိုကြီးထိုက်က အတည်ပြောလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါကတော့ ဆက်ကြိုးစားမှာပဲ။ ဒါ ငါ့အိပ်အတွက် ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအချစ်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ကိုကြီးထိုက်၊ ကျွန်တော်မေးပါဦးမယ်၊ အဲဒီ ကိုကြီးထိုက်ရဲ့ မဒီကြီးက ဒီကောင်အပေါ်နဲ့မှ သက်တူရွယ်တူတွေဆို . . .”

“အေးလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို ကိုကြီးထိုက်ထက် အသက်ကြီးသေးတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ ပြီးဝေရ၊ မမလေကွာ . . . မမ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ မရဲ့မောင်လေးပေါ့ကွာ ဟားဟား”

ကိုကြီးထိုက်ဆီမှ စကားမပြန်မီ ကိုနေကြီးက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဝင်စသည်။ နောက် . . . ကိုနေကြီးက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် ထိုက်ကြီး . . . လာကွာ၊ ဆိုင်သွားကြ

မယ်၊ တစ်ခါတလေပဲကွာ၊ လိုက်ခဲ့”

ကိုကြီးထိုက်က ခေါင်းခါပြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့သုံးယောက်ကိုမကြည့်ဘဲ အိမ်မက်မက်ပြီးယောင်သူလို တောင့်တောင့်ကြီးထရပ်ကာ ရေရွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။

“လုံးဝမလိုက်ဘူးကွာ၊ ငါဘယ်တော့မှ ဒီဘဝကို ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝကို ငါပြောင်းလဲမယ်၊ ဒါမှ သူ့ကို လက်ခံဖို့နီးစပ်မှာ၊ ဒါမှ ငါ သူ့အချစ်ကို မျှော်လင့်နိုင်မှာ”

ကိုနေကြီးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး လင်းလင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို အပြင်သွားဖို့ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြ၏။ ထို့နောက် ကိုကြီးထိုက်ကိုထားခဲ့၍ သုံးယောက်သား ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းမှာ ကိုကြီးထိုက်၏ အပြောင်းအလဲတွေကို ဟာသလုပ်ပြောရင်း လင်းလင်းတို့ ရယ်နေရပြန်သည်။ ကိုကြီးထိုက်လုပ်ကိုင်နေပုံက တစ်ခါတစ်ရံအစွန်း ရောက်လွန်းနေသည်။ ကိုနေကြီးက တွေးတွေးဆဆနှင့် . . .

“ငါစဉ်းစားနေတာကွ၊ ဒီကောင့်ကိစ္စကို ငါတို့ ဝင်ပါပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ မြန်မြန်ရချင်လည်းရ၊ မရလည်း တစ်ခါတည်းပြတ် အေးရော”

ပြီးဝေနှင့် လင်းလင်းတို့ကလည်း အစီအစဉ်ကို စိတ်

ခင်စားစွာ နားစွင့်လျက်ရှိပါသည်။ ကိုနေကြီးက သူ့အကြံကို ဆက်လက်ပြောပြ၏။

“ဒီလိုကွာ၊ လင်းလင်းက ဒီကိစ္စမှာ xx
. . . အဲဒီတော့မှ”

* * * *

နိစ္စဝင်လမ်းများပေါ်မှာ နေညများက ပုံမှန်ရွှေ့လျားနေ၏။ အချစ်အမုန်းတို့လည်း နာရီစက္ကန့်တိုင်းမှာ ပွင့်လိုက်ကြွေလိုက် အသစ်ဖူးဝေလိုက်ဖြင့် ကမ္ဘာသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သစ်လွင်ဆဲပင်။

လင်းလင်း၊ မြိုးဝေနှင့် ကိုနေကြီးတို့ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သော “အရွှေ့” တစ်ခုသည် ဘယ်လောက်ထိလှုပ်ခတ်၍ ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိလာမည်ဆိုတာ ရွှေ့သူကားယကံရှင်တွေလည်း မသိနိုင်ကြပေ။

တကယ်တော့ ရွှေ့သူတွေကိုယ်တိုင်ပင် အရွှေ့ခံရသူဖြစ်နေလေသည်။

* * * *

အပြောင်းအလဲတွေ စဉ်ဆက်မပြတ်ရွေ့လျားကာ ခရီး
 ဆက်နေရသော ဘဝများဖြစ်သော်လည်း လင်းလင်း၏ပြောင်း
 လဲမှုကိုတော့ သူ့အဖေဦးဇော်လင်း၊ အမေဖြစ်သူဒေါ်နုဆွေနှင့်
 အန်တီတူးသာမက ရင်းနှီးသိကျွမ်းသူ အပေါင်းအသင်းမိတ်
 ဆွေများကပါ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဒီအထဲမှာ ကိုနေကြီးနှင့် ဖြိုးဝေတော့ မပါပေ။
 အကြောင်းသိတွေမို့ သူတို့က ကြိတ်ရယ်နေကြသည်။

လင်းလင်းက အရင်လို အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ သူ့
 အဖေအလုပ်တွေမှာ ဝင်ကူညီပေးသည်။ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်
 ဝတ်စားတာတွေ၊ ဂရန်ဂျီ (Grunge) အကြောင်းပြောတာတွေ
 လည်း မရှိသလောက်နည်းသွားခဲ့၏။

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် နတ်ရေကန်ထဲမှ ခုန်ထွက်
 လာသော ရွှေမင်းသားလေး ဖြစ်လာသည်။ ထို့ထက် ပိုတူးဆန်း
 နေတာက လင်းလင်းတစ်ယောက် ဝတ်နှင့်တွေ့လျှင် အရင်လို
 ပြောင်ချော်ချော် နောက်တောက်တောက်တွေ မလုပ်တော့ခြင်း
 ဖြစ်လေ၏။

လူ့စိတ်ကလည်း ဆန်းကြယ်၏။ အရင်တုန်းက မြင်
 လိုက်လျှင် လင်းလင်းက စပ်ဖြူနှင့်မို့ ကြည့်မရခဲ့ပေမယ့် အခု
 သူမကိုတွေ့လိုက်တိုင်း တည်တည်ကြည်ကြည် ထိန်းထိန်း

သိမ်းသိမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဝတီအသည်းတွေယားနေမိပြန်သည်။
 မခံချင်စိတ်လိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလို ခံစားမှုမို့နှင့်
 အတူ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြီး ဝတီစိတ်တွေ ယောက်
 ယက်ခပ်လာတတ်၏။ ပိုဆိုးတာက လင်းလင်းသည် သူ့မကို
 သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ အန်တီပုပနှင့် အလွမ်းသင့်နေခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။

* * * *

(၉၀)

ဒီအုပ်စုကလေးနဲ့ပဲ ဒီကလေးတွေကို ငွေအေးအေးနဲ့ပဲ
 ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကုန်ဝင် ကိုပပ်လိန်နဲ့ပဲ လေးခုခန့်ပို့ချိန်ကတည်း
 ငွေအေးအေးနဲ့ပဲ ငွေအေးအေးတို့က ဒီကလေးကို။ ဒီကလေးကိုယ်တိုင်
 ပေးကြပြန်လေ။ ကလေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ကလေးက
 ငွေအေးအေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ပြန်လဲပေးခြင်းပင်။ ကလေးက
 ဒီကလေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ပြန်လဲပေးခြင်းပင်။ ကလေးက
 ဒီကလေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ပြန်လဲပေးခြင်းပင်။ ကလေးက
 ဒီကလေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ပြန်လဲပေးခြင်းပင်။ ကလေးက
 ဒီကလေးကိုပို့ခန့်ပေးခြင်းပင်။ ပြန်လဲပေးခြင်းပင်။ ကလေးက

(၁၅)

ဖုန်းချပြီးသွားသည့်တိုင်အောင် ဖုန်းအနားမှာရပ်ရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်နေသော အန်တီပပကို ဝတီက ကြိတ်ပြီးမျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ ဟိုကောင် လင်းလင်းကလည်း ဖုန်းထဲမှာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ၊ ပြောနေလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။ ဝတီက ဒေါသစိတ်နှင့် ဆိုဖာပေါ်ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အန်တီပပက သူမအနားမှဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့လုပ်နေစဉ် ဝတီဆီမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးအသံက ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အန်တီ . . . သမီး အနားလာပါဦး၊ အန်တီကလည်း နော်၊ မပြောချင်ဘူး ဟင်း”

အိပ်မက်အသစ်

“ဟောတော့ . . အန်တီက ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့၊
ကဲ . . အန်တီလာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီ”

အန်တီပပမျက်နှာမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးရွှင်နေ
တာပို့ ဝတီလည်း ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။
ဘယ်လိုစိတ်ကောက်ရမလဲဆိုတာ အလျင်အမြန် စဉ်းစားရင်း-

“အန်တီ . . သမီးကို ရက်စက်နေတာကြာပြီနော်၊
သမီး လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ဟင် . . အန်တီဘာများလုပ်မိလို့လဲ သမီးရယ်”

အန်တီပပက မျက်လုံးလေးပြုံး၍ တအံ့တဩပြန်
မေးတာကို ဝတီက အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူမ
အဒေါ်က အသက်သာ ၄၀ နားနီးလာတာ၊ အရွယ်ကလည်း
တင်လိုက်တာအရမ်းပဲဟု အတွေးနှင့် သတိပြုမိသည်။ အန်တီ
ပပသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမှပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ခဲ့ရ
သည့်အပြင် ပြုပြင်ပြင်လည်းနေတတ်သူ အပျိုကြီးဆိုတော့
ပြောလို့မရချေ။ ဟိုကောင် လင်းလင်းက ကြိုက်ချင်ကြိုက်နေ
မှာဟူသည့် အတွေးနှင့်အတူ ဝတီနှုတ်ခမ်းက ပိုစူးလာသည်။

“ပြောလေ သမီးရဲ့၊ အန်တီကို ဘာတွေများ စိတ်
ကောက်နေတာလဲ”

အန်တီပပက နားမလည်နိုင်စွာ ထပ်မေးတော့မှ ဝတီ

လည်း အသည်းအသန် စဉ်းစားရ၏။ အင်းလေ . . . ငါ့အဖေ
 က တကယ်ရိုးသားတဲ့အပျိုကြီး၊ သူ့ဘာသာ အေးရာအေး
 ကြောင်းနေတာ၊ ဟိုကောင် လင်းလင်း ငရွပ်ကောင်။ တောက်!
 ဘာမှမပြောဘဲဝတီမျက်ရည်တွေ ဝဲလာတာမြင်တော့ အန်တီ
 ပပလည်း အလန့်တကြားဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ ပြာပြာသလဲ ထပ်
 မေးပြန်လေသည်။

“ဟဲ့ . . . သမီးလေး၊ ဪ . . . ခက်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့
 ငိုရတာလဲ၊ အန်တီကိုလည်း ပြောဦးမှပေါ့”

အန်တီပပရင်ခွင်ထဲမှာ မှီတွယ်ရင်း ဝတီတရွိုက်ရွိုက်
 ငိုနေမိသည်။ စောစောက အဖေဖြစ်သူကို တစ်ဖက်သတ်
 အထင်လွဲပြီး ပြောခဲ့မိသမျှအတွက်လည်း သူမစိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ရပြန်သည်။ ငါ့ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက်တောင်
 ဝမ်းနည်းသွားရတာလဲ။ ငါ . . . သူ့ကိုများ . . . ။ ဝတီ ငိုနေ
 ရင်းမှ ရှက်ပြီးလေးတစ်ချက် ပြုံးမိလေသည်။ အန်တီပပတော့
 တော်တော်စိုးရိမ်နေလောက်ပြီ ဟူသောအတွေးနှင့်အတူ
 ဝတီလည်း အလျင်အမြန်လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားရတော့သည်။

“အန်တီလေးက အဟင့် . . . အဟင့် . . . သမီးကို
 ဝရုလည်းမစိုက်ဘူး၊ မုန့်ဖိုးမပေးတာလည်း ကြာလှပြီ . . .
 အဟင့် . . . အဟင့်”

“ဪ . . . ဝတီလေးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကလေး ပေါက်စလေးကျနေတာပဲ၊ ညည်းအပျိုကြီးဖြစ်နေပြီ ဝတီရဲ့၊ မုန့်ဖိုးလိုချင်တာပဲ ပြောပါလား။ အန်တီကလည်း ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ မေ့နေတာပေါ့၊ ကဲ ပေးပါမယ် သမီးလေးရယ်၊ တိတ်တော့နော်၊ ဟုတ်ပြီလား။ အန်တီဖြင့် ဘာများလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ”

အန်တီပပမှာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် လေသံ ဖြင့် သူမကျောဖြင့်ကို အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း ချောသည်။ ဝတီလည်း ငိုလိုက်ရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီး အဒေါ် ဖြစ်သူ့ကို ခပ်ချွဲချွဲလေး ကပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အန်တီ ခုနဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ၊ အကြာ ကြီးပဲ”

သိသိကြီးနှင့်မေးနေသော ဝတီကို အန်တီပပက . . .

“လင်းလင်းလေ သမီးရဲ့၊ သမီးကိုတောင် မေးနေ သေးတယ်”

“အံ့မယ် . . . အဲဒီကောင်ကများ၊ နေပါဦး သူနဲ့ ဘာ ကိစ္စတွေပြောလို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ”

“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ပါတ် လောက်ကျရင် သူ့အဒေါ်က လာခေါ်ခိုင်းမလို့တဲ့”

“အန်တီက သွားမလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ အန်တီမှာ သွားလည်စရာအိမ်က များ
များစားစားမှ မရှိဟာ၊ တူးတူးကလည်း အရမ်းခင်ဖို့ကောင်း
တာ၊ သမီးလည်း သိတာပဲဥစ္စာ”

ဝတီက သူမအဖေကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်ကြည့်၍ . . .

“ဒါဆို သမီးလည်း လိုက်မယ်နော်၊ အန်တီက ခေါ်
မှာလား”

အန်တီပပက အားရပါးရပြုံး၏။ ဝတီဆံပင်စင်းစင်း
လေးကို ပွတ်သပ်ပြီး . . .

“လိုက်ချင်ရင်ခေါ်မှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ နေပါဦး သမီးက
ဟိုအိမ်အထိသွားပြီး လင်းလင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဦးမလို့လား၊ သမီးက
သူ့ကိုကြည့်မရဘူးဆို၊ လင်းလင်းက အန်တီကို ပြောပြဖူးတယ်”

“ဘယ်ကြည့်ရမလဲ၊ သူက သမီးကို ရည်းစားစကား
လိုက်ပြောထားတာပဲဟာ၊ ဟိုတစ်ခါ အန်တီကိုတောင် ပြောပြ
ဖူးသေးတယ်လေ”

“ဪ . . . အဲဒါ သမီးမကြိုက်မှန်းသိလို့ လင်းလင်း
က သက်သက်စတာနေမှာပါကွယ်”

အန်တီပပ စကားဆုံးတော့ ဝတီငြိမ်ကျသွား၏။ ဒါ
ကို သတိထားမိဟန်မတူသည့် အန်တီပပက ထိုင်ရာမှထကာ

အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ပြင်သည်။ နောက် . . . သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး . . .

“ဪ . . . မုန့်ဖိုးယူမယ်ဆိုရင် အန်တီအခန်းထဲလာခဲ့နော် ဝတီ၊ အန်တီ ခဏလောက် စာဖတ်ရင်း နားလိုက်ဦးမယ်”

ဝတီဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ထိုင်နေမိ၏။ အန်တီပပကတော့ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလေပြီ။ လင်းလင်း၏မျက်နှာ ပြောင်ချော်ချော်လေးကို မြင်ယောင်ရင်း ဝတီတစ်ယောက်ထဲ အတွေးတွေ နယ်ချဲ့နေတော့သည်။ အန်တီပပကြောသလို ငှါကိုသက်သက်မဲ့ လိုက်စနောက်ရုံပဲလားလင်းလင်းရယ် . . .။ နင်ဟာလေ သိပ်မုန့်ဖိုးကောင်းတဲ့ကောင်လေးပဲ သိလား။ ဝတီနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိ၏။

... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...
 ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...
 ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...

... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...
 ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...
 ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ... ဝိညာဏ်တို့သည် ...

(၁၆)

“လင်းလင်း”

လင်းလင်းက သူ့ကိုခေါ်လိုက်သော ဝတီကို လှည့်
 ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် မေးဆတ်ပြ၏။ ဘာလဲ
 ပြောစရာရှိရင် ပြောဆိုသည့်သဘော။ ဝတီသည် ဒေါသကို
 မျှိုသိပ်၍ မှန်တေတေမျက်နှာလေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး
 ထပ်ပြေလိုက်ပါသည်။

“ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့၊ ဘယ်လိုလဲ မေးရမှာလား”

လင်းလင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မရယ်မပြုံးမျက်
 နှာကြီးနှင့် ဣန္ဒြေရနေပြီး အခုထိ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော

သဖြင့် ဝတီပို၍ အခံရခက်လာသည်။

“ဒီမှာ နင်သိပ်ပဲများမနေနဲ့နော် လင်းလင်း၊ ငါရန်
မဖြစ်ချင်ဘူး၊ လူကြီးတွေလည်းရှိနေလို့ နင့်ကိုကောင်းကောင်း
မွန်မွန်ဆက်ဆံနေတာ၊ နင်သိပ်မာန်တက်ပြမနေနဲ့ သိလား”

ဒီတစ်ခါတော့ လင်းလင်းမျက်ခုံးပင့်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့
လေးပြီးသည်။ မျက်နှာပေးက မထိတရိနှင့်။ ဝတီကိုမကြည့်ဘဲ
ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်၏။

“ငါလည်း နင်နဲ့ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ငါကလည်း လူကြီး
တွေမျက်နှာနဲ့ နင့်ကိုပြန်ဖြေမှာ၊ မာန်လည်း မတက်ပါဘူး၊
ပဲများတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ . . . နင်မေးမှာသာမေး၊
တာထဲ”

ဝတီတစ်ယောက် အံ့ကြိတ်ရပြန်၏။ အန်တီပပကို
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အန်တီတူးနှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့
ရယ်မောနေတာ မြင်ရပါသည်။ လိုက်လာမိတာ မှားပြီလားဟု
တွေးကာ လင်းလင်းဆီကိုပဲ ဒေါသတွေ စုပုံကျလာတော့သည်။
တကယ်တမ်းတွင် အန်တီပပအဖော်ရဖို့ ဆိုတာထက် သူမ
စိတ်ကို ထိန်းရခက်စွာ ဒီအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့မိသည်ပဲ။

“မေးလေ၊ ဟာ . . . ဘာမေးမလို့လဲ၊ မကြောက်နဲ့
ရဲရဲတင်းတင်းသာမေး . . . ၊ ရတယ်”

“အောင်မာ . . ငါက နင့်ကို ဘာကိစ္စကြောက်ရမှာလဲ အကောင်စုတ်ရဲ့”

သူ့စကားကို တုံ့ပြန်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်က ထိန်းမရဘဲ ဝတီအသံထွက်၍ ရယ်မိ၏။ လင်းလင်းရုပ်ကလည်း အရင်လို စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာတာ မြင်ရသဖြင့် သူမစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလာသည်။ ဟိုတုန်းက လုံးဝကြည့်မရဘူးဆိုသော ဒီလူ့ကိုပဲ အခုမှ ဘာလို့ကြည့်ရသွားတာလဲ ဆိုသည့်အတွေးကိုတော့ သူမ ဆက်မတွေးရဲပေ။

ဝတီနှင့် လင်းလင်းတို့ဆီမှ ရယ်သံကိုကြားသဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အန်တီတူးက အဓိပ္ပါယ်ပါပါပြုံးသသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပပကို မျက်စပစ်ပြုပြီး . . .

“တွေ့လား ပပ၊ ကလေးတွေများ တတ်လည်းတတ် နိုင်ကြတယ်၊ မတည့်တုန်းကလည်း သူတို့ပဲ၊ အခုကျတော့လည်း ရယ်လို့မောလို့၊ ခေတ်ကိုက အဲဒါပဲ သူငယ်ချင်းရေ”

ပပသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံလေးပြုံးသည်။ ထို့နောက် အဆက်အစပ်မရှိသော မေးခွန်းကို ထမေးသဖြင့် အန်တီတူးမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်ဖြေရရှာလေသည်။

“လင်းလင်းတို့ ရွှေဆိုင်က အလျှော့တွက် အယ်လောက် ယူလဲ တူးတူး၊ အော်ဒါမှာရင် မြန်မြန်ရပါ့မလား၊ သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်က ဖွဲ့တစ်ခုတက်ရမှာ အဲဒါအချိန်မီလိုချင်လို့တဲ့”

“အဲဒါကတော့ ဖုန်းဆက်ကြည့်မှပဲ ပပရဲ့၊ အလျှော့
တွက်ကတော့လေ . . . xx . . .”

“ငါ တကယ်အတည်မေးမှာနော် လင်းလင်း၊ နင်
ကောင်းကောင်းဖြေမှာလား”

“ဟာ . . . အေးပါ ဆိုနေမှဟာ၊ နင်ကလည်း”

ဝတီက ခပ်နဲ့နဲ့ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမဆံပင်
တွေကို လှပစွာ သပ်တင်ရင်း လင်းလင်းကို အကဲခတ်သလို
လှမ်းကြည့်သည်။ သကောင့်သားက သူမကို ပြုတိပြုကြောင်
လိုက်ငေးနေတာတွေ့မှ ကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားပြီး တော်တန်ရုံ
ပုရိသများ အရည်ပျော်စေလောက်သော အသံမျိုးဖြင့် ပြော
လိုက်လေ၏။

“နင် ဟိုတစ်ခါတုန်းက ငါ့ကို အမြင်ကပ်လို့ ရည်းစား
စကားပြောပြီး တမင်တကာ လိုက်ကျပ်တာမှတ်လား၊ အမှန်
အတိုင်းပြောနော် ဟွန်း”

လင်းလင်းမှာ ခေါင်းတွေမူးသလို ဖြစ်သွား၏။ ဘာ

ရန်မှန်းမသိသည့် ရန်တစ်မျိုးက ဝတီဆီမှ သင်းယုံလို့လာ
 သည်။ ရှေးပညာရှိတို့က မိန်းမမာယာတွေကို အပြစ်တင်စာဖွဲ့
 ကြသည့်အတွက် သူက ကြားထဲမှ အားနာနေမိသည်။
 ဘယ့်နှယ်ဗျာ ဒီလိုအသံ၊ ဒီလိုရန်၊ ဒီလိုအကြည့်မျိုးလေးတွေ
 နဲ့ဆို သေချင်သေသွားစမ်းပါစေ။

“ဟာ . . မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်ကလည်း . . ဟဲဟဲ”

လင်းလင်းက ထိုသို့ သွားအပြီးသားလေးဖြင့် ပြန်
 ဖြေ၏။ ဝတီက မျက်ဆံနက်လေးတွေကို ထောင့်ကပ်၍ သူမ
 တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ အံ့ကြိတ်ထားရသည်။
 ဒါကို သူမက . . .

“နင်မညာနဲ့နော် လင်းလင်း၊ ငါ နင့်အကြောင်းကို
 သိတယ်၊ နင် ငါ့ကို သက်သက်မဲ့လိုက်ရှုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
 ဒဲဒဲဒဲတွေကြောင့် ငါ နင့်ကိုမုန်းတာ သိလား”

အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေသဖြင့် လင်းလင်းမှာ
 ရုတ်တရက် စကားမဆက်နိုင်ချေ။ သူ့အတွေးတွေလည်း
 ဆူဝေလို့လာ၏။ အန္တရာယ်ခေါင်းလောင်းသံက ဆဋ္ဌမအာရုံ
 မှာ မြည်ဟိန်းလာလေ့ရှိသည်ဆိုသော ဆရာဇော်ဇော်အောင်
 ၏ ဇာတ်လိုက်ဖိုးအောင်ကို ပြေးသတိရလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်
 မလေးကြည့်ရတာ မရိုးဘူးဟု စဉ်းစားရင်း လင်းလင်းအာရုံ

တွေကို မနည်းစုစည်းယူရသည်။

“ဪ . . . မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်ကလည်း . . . လူအချင်းချင်း မုန်းတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာဟောင်းက ခေတ်မမီတော့တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေဟာ၊ ငါ့ဘက်က လွန်တာ ရှိခဲ့ရင်လည်း အခုတစ်ခါတည်းပဲ တစ်သက်လုံးစာ တောင်းပန်ပါတယ် ဝတီရာ၊ နောက်ပြီး . . . နင်က နောက်တယ်ထင်နေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ငါအခု လုံးဝအတည်ထပ်ပြောမယ်၊ ငါ . . . ”

ထိုအခိုက် . . .

“ဝတီရေ . . . သမီးလာလေ အန်တီတို့ ပြန်ကြမယ်၊ စကားတွေ ကောင်းနေကြတယ် ထင်တယ်၊ ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့ . . . ဟင်းဟင်း၊ လင်းလင်းရေ ပြန်ပြီနော်”

“အဲ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီပပ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ် ပြန်တော့မလို့လား”

အရှက်တက်နေချိန်မှ ဖီးအဖြတ်ခံလိုက်ရဖြင့် လင်းလင်း၏ ကြိတ်မနိုင်၊ ခဲမရဖြစ်သွားသော မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရယ်ရင်း ဝတီထိုင်ရာမှထလိုက်ပါ၏။ ဒီပွဲမှာ သူမအသာစီးရသွားတာ သေချာနေပြီမို့ ဝတီကျေနပ်နေမိသည်။ နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ လင်းလင်းရယ်။ နင့်တို့

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အားနည်းချက်က အချောကြိုက်တတ်
တာပဲ။ သူမ သိချင်နေသည့် အဖြေကိုရလိုက်ပြီဟုတွေး၍
ဝတီက လင်းလင်းကို မခွဲတစ်စုံအပြုံးဖြင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။

“ဘိုင် . . . ဘိုင်နော် . . .”

* * * *

(၁၇)

ဖွင့်မပြောလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့မှန်း သေချာသွား
ပြီမို့ ကိုနေကြီးဆီ သူတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့လို
ပင် တွေးမိဟန်ရှိသော ကိုနေကြီးကလည်း ခေါင်းပြန်ညိုက်ပြ
၏။ မင်းပဲပြောလိုက်တော့ ဟူသည့်သဘော။

ဖြိုးဝေကတော့ ကိုကြီးထိုက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိတ်
မကောင်းသလို ခေါင်းခါလိုက်၏။ အဲဒါကိုပဲ ကိုကြီးထိုက်က
သူ့ကိုသရော်နေတာဟု ထင်သွားကာ . . .

“ဟေ့ကောင် ဖြိုးဝေ၊ မင်း ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းမခါနဲ့
အဲဒီအထာကို ငါသိတယ်ဗျာ၊ ငါက အခုတော့ မင်းတို့သနား

အိပ်မက်အသစ်

စရာ လူပေါ်ကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား . . . တောက်!”

လက်တစ်ခါခါ ခေါင်းတစ်ရမ်းရမ်းဖြင့် ငြင်းချက်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဖြိုးဝေကို လက်ကာပြလိုက်၍ လင်းလင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သည်။ သူ့ကို ကိုကြီးထိုက်က လုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။ အန်တီပပနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့အပေါ်ကိုကြီးထိုက် နားလည်မှုလွဲနေခြင်းဖြစ်၏။ အခြေအနေက သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြမှဖြစ်တော့မည်မို့ . . .

“ကိုကြီးထိုက် . . . ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပြီးမှ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဘော်ဒါတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားကို ကြိုမပြောခဲ့မိတာ ကျွန်တော်တို့အမှားပါ”

ကိုကြီးထိုက်က ခေါင်းငုံ့ကာ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖိ၍ ခွိတ်ဖွာနေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မော့မကြည့်တော့ . . . ။ လင်းလင်းက ပြောမည့်စကားလုံးကို သေချာရွေးချယ်ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောရသည်။ အခန်းထဲမှာ သူ့အသံမှတစ်ပါး အရာအားလုံးငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ဖြိုးဝေရယ် ကိုနေကြီးရယ် သုံးယောက်သား စကားပြောကြရင်း ဒီအိုင်ဒီယာလေးကို ရသွားတာပေါ့

ဗျာ၊ အန်တီပပနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားခံစားနေရတာလည်း မကြည့်ရက်ကြဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဝတီကိစ္စ အဆင်ပြေချင်တာလည်း ပါပါတယ် . . . ဟဲ ဟဲ”

ကိုကြီးထိုက်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက် သဖြင့် လင်းလင်းအား တက်သွားပြီး စကားကို ပြန်ဆက်ရ သည်။ သူတို့သုံးယောက် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည့် ပပဝတီစစ်ဆင် ရေး . . . ။

“ကိုကြီးထိုက်ကို အန်တီပပက အဲ . . . ဟို . . . သိပ် မကြည့်ဘူးမှတ်လား၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ဝတီ က လုံးဝကြည့်မရဘူး၊ အဲဒီတော့ အန်တီပပကိုရော ဝတီကို ရော သက်ဆိုင်သူတွေကိုယ်စီ အိုကေဖို့ ဒီနည်းလမ်းကိုပဲ သုံးလိုက်ရတာ၊ လွယ်ပါတယ် ကိုကြီးထိုက်ရာ၊ အန်တီပပက ခင်ဗျားကို အကပ်မခံပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ကျတော့ အဆင်ပြေ တယ်လေ”

ကိုကြီးထိုက်က ရွဲ့ရွဲ့ . . .

“အေး . . . ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ အဆင်ပြေမှန်း ငါသိ ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ထိုက်ကြီး၊ လင်းလင်းစကားကို လည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးလေ၊ မင်းဟာကလည်း နီးလို့မှ

ဝဲ၊ မင်း အဲသလောက် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါ၊ မလုပ်စမ်းနဲ့ ကွာ”

ကိုကြီးစကားကို တစ်ခုခုပြန်ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ကိုကြီးထိုက် ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည်။ လင်းလင်းက မသိကျိုးကျွဲ ပြုကာ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြော၏။

“အဲ . . . အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာကဗျာ ဘယ်လိုပြော ရမလဲ၊ သူ့အရွယ်နဲ့ဆို ကျွန်တော်က ချာတိတ်လေးပဲဥစ္စာ၊ နောက်ပြီး . . . ကျွန်တော့်အဒေါ်နဲ့က တအားရင်းနှီးတာဆို တော့ ပြောရဲဆိုရဲတာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့် အကြံနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ တည့်အောင်ပေါင်းတာပေါ့ ဘယ်ရမလဲ၊ အန်တီတူးရော အန်တီပပပါ ကျွန်တော် ဝတ်ကို ကြိုက်နေမှန်း သိတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အကြံက အတိုချုပ်ပြောရရင် အန်တီပပကို ပိုင်အောင်ပေါင်း၊ သူ့တူမကို ကျွန်တော်က ရအောင်ဖန်၊ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ ကိုကြီးထိုက် အတွက် အခွင့်ကြံ့ရင်ကြံ့သလို လစ်ရင်လစ်သလို ဖန်တီးပေးဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးထိုက်ကိုတော့ ဖွင့် မပြောဖို့ ကျွန်တော်တို့ တမင်တကာကို လျှို့ဝှက်ထားတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားသိသွားရင် ဒီဖက်က စီးပွားရေးအလုပ်တွေလည်း လစ်ဟင်းဦးမယ်၊ နောက်

ပြီး အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အစောကြီးကတည်းကသိပြီးတော့ ခင်ဗျားပါလာလို့ရှိရင် အဆင်ပြေဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးတွေးမိလို့ ဒါပဲဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးဝေက . . .

“ဟုတ်တယ် . . ကိုကြီးထိုက်၊ လင်းလင်းပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဟိုမဒီကြီးက ခင်ဗျားကို အမြင်လုံးဝမကြည်ဘူးဆိုတော့ ဒီကောင်က အရင်လမ်းကြောင်းဝင်ရှင်းတဲ့ သဘောပဲ”

“ကဲ . . ထိုက်ကြီး၊ ဒီကလေးတွေ ပြောတဲ့စကားကို မင်းလည်းကြားပြီးပြီ မင်းကျွန်သလိုသာ ထင်ကွာ၊ ငါတို့ဘက်ကတော့ လုံးဝအမှန်အကန် ‘စေ’ တွေပဲ”

ပထမတော့ ကိုကြီးထိုက်က မလှုပ်မယှက် ဆက်ထိုင်နေသေး၏။ နောက် . . မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ သူတို့သုံးယောက်ကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဝုန်းကနဲ ခုန်ထ၍ အနီးဆုံးတွင်ရှိသော လင်းလင်းကို ပြေးဖက်လေတော့သည်။

“တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ် လင်းလင်းရာ၊ နေကြီးရာ ဖြိုးဝေကိုရာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့မွန်သွားတယ်ကွာ၊ လင်းလင်း ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ကလည်း စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ

ပါဘူးကွ၊ ဟိုကိစ္စကလည်း မင်းကို နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်ဆိုပြီး လုပ်လိုက်ကြတာ”

ကိုကြီးထိုက်မှာ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေရာမှ . . .

“ကဲ . . . ဒီလိုလုပ်ကွာ.နေကြီး၊ ငါ ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ မင်းတို့နဲ့အတူ ပွဲကြီးတစ်ပွဲလောက် ဝင်လှော်ခပ်မယ်ကွာ၊ ငါလည်း မင်းတို့ကို အစအဆုံး ပြုစုဖူးတယ်ရှိအောင်ပေါ့”

“ရဘာဒယ်ဗျာ . . ရဘာဒယ် ဟီးဟီး။ အားနာလိုက်တာ ကိုကြီးထိုက်ရာ ဟဲဟဲ”

ဖြိုးဝေသည် အားနာကြောင်းပြောရင်း ပါးစပ်ကြီး တပြင်ပြင်ဖြင့် အဆင်သင့်ဖြစ် နေလေပြီ။ လင်းလင်းကဝင်၍-

“အားမနာပါနဲ့ ဖြိုးဝေရာ၊ အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး ခွေးတောင်ပါသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ နေ့ဗျာ ကိုကြီးထိုက်”

ဖြိုးဝေဆီမှဆဲသံက သူတို့သုံးယောက်၏ ရယ်သံများ ကြားတွင် တိုးတိတ်နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

(၁၈)

“ကဲ . . . ငါတို့ရဲ့ ပပဝတီ စစ်ဆင်ရေးအတွက်”

အားလုံးတစ်ပြိုင်နက်ထဲ မော့ချလိုက်ကြပြီးနောက်
အူရှင်နေသော ကိုကြီးထိုက်သည် သူ့လေဖိကြီးအကြောင်းတွေ
ကို တမေ့တမော ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြနေတော့၏။

သူ့ခမ္ဘာ အပြောလေးနဲ့ပဲ မောနေရရှာတာ မောပါ
စေဟု နှလုံးသွင်းကာ လင်းလင်းက ဘာမှဝင်မစွက်ဖက်တော့
ဘဲ မှာထားသည့် အမြည်းပွဲတွေကိုပဲ ဝင်စွက်ဖက်နေလိုက်
ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ကာ၊ မမရဲ့အလှတ ချီနှင့်

အိပ်မက်အသစ်

ပြီးသား စကားလုံးတွေနဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ၊ ရင့်ကျက်တဲ့ အသိဉာဏ်က ကြီးကိုင်ထားတာမို့ မမဟာ အစွမ်းကုန်ပွင့်အာ နေတဲ့ . . . ”

“ဘာ . . . ဘာကြီးက ပွင့်အာနေတာလဲဟင် ကိုကြီး ထိုက်”

“အဲ . . . အဲဒီ ပွင့်အာနေတဲ့ . . . ဟာကွာ၊ ဟေ့ကောင် ဖြိုးဝေ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်နော်၊ မင်းဘာသာကြိုက်တာ မှာသောက်၊ ကြိုက်တာမှာစား၊ ဝင်ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ တိတ်တိတ်နေရင် ရပြီ၊ ခုန ငါ့စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် . . . ဩော် . . . သိပြီ၊ အဲဒီ ပွင့်အာနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်လို မမရဲ့ အလှဆုံးအနက်ရှိုင်းဆုံးပင်လယ်မှာ လှိုင်းလေမုန်တိုင်းတွေ ငြိမ်သက်နေတော့ကွာ . . . ”

“ဟာ . . . ကိုကြီးထိုက်လည်း ပင်လယ်ဆိုတော့ ငန် ကျိကျိ . . . အား”

လင်းလင်းက ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်တော့မှ သူများကို လိုက်ရှုပ်နေသော ဖြိုးဝေမှာ အားခနဲအော်၍ ငြိမ်သွားသည်။ ကိုကြီးထိုက်သည် အခဲမကျေစွာ ဖြိုးဝေကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

- “ဟေ့ကောင် ဖြိုးဝေ . . . ”

“ခင်ညာ . . ကိုကိုးထိုက်၊ ဘာရဲဟင် ဟီးဟီး”

“မင်းပါးစပ် အားနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . အားတော့ဘူး . . အားဘူးဆိုမှဟာ၊ တူနော် ဘာမှန်းလည်း သိဘူး၊ လူဆိုးလေး၊ ညကျမှ ညကျမှ ဟီဟီ”

မိန်းမလျှာလေသံလုပ်ကာ ပြောနေသော မြိုးဝေကို လင်းလင်းက . . .

“ဟာကွာ . . . တော်ပါ မြိုးဝေရာ၊ စိတ်လေတယ်၊ မင်းသောက်ခွက်ကြီးကြည့်ရတာ ငုပ်တယ်ကွာ၊ ကဲ . . . ကိုကြီးထိုက် ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါဗျာ၊ အဲဒီ ဝမ်းတွင်းနူးကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

ဤသို့ဖြင့် ကိုကြီးထိုက်၏ မမနှင့် သူ့ရင်ခုန်သံများ အကြောင်းကို သူတို့တတွေ ဆက်လက်နားသောတဆင် ကြရလေသည်။ ပြောသူကလည်း သောက်၊ နားဆင်သူများကလည်း မော့လိုက်နှင့်မို့ စားပွဲပေါ်၌ ပုလင်းတွေ၊ ခွက်တွေ၊ ပန်းကန်တွေမှာ ရှုပ်ပွနေတော့သည်။

လင်းလင်းမှာ ကြာတော့ ကိုကြီးထိုက်၏ မမကထာကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်ဖြစ်လာ၏။ သူက သိပ်မသောက်တတ်သူမို့ ပိုမူးတာလို့ ယူဆနိုင်ပေမယ့် အခြားလူ

တွေသည်လည်း မူးယစ်ရိဝေစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုကြီးထိုက်က သူ့မမကို ကောင်းကင်ဆန်တဲ့ လေပြည်ညင်းဆိုလား တင်စားပြောနေတာကြားတော့ လင်းလင်းလည်း အားကျမခံ သူ့ဝတီလေးကသာ ကင်းကောင် (King Kong) ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ မင်းသမီးလေးနှင့်တူကြောင်း ပြောလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်ခါ ကိုကြီးထိုက်က ထပ်ကဗျာဆန်ပြန်သည်။ မမသည် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံး ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည် ဆိုပဲ။ လင်းလင်းကလည်း အရှုံးမပေးဘဲ ဝတီသည်သာ သူ့အိပ်မက်ထဲက အလင်းနတ်သမီးဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်ကြားဝါလေသည်။ အငြင်းအခုံတွေ စဲသွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တော်တော်လေး ရေချိန်ကိုက်နေကြပြီ။ ကိုနေကြီးနှင့် ဖြိုးဝေတို့ကလည်း ခွက်ချင်းတိုက်၍ ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ပပဝတီ စစ်ဆင်ရေးကြီးအတွက်”

အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးတိုင်ကိုမှီကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားသော်လည်း လင်းလင်းခေါင်းတွေက ချာချာလည်နေဆဲ။

အိပ်မက်အသစ်

အရောင်တွေက စူးရှလင်းလက်စွာ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်နှင့် လည်ပတ်လျက်ရှိ၏။ ကိုကြီးထိုက်တို့ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားလို့မရတော့ပေ။

သူ့အနားကို ခွေးတစ်ကောင်ကပ်လာသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်ရာ ခွေးကိုမထိဘဲ သူ့သာလဲကျမလိုဖြစ်သွားရ၏။ အသိနှင့် မနည်းပြန်ထိန်းပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကာကြည့်တော့ လမ်းမှာဖြတ်သွားဖြတ်လာသိပ်မရှိတော့။ တစ်ယောက်တစ်လေမျှသော ဖြတ်သွားသူတွေကလည်း သူ့ကိုခွဲစောင်းကြည့်နဲ့ကြည့်၍ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားကြပါသည်။

လင်းလင်းသည် ခြံစည်းရိုးတိုင်ကိုပြန်မှီရင်း အရက်ဆိုင်ထဲမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပျက်သမျှကို မှတ်မိသလောက် ပြန်တွေးကြည့်သည်။ သူတို့လေးယောက် အရက်သောက်၊ ရယ်မော၊ သောက်၊ ငြင်းခုံနဲ့ သောက်၊ ကိုကြီးထိုက်နှင့် သူ့မမ၊ သောက်၊ ထပ်မှာသောက်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာညာ . . .။ ထို့နောက် ထပ်သောက်။ သူတို့သောက်တာ တော်တော်လွန်သွားမှန်း မှတ်မိလိုက်၏။ အဲ . . . သောက်ပြီးတော့ . . . ငါက . . . ဘာလုပ် . . . ဟိုက် . . .။

ဟုတ်သားပဲ။ လင်းလင်းက မှီထားသော ခြံစည်းရိုးကို

တိုင်ရင်း လူကိုအသာလှည့်ကြည့်၏။ အိမ်ကလေးတစ်လုံး။
မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ငါ့အိမ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူသေချာပြုပြု
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဟာ . . . သေတော့မှာပဲ။ လင်းလင်းမှာ တော်တော်
စိတ်လေသွားရှာသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်မူးနေတာ
လဲ အရက်ရယ်။ သူ အရက်ကို စိတ်နာသွားမိ၏။ သို့သော်
လောလောဆယ် မူးနေတာကိုတော့ မတတ်နိုင်။ မတတ်နိုင်ဆို
သော်လည်း တတ်နိုင်မှရပေတော့မည်။ သူ့ဦးနှောက်က ဖြည်း
ညှင်းစွာ အလုပ်လုပ်နေပုံရသည်။ ဒါမှမဟုတ် အလွန်လျင်မြန်
စွာ ခုတ်မောင်းနေတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဖြေကိုကား သူရ
သွား၏။ သူ့ရောက်နေသည်မှာ ဝတီတို့အိမ်ရှေ့တွင် ဖြစ်နေ
လေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ပိတ်ထားသော်လည်း မီးတွေ
ထွန်းထားဆဲ။ သူမ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ လင်းလင်းက မီးလင်း
နေသော အခန်းတိုင်းကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဝတီအခန်းအဖြစ်
မြင်ယောင်စိတ်ကူးယဉ်နေတော့သည်။

ဝတီတို့အိမ်က လူတွေ ပန်းပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါပုံ
ရသည်။ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ပန်းပင်များကို စနစ်တကျ
စိုက်ပျိုးထား၏။ လင်းလင်းသည် မူးနေတာကို မနည်းအား

တင်း၍ ချစ်သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် ရပ်နေမိ၏။ အရိပ်လိုလို တစ်စုံတစ်ခုက ငြိမ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့နေသည်ဟု လင်းလင်းစိတ်ထဲထင်လာသည်။

အမှန်တော့ သူ့စိတ်ထင်နေတာ မဟုတ်။ ရွှေ့တာ တော့ တကယ်ရွှေ့နေတာ။ ခြံထဲကနေ သူ့အိမ်ထဲတည်းကြီး ရွှေ့လာတာပါလား။ သူက မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ထပ်ပြုကြည့်သည်။ မှန်းစမ်း။ လင်းလင်း၏ အသက်စိညာဉ်သည် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ကျလုမတတ် ထခုန်နေလေ၏။

အရိပ်ကလေးတစ်ခု သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလို့လာသည်။ ထိုအရိပ်သည် သူ့မ . . . ။ ဝိုးတဝါးအလင်းရိပ်နောက်ခံဖြင့် အမှောင်ထဲမှာ သူ့ထံငြင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းလာသော ဝတီပါလား။ လင်းလင်း တံတွေးကို မျိုချ၏။ ဘာစကားမှတော့ ပြောမထွက်သေးပေ။

တန်ခိုးအရှိန်အဝါ၏ သင်္ကေတတစ်ခုလို သူ့မဆံနွယ်တွေက လေထဲမှာ လွင့်ဝဲကခုန်လျက်ရှိသည်။ နောက် . . . သူမ၏ ကောက်ကြောင်းလှလှလေး။ လင်းလင်းမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို မနည်းကြိုးစားစိုက်ကြည့်ရင်း ညင်သာတိုးတိတ်စွာ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ယုံပါတော့၊ လုံးဝအနှံ့ပေး

ပါပြီ”

အရိပ်ကလေး တုံ့ကနဲရပ်သွား၏။ နောက်သို့ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားတာ မြင်လိုက်သဖြင့် လင်းလင်းအသံက နည်းနည်းကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

“အဲလို ချက်ချင်းတော့ ပြန်မဝင်ရဘူးနော်၊ လူတွေ ကြားအောင် လှမ်းအော်မှာ၊ မယုံရင် ပြန်ဝင်ကြည့်”

ဘာအသံမှမထွက်ဘဲ သူမကငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး တွဲရပ်နေပြန်၏။

“ဒီညလေးဟာ ဘဝရဲ့အမှတ်တရဖြစ်သွားပြီ သိလား၊ ငဝပ်ပြောဦးမယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ ဘာတွေဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုခြားနားခြင်းတွေပဲ ရှိနေပါစေ ချစ်တယ်၊ ရင်ခုန်သံခြင်း တူနေမှာကိုလည်း သိနေပြီးသား၊ ချစ်မယ်ဆို ပြန်ခေါင်းညိတ် ပြ၊ ခေါင်းညိတ်မှပြန်မှာ ဒါပဲ၊ ခေါင်းမညိတ်မခြင်း လုံးဝမပြန် တူး”

ပြောပြီး သူရပ်စောင့်သည်။ မလှုပ်မယှက်အရိပ်လေး။ ငေးကြည့်နေဆဲ။ ပွင့်အာလာမည့်ပန်းလေးကို စောင့်ရသလိုပဲ။ သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် သူ့အာရုံတွေမှာ လင်းသွား၏။ အမြန်ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသော အရိပ်လေးကြောင့် သူ့အမူးပြေသွားသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။

အဟား . . . သူမက ငါ့ကိုချစ်သတဲ့။

* * * *

(၅၉)

(၁၉)

ဝတီဝတ်စားလာပုံကိုကြည့်၍ လင်းလင်းတစ်ယောက်
 သူ့ကိုယ်သူ နာကျည်းလို့သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမက ပြော
 လိုက်သေး၏။ ဒါမှ Grunge အစစ်တဲ့။ ဝတီ၏ဖက်ရှင်မှာ
 ဝံ့နီအိတ်ကို အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ ဝမ်းဆက်ချုပ်ဝတ်ထားခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။

သူမတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေး။ အရေးထဲ
 ကိုကြီးထိုက်ကလည်း အပေါ်ပိုင်းကို ရသေ့လိုဝတ်ထားပြီး
 အောက်ပိုင်းကျ သရိုးကွာတားဘောင်းဘီကြီးနှင့် . . . ။ သူ
 အသည်းကျော် မမပပကမူ ဘာတွေကိုနာကျည်းနေသည်

အိပ်မက်အသစ်

၊သိ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး အရက်စော်တွေ နံဟောင်နေတာ
တွေ့ရ၏။

လင်းလင်းသည် ဝတီလက်ကိုဆွဲကာ သူတို့အလစ်၌
စွက်ပြေးဖို့ ကြံသော်လည်း မရချေ။ သူ့ကို ဝတီက ကြံဖန်
ရစ်နေ၏။ Punk သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့် အင်းယားကန်ဘောင်မှာ
ကိုင်စကုန်ထဲကလို အတူတူကပြီးမှ ပြေးမည်ဆိုသဖြင့် သူ
ဆိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာမိသည်။ လင်းလင်းလည်း ညစ်ညစ်
နှင့် မြေကြီးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာပင်
အန်တီပပက သူ့အနားရောက်လာပြန်၏။ သူမကိုကြည့်ရတာ
အရက်တွေ အရမ်းမူးနေပုံရပြီး Emo ဒီဇိုင်းမျိုး ဝတ်စားထား
တာတွေ့ရအည်။ လင်းလင်းကြောင်နေတုန်းမှာ သူမက . . .

“အာဗရာကာဒါဗရာ (ARBRACADABRA) ခြံ
ခဲမော် မေမ သွားဟ သွားဟ”

ဟူ၍ရွတ်ပြီး သူ့ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရှုတ်တရက်
နှိုက်ချလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်လုံးထဲ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွား
လေတော့သည်။

“အား . . . သေပါပြီဗျ”

အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသော ရုပ်ရှင်
 ဇာတ်ဝင်ခန်းများထဲကလို အိပ်ယာပေါ်မှာ သူ့ငေါက်ကနဲ
 ထမထိုင်နိုင်ပါ။ တကျွတ်ကျွတ်နှင့်ညည်းရင်း သူ့ခေါင်းသူ
 ခပ်ဖြည်းဖြည်းစမ်းကြည့် မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ထားသည်။ ပပက
 တကယ်ရှိက်လိုက်သလိုပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာဆိုပေမယ့် နိုးတဲ့
 အထိနာနေပြီး ခေါင်းက သိပ်အထိမခံနိုင်ပေ။ လင်းလင်းသည်
 ခဏပြန်မှိန်းရင်း ညကအဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်ခုချင်းစီ ပြန်
 မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ မှတ်မိနိုင်သမျှကို ပြန်အစီအစဉ်ချ
 ကြည့်တော့ အနည်းငယ်မျှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ အကြမ်း
 ဖျင်းတော့ သူ့မှတ်မိသွားပြီဖြစ်၏။ သို့သော် အိပ်မက်နှင့် အပြင်
 က အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ရောနေသေး
 သဖြင့် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်စဉ်းစားဖို့ ဆုံးဖြတ်
 လိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဖို့
 အရင်ဦးစားပေးရပေလိမ့်မည်။

မျက်နှာသစ်၊ ရေရိုးချိုးပြီးတော့ နည်းနည်းသက်သာ
 သွားသလိုရှိသော်လည်း ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ကြီး
 ဖြစ်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ညက ငါ ဝတီတို့အိမ်ရှေ့
 ကိုရောက်သွားပြီး ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သူ့ အပြင်း
 အထန် ပြန်စဉ်းစားနေရ၏။

အရိပ်ကလေး။ ခေါင်းညိုက်ပြပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အရိပ်ကလေး။ ဟုတ်ပြီ . . ဒီအတိုင်းသာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဝတီဆီမှအဖြေကို သူရခဲ့တာ သေချာပြီ။ လင်းလင်းမှာ အနည်းငယ်ပျော်ရွှင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မယုံမရဲ စိတ်နှင့်အတူ အပြည့်အဝ ပျော်ရွှင်ခွင့်တော့မရချေ။ ဘောလုံး ဂျာနယ်တွေထဲက အရေးအသားများလို သရေကျရင်တောင် အပြည့်အဝမရှုံးနိုင်တာမို့ စိတ်ချလက်ချ ရွေးချယ်သင့်ပါတယ် တာညာဘာညာပေါ့လေ။

ကိုကြီးထိုက်တို့ဆီ သွားမေးရင်လည်း ဘာမှထူးခြား၍ သိရမည်မထင်ပေ။ ဒင်းတို့တွေ အိပ်ရာကတောင် နိုးဦးမှာ မဟုတ်အသာကြောင့် သူက အခန်းထဲမှာပဲ ဆက်လှဲနေရာ အတွေးကိုလိုနီကြီး ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာတော့၏။ ဟာ . . . ရှုပ်ပါတယ်။ ငါ့ဘာသာပဲ သွားစုံစမ်းမယ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ လင်းလင်းလည်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြန်သည်။

အင်္ကျီလဲရင်း ညဇာ အိပ်မက်ကို သတိရသွားသဖြင့် သူက အသံထွက်အောင်ရယ်မိ၏။ ဝတီကို အပြင်မှာ ဂုံနီအိတ် လေးပတ်ထားလည်း နင်ကလှတာပဲဟု သွားပြောရင်တော့ သူ ပါးပဲကျိုးမလား၊ ခါးနှင့်ပဲထိုးသွားမလားဆိုပြီး လင်းလင်းတစ် ယောက် ကြက်သီးထသွားရှာသည်။ ဪ . . ချစ်လှစွာသော

တိုက်ကွပ်ခို သမားလေးရယ် . . . ။

... ပြီးနောက်... * * * ...

တနင်္လာနေ့သည် ရောင်စုံဝင်းမှည့်နေပြီဖြစ်၏။ သူမ ရှိတတ်သော ကန်တင်းသို့ တစ်ယောက်ထဲ ရောက်လာသဖြင့် အနည်းငယ် ကြောင်တောင်တောင်နိုင်နေတာကလွဲရင် ကျောင်း တော်ကြီးမှာ စည်စည်ကားကား အသက်ဝင်နေမြဲ။ ဒါပေမယ့် ကဖေးဆိုင်တွေမှာတော့ လူသူကျပ်ပါးလျက်ရှိသည်။

ငါ့ကိုတွေ့လိုက်ရင် ဝတီလေး ရှက်နေမှာပဲဟုတွေး ကာ သူပါရောပြီး ရှက်သွေးဖြန်းနေမိသေး၏။ ပျင်းရိစွာ ထိုင် စောင့်ရင်း အတွေးတွေက ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားနေလေ သည်။ ဝတီနှင့် ချစ်သူဘဝရောက်ပြီးလျှင် လက်ထပ်။ လက်ထပ် ပြီးသွားလျှင်တော့ လူပျိုမဟုတ်တော့ပါလား။ လူအိုပေါ့။ အိုပြီးလျှင် နာ၊ နာပြီးလျှင် သေ။ ဟာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး။ လင်းလင်းသည် ပေါက်တတ်ကရ အတွေးများကို အမြန်ဖယ် ထုတ်ပစ်၍ သူမလာမည့်လမ်းဘက်သို့ စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းမျှော် ကြည့်မိပြန်သည်။

အို . . . သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက Metal သီချင်းတစ်ပုဒ်

အိပ်ပက်အသစ်

၏ ဒရမ်ရိုက်ချက်များလို ပြင်းရှုစွာ ထုခွန်နေတော့သည်။
လင်းလင်းမျက်လုံးထဲမှာ စိမ်းစိုနေသောကမ္ဘာကြီးက သိပ်ကို
လှပလွန်း၏။

ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ သူမလမ်းလျှောက်လာ
ပုံက အခုမှ ပိုလှနေသလိုထင်ရ၏။ ဝတီက ရယ်ကာမောကာ
ဖြင့် သူမသူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ကန်တင်းကို ရောက်လာခဲ့ပါ
သည်။

ဘယ်လိုကြောင့်များ ငါ ဒီကောင်မလေးကို အသည်း
အသန် ချစ်မိသွားပါလိမ့်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ကဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်နေတာတော့ သေချာလှ၏။

ငါ့ဖက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထရမလို၊ ထိုင်ရမလို ဖြစ်
နေသည့် လင်းလင်းကို ဝတီက လှမ်းမြင်သွားပြီး အနားသို့
ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ . . . လင်းလင်း။ နင်ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ၊ ညက
လည်း ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ငါတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာသေး
တယ်ဆို”

လင်းလင်းက ဝတီကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ရင်း
အထစ်ထစ်၊ အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတော့၏။ ညကတစ်မျိုး အခု
တစ်မျိုးဟုတွေးကာ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် သူ့စဉ်းစားရတုပုံ

နေပြန်သည်။ ဝတီကတော့ သရော်သလိုအပြုံးဖြင့် သူ့ကိုခပ်အေးအေးပင် ကြည့်နေ၍ . . .

“အန်တီနဲ့တွေ့သွားလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါကောင်ဖေဖေက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာညာနဲ့ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသေးတာ၊ နောက်မှ နင့်ကို အန်တီတူးရဲ့တူမှန်းသိပြီး ဘာမှမပြောတော့တာ သိလား။”

ဝိညာဉ်သည် အခိုးအငွေ့များအဖြစ် လွင့်ပျံတက်သွားသကဲ့သို့ သူခံစားလိုက်ရ၏။ ဝတီကိုလည်း ကယောင်ခြောက်ခြားနှင့် မေးမိသည်။ အသံက လည်ချောင်းထဲမှတဆင့် သူ့အသံမဟုတ်သလို ခြောက်ကပ်စွာ တိုးထွက်လို့လာပါသည်။

“ည . . . ညက နင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ငါ့ကိုထွက်တွေ့တာ အန်တီပပ ဟုတ်လား . . . ဟုတ်လား ဝတီ”

ဝတီမှာ သူ့အမေးကြောင့် တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။ သူကတော့ ကုန်းပေါ်ရောက်လာသော ငါးတစ်ကောင်လို အသက်ကို ခက်ခဲစွာ ရှူနေရဆဲ။

“ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မမှတ်မိရအောင်ပဲလားလင်းလင်းရယ်၊ နင်ဟာလေ”

* * * *
အိပ်မက်အသစ်

(၂၀)

ပပ၏ကျက်သရေရှိလှသော ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း ထိုက်ဝေလင်းက အသံမဲ့ရေရွတ်နေမိပါသည်။ “မမ” အောင်ချိမ့်၏ ဂန္ထဝင်မမကဏ္ဍာရှည်ကိုလည်း သူ့အမှတ်ရလိုက်ပြန်သည်။ မမက ဂန္ထဝင်ဆန်လှပေမယ့် သူကတော့ မမတိုက်မိသော ခလုတ်လေးအဖြစ် ဆွေးမြည့်စွာ မကျန်ရစ်လိုပါ။

မမနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သွားနေရာမှ ပြောဖို့စကားတွေကို သူက အသေအချာ ပြန်လည်စိစစ်နေမိ၏။ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လိုက်ပါလာသော ထိုက်ဝေလင်း

ကို သတိပြုမိသွားသည့် မမက ညင်ညင်သာသာ လှုပ်လှဲ၍
 ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်လှစွာသော မမ သို့မဟုတ် သူ့ဘဝ၏
 ပထမဆုံး ယဉ်ကျေးမှုလေးကမူ ထိုက်ဝေလင်းမှန်းသိသွား
 သောအခါ နှုတ်ခမ်းများ လှပစွာ တွန့်ကျေးသွားတော့၏။
 ဘယ်လိုအငြိုးတွေများရှိလို့လဲ မမရယ်။ သူ့ရင်ထဲက စကားလုံး
 တို့မှာ ရုတ်ချည်းညှိုးခြောက်ပျောက်ကွယ်လို့ သွားပါသည်။

“ဪ . . ရှင်ကိုး၊ တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့လူပဲ၊
 ဘယ်လောက်ပြောပြော မနာတတ်ဘူးထင်တယ်”

ဟုတ်ကဲ့ . . မနာပါဘူး မမရယ်။ စိတ်ထဲမှာပဲ သူက
 ပြန်ပြောနေမိသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာအသံမှ ထွက်မလာ
 ပေ။ မမသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်လာရင်း သူ့ကို
 တစ်ခါထပ်လှည့်ကြည့်၍ . . .

“အခု ကျွန်မပြောတာကို ရှင်သေချာနားထောင်ပေး
 ပါ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လိုက်မနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့လို့
 ကျွန်မတောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်မမှာ လက်ထပ်မယ့်ချစ်သူရှိ
 နေပြီ”

ထိုက်ဝေလင်းသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့လျှက် သုံးပန်းတစ်
 ယောက်လို သိမ်ငယ်ရိုကျိုးစွာ လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာခဲ့
 သည်။ သူ့မှာ ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးမရှိပါ။ အတွေးတွေက

မီးခိုးငွေ့များလို ညိုမှောင်လွင့်ဝဲနေ၏။ ရက်စက်လိုက်တာ မေရယ်။ သူက မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် မမ၏ မျက်နှာတော်ကို ထိတ်လန့်စွာ မော်ဖူးကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရင်မ တစ်ပါးလို မမပြုံးနေပါသည်။

“ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူကိုရော ရှင်သိချင်သေးလား၊ တစ်ခါတည်းမှတ်သွား၊ ရှင်တို့ရပ်ကွက်ထဲကပါပဲ၊ လင်းလင်းတဲ့၊ နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ လင်းသစ်ကိုတဲ့”

ထိုက်ဝေလင်းတစ်ယောက် သွားတွေ ကျိုးကြေသွားမတတ် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၏။ ဆုပ်ထားသော သူ့လက်သီးထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြေမွလျက်ရှိသည်။ မမလက်ထပ်မယ့်ချစ်သူက လင်းလင်းတဲ့လား။

အဝတ်အစားတွေ မလဲသေးဘဲ ထိုင်နေသော သူမကို အိမ်ဖော်မလေးရွှေရွှေက တအံ့တဩ ပြုံးကြည့်နေပြီးမှ-

“ဖုန်းလာတယ် မမကြီး၊ မမကြီးကို ခေါ်ပေးပါတဲ့၊ လင်းလင်းဆက်တာလို့ ပြောပေးပါတဲ့”

လင်းလင်းဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် ပပသည် နီရဲ

တက်လာသော နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ယောင်ရမ်း၍ ပွတ်သပ်ရင်း ထိုင်ရာမှထ၏။ အိမ်ဖော်မလေးမှာ သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အပျိုကြီး ပပခမာ ဘယ်သူ့ကို ရှက်လို့ရှက်မှန်းမသိဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ပြုံးနေမိလေသည်။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည့် လက်အား မတုန်ယင်အောင်ထိန်းရင်း ပပက မရဲတရဲဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို . . . လင်းလင်းလား”

တစ်ဖက်မှ အသံကို ချက်ချင်းမကြားရသေး။ ခဏကြာမှ . . .

“အန်တီပပလားဟင်”

အန်တီဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမမျက်နှာမှာ နည်းနည်းရှုံ့တွသွားပြီး၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်လာ၏။ လင်းလင်းသည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ အသံက ရှုတတ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်။

“ဟင်းဟင်း . . . ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ပပပါ။ ဘာများပြောချင်ရပြန်ပြီလဲ လင်းလင်းရယ်”

သူမအသံမှာ အနည်းငယ် ခွဲသလိုဖြစ်သွားတာမို့

ဖြေပြီးကာမှ ပပခမျာ အရှက်တွေ သည်းနေမိတော့သည်။

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . ညတုန်းကလေ . . . ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေ၊ အဲဒါ . . .”

လင်းလင်းအသံက ထစ်ငေါ့ထစ်ငေါ့ဖြစ်ကာ ရပ်သွား ပြန်သည်။ ပပလည်း ပြောစရာစကား ရှာမရဖြစ်နေတာမို့ နှစ် ဘက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

ပပအတွေးထဲ၌ ဝတီပုံရိပ်တွေက ပန်းစကြာမှန်ပြောင်း လို လှည့်ပတ်ခြောက်လှန့်နေလေသည်။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ချစ်သူကောင်လေး၏ သက်ပြင်းရှိုက်သံက သူမရင်ကို အရှိန် ပြင်းစွာ တွန်းတိုက်လာသဖြင့် နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများ အလိုလို ကြွေကျသွားပါ၏။

“ညကကိစ္စဟုတ်လား၊ လင်းလင်းနော်၊ ဒီမှာ ရှက်ပါ တယ်ဆိုမှ မင်းက ထပ်မေးနေပြန်ပြီ၊ မင်းသိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်”

“အာ . . . မဟုတ် . . . အဲ . . . ဟို . . . ဟာဗျာ . . . အန်တီပပရာ . . . ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခုလောက်တော့ ပြောပါရစေဦးဗျ”

ပပက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအသံဖြင့် သွဲ့ပျောင်းစွာ တစ် ချက်ရယ်မောလိုက်၏။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဝတီကို လုံးဝမေ့သွား သည်။ ဝတီကိုသာမဟုတ် . . . လက်ရှိအချိန်ကာလကိုလည်း

ကောင်း၊ အသက်ရှင်သန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း သူမမေ့လျော့
 သွားခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခြင်းတစ်
 မျိုးဟု ပြောချင်ပြောနိုင်ပါသည်။ လင်းလင်းကဲသို့ အမြဲသွက်
 လက်ပျော်ရွှင်နေတတ်သော လူငယ်လေးတစ်ဦးမှာ သူမအချစ်
 ကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေ ဖြစ်နေတာမို့ ပပ
 လည်း ကြည်နူးနေမိ၏။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ လင်းလင်း . . မင်းကို တို့က
 သိပ်ကျေနပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အတင်းအဓမ္မအကျပ်
 ကိုင်ပြီး တို့ကိုအနိုင်ယူသွားတယ်၊ ဟွန်း . . နှစ်ယောက်ချင်း
 တွေ့မှ မင်းသိမယ်၊ ကဲ . . အခုတော့ တော်ပြီကွာ၊ ဒီမှာ
 တို့အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးဘူး၊ ညကျမှ ဖုန်းထဲမှာ
 ထပ်တွေ့ကြမယ်လေ၊ ဒါပဲနော် . . ၊ လောလောဆယ်တော့
 ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့ Bye”

ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချပြီး ပပတစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်
 ပါသည်။ သူ့ကို ပြောခွင့်မပေးသဖြင့် တစ်ဖက်တွင် လင်းလင်း
 တစ်ယောက် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရနှင့် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေမှာ
 သေချာလှသည်။ သူမက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် တစ်ယောက်
 တည်း စကားတွေပြောနေပြန်၏။

“လူဆိုးလေး၊ မှတ်ကရော၊ မင်းကို အခုလို ပညာပေး

ထားမှဖြစ်မှာ၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းက တို့ကိုသိပ်အနိုင်ယူချင်တာ
... ဟွန်း”

* * * *

တကယ်လည်း လင်းလင်းတစ်ယောက် တစ်ဖက်မှာ
ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေရှာ၏။ ဘာဆိုဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်
ဘဲ ပိုဆိုးသွားသော အခြေအနေအတွက် လင်းလင်းမှာ သူ့
ကိုယ်သူ့ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်ထဲ ပွစ်ပွစ်တွေ လျှောက်
ပြောနေမိလေသည်။

“သေပြီ၊ ငါတော့ သေပြီပဲ၊ အမေ ကယ်ပါဦး၊ ကိုယ်
ပေါက်တဲ့အိအီး ကိုယ်မရှုနိုင်ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မရှုနိုင်မကယ်
နိုင်ဆိုတာ အခုမှအစစ်ဟာ၊ အောင်မလေးဗျ”

* * * *

(၂၁)

သူမဆီ ရွှေအိဖုန်းဆက်ပြီးပြောတုန်းက ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဟုမပါဘဲ အရေးကြီးကိစ္စဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို
လမ်းထိပ်က အအေးဆိုင်တွင် လာတွေ့ပါဟုသာ ပြောခဲ့သည်။
ဟိုရောက်တော့ ရွှေအိက သူမကို မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်
မျက်နှာနှင့် ထိုင်ဖို့ပြောသည်။ ဝတီလည်း သူမခေါ်လာသော
ဧည့်သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည့်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ ရွှေအိ
ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဝတီ . . ဒါ ကိုထိုက်ဝေလင်းတဲ့၊ ငါလည်း အခု
မနက်မှ သိတာပဲ၊ အဲ . . အကြောင်းစုံကိုတော့ သူ နင့်ကိုပြောပြ

ပါလိမ့်မယ်၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ကိုထိုက်ဝေလင်း . . . တွန့်ခွီ
နေရင် စကားပြောရတာ လွတ်လပ်ပါ့မလား မသိဘူး ဝတီ
. . . ငါခဏရှောင်ပေး . . . ”

ရွှေအိစကားမဆုံးခင် ထိုက်ဝေလင်းဆိုသူက ပြာပြာ
သလဲနှင့် . . .

“နေပါ နေပါ မ . . . အဲရွှေအိ၊ ရတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
ဒီမှာ ရွှေအိပါ ထိုင်နေပေးပါ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့်ကိစ္စမှာ
ခင်ဗျားရှိနေတဲ့အတွက် ပိုတောင်ကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ
ပါ့မယ်ဗျာ”

“အူမနည်းတူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရှာသော
ရွှေအိဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ထိုက်ဝေလင်းပြောလာမည့် စကား
တို့ကိုသာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးရန် ဝတီဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
သည်။ ထိုက်ဝေလင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်လှုပ်
ရှားနေပုံရ၏။ မလိုအပ်ဘဲ ဆံပင်တွေကို ခဏခဏသပ်တင်
ကာ သက်ပြင်းတဟင်းဟင်းချနေသည့် ထိုက်ဝေလင်းက
ဝတီအား စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး စတင်ပြောလေတော့
သည်။ ရွှေအိရော ဝတီပါ သူ့စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာကြ၏။

“ကျွန်တော်က လင်းလင်းရဲ့ ဘော်ဒါပါ။ တိုတိုပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအဒေါ်ပပကို မေတ္တာရှိနေ ပပက သူနဲ့ လင်းလင်းနဲ့ အကြောင်း ပြောပြသွား ကျွန်တော်သိထားတာက လင်းလင်းက ဝတီကို Propose လုပ်ထား ကျွန်တော်သိချင် တာက လင်းလင်းက ဝတီကိုဘာပြောထားသေးလဲ၊ အတိ အကျပြောရရင် အဲဒီကိစ္စကို ဝတီသိလား။”

ထိုက်ဝေလင်းသည် သူ့စကားကို အတိုချုပ်၍ အဆုံး သတ်လိုက်ပြီး ဝတီဆီမှထွက်လာမည့် အဖြေကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ စောင့်စားလို့နေလေသည်။ ရွှေအိကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေရာမှ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက် ရမ်းလိုက်၏။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြောပေ။ ကာယကံရှင်ဖြစ် သော ဝတီကလည်း ရုတ်တရက်မို့ စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် တွေးနေဟန်တူပါသည်။ ထို့နောက် ဝတီဆီမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံများအား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိုက်ဝေလင်းရော ရွှေအိပါ သူမကို အူ ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

“မှားကုန်ပြီ . . မှားကုန်ပြီ . . ကိုထိုက်ဝေလင်းရော ကျွန်မ သိထားသလိုသာဆိုရင် မှားကုန်ပြီထင်တယ်”

ဝတီက သူမတို့ကျောင်းထဲသို့ လင်းလင်းရောက်ရှိ
လာတာမှအစ ညဖက် လင်းလင်းမူးပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်လာ
သည့်ညက အန်တီပပက ထွက်တွေ့ခဲ့ပုံ အားလုံးကို ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြရတော့သည်။ သူမကပဲဆက်၍ . . .

“ရှင်တို့ လက်ခံနိုင်တာ လက်မခံနိုင်တာတော့ ဝတီ
မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝတီအထင်တော့ လင်းလင်း
ညဖက်ရောက်လာတဲ့နေ့က မူးမူးရွှေးရွှေးနဲ့ အန်တီကို ရည်းစား
စကား ပြောမိသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အန်တီကလည်း ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းနဲ့ သူ့ကျေနပ်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး မြန်မြန်အဖြေပြန်ပေး
လိုက်တာလားမှ မသိတာ”

“ထိုက်ဝေလင်းက ခေါင်းရမ်း၍ ဝတီကို အချိန်ပြုကြီး
ပြုပြန်၏။

“ဝတီပြောတာ ယုတ္တိရှိပါတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့
ကျွန်တော်လည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး၊ ပြောနိုင်တာ
ကာယကံရှင်တွေပဲ၊ ခက်တာက လင်းလင်းကို ခဏဖယ်ထား
လိုက်ဦးဗျာ၊ ပပကိုရော ဘယ်လိုမေးမလဲ၊ ဒီကိစ္စက ဒီလိုဖြစ်
တာလားဆိုပြီး သူ့ကိုဘယ်သူသွားမေးရဲမှာလဲ၊ နောက်ထပ်
စဉ်းစားစရာတစ်ခုက ပပအနေနဲ့ လင်းလင်းအပေါ်မှာ
ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးရှိနေမလဲ၊ လက်ရှိအချိန်မှာပေါ့ဗျာ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ရွှေအိ

က . . .

“ကိုထိုက်ဝေလင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒါကို သွားစဉ်းစားမိတယ်၊ ဝတီပြောတာကတော့ ဖြစ်နိုင် ချေရှိပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စမျိုး တကယ်ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာ လင်းလင်း ကိုမေးကြည့်ရင် သိနိုင်လောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုန ရှင်ပြော တဲ့ အန်တီပပဖက်က ကိစ္စကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ တော်တော် လေး ရှုပ်ထွေးကုန်လိမ့်မယ်”

သုံးယောက်စလုံး သက်ပြင်းမောများရှိုက်ကာ ခေတ္တ မျှ တိတ်ဆိတ်သွားမိကြ၏။ အပြင်မှာ နေက ပူလို့ကောင်းနေ ဆဲ။ စားပွဲပေါ်ရှိ အအေးပုလင်းတွေက အရာမယွင်းသေးချေ။ ဝတီသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင် လင်းလင်းကိုက တော်တော်ပြိုင်မွေ တယ်၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်မအဒေါ်က သူ့ဘာသာ အေးအေးနေချင်လို့ အပျိုကြီးလုပ်နေတာ၊ အခု သူ့မူးမူးရူးရူး ဝင်ရှုပ်တာ အန်တီပပကိုလည်း ဘယ်လိုက ဘယ်လိုမေးရမှန်း ကောင် မသိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အန်တီက အပျိုကြီးဆိုတော့ အရမ်းရှက်ပြီး ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အန်တီပပက ချစ်နေလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်မလုံးဝ

မထင်ဘူး ကိုထိုက်ဝေလင်း”

ထိုက်ဝေလင်းမျက်နှာကြီးက ချက်ချင်းပင် အရောင်
တွေ ဝင်းလက်လာပြီး ရယ်တော့ပြုံးတော့မလို ဖြစ်လာ၏။
နောက် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် တစ်ခုခုကို ပြောချင်သလို
မေးချင်သလို အားယူဟန်ပြင်ကာ ဝတီအားကြည့်နေသေး
သည်။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒါဆို ကျွန် . . ကျွန်တော်မှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိ
သေးတာပေါ့နော် . . ဝတီနော်”

သူက ဝတီကို တိုင်တည်ကာ ပြောလိုက်သော်လည်း
ရွှေအိက ကြားဝင်၍ . . .

“ဝတီကတော့ စိတ်ဆိုးမလား မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မကလည်း တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ။ ဒီကိစ္စက
အဲသလောက်အလွယ်တကူ ကောက်ချက်ချလို့ မရနိုင်ဘူးထင်
တယ် ကိုထိုက်ဝေလင်း၊ ဝတီ . . နင့်အဒေါ်က လင်းလင်းကို
ဘယ်လိုသဘောထားရှိတယ်ဆိုတာ နင်တကယ် သေသေ
ချာချာ သိနိုင်မှာတဲ့လား”

တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောလာသည့် ရွှေအိအသံ
က ဝတီနှင့် ထိုက်ဝေလင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အာရုံအသိ
စိတ်များကို ပြင်းထန်စွာ ဆွဲရမ်းကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

(၂၂)

ရွှေအိ၊ ဝတီနှင့် ထိုက်ဝေလင်းတို့ အားလုံးဆီမှ အကြည့်ကိုလွဲဖယ်ကာ လင်းလင်းခေါင်းငုံ့လိုက်ပါ၏။ ပြီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်ခုချင်းစီ ပြန်တွေးမိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ လင်းလင်းကို ထိုက်ဝေလင်းက နှစ်သိမ့်သလို ပြောလေသည်။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းဘက်က ရိုးရိုးသားသား အခုလို ဖွင့်ပြောပြတာဆိုတော့ ဘာပဲပြောပြော ငါတို့တွေလည်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း စဉ်းစားလို့ရတာပေါ့၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြန်တွေးပြီး စိတ်ခါတ်ကျနေလို့မရဘူး လင်းလင်း၊ မင်းတို့လည်း

စဉ်းစားကြ၊ ငါလည်း စဉ်းစားဦးမယ်ကွာ၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့အနေနဲ့ သူ့သိက္ခာပိုင်းရော၊ အဲ . . . ဟို . . . ခံစားမှု အပိုင်း ရောပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေကို မထိခိုက်စေရဘဲ ပပနားလည် လက်ခံလာအောင် ဒီအမှားအယွင်း ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို သိ သွားအောင် ဘယ်လိုကြံစည်ကြမလဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ချင် သလဲ"

ထိုအခိုက် ဝတီက လင်းလင်းကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မတော့ အခုချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုမှကို စဉ်းစား လို့ မရသေးဘူး၊ လောလောဆယ် စဉ်းစားလို့ရတာကတော့ ဒီကော့ဖ်ကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်ဖို့ပဲ၊ ဘယ့်နှယ်တော် . . . အဒေါ်နဲ့ တူမကို ရည်းစားစကား မှားပြောရတယ်လို့ပဲ၊ နင် တကယ်မှား ပြောတာကော ဟုတ်ရဲ့လား လင်းလင်း၊ ငါတို့တူအရီးနှစ် ယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြံတာများလား"

လင်းလင်းမှာ ဆတ်ကနဲ ခေါင်းမော့လာ၏။

"နင် . . . ငါ့ကို အခြားစကားနဲ့ နာအောင်ပြောလို့ ရတယ် ဝတီ၊ အဲဒီစကားမျိုးတော့ မပြောပါနဲ့၊ ငါ အဲဒီလောက် ထိ အောက်တန်းမကျသေးပါဘူး၊ အန်တီပပက ငါ့အဒေါ်နဲ့မှ ချွယ်တူပါဟာ"

“ကဲပါ . . လိုရင်းကိုပဲ ပြောကြစမ်းပါ။ ဝတီကလည်း အဲလိုကြီးတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဟာ။ သူ့ဘက်က သူ့မှားကြောင်း ဝန်ခံထားပြီးပြီပဲ။ အခုဟာက အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားရမှာ”

ရွှေအိမ်၏ဝင်ရောက်ဖြန့်ဖြူးမှုကြောင့် ဝတီတစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်သွားသလို လင်းလင်းလည်း ခေါင်းကြီးပြန်ငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ ထိုက်ဝေလင်း က . . .

“ဟေ့ကောင် လင်းလင်း၊ မင်း အဲလိုကြီး လုပ်မနေ စမ်းပါနဲ့။ မင်းစိတ်ဓါတ်ကို ငါသိပါတယ် လင်းလင်းရာ၊ အရင် တုန်းကမှ ငါမင်းကိုမွန်ထူပြီး အထင်လွဲမိသေးတယ်။ အခုကိစ္စမှာတော့ ငါ မင်းပြောတဲ့စကားကို လုံးဝယုံတယ်ကွာ။ ကဲပါ . . ငါတို့အတွက် အဖြေတစ်ခုတော့ ရှိမှာပါ။ အေးဆေး ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့”

ထိုက်ဝေလင်းစကားကို ဘာမှမတုန်ပြန်ဘဲ လင်းလင်း က ခေါင်းကြီး အောက်ငုံ့ထားမြဲထားလျက်ရှိ၏။ ဝတီက လင်းလင်းကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ကြည့်နေရာမှ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်လုံးထောင့်များဆီ ခပ်ဖွဖွသုတ်သည်။ ရွှေအိမ်က ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း ထိုက်ဝေ လင်းကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြကာ . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . အခုလောလောဆယ်တော့ နင်တို့ နှစ်ယောက် အရင်ပြေလည်အောင် ညှိကြ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖြစ်မှ နောက်ကိစ္စတွေ ဆက်ရှင်းဖို့ ပိုလွယ်သွားမယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ လာ . . . ကိုထိုက်ဝေလင်း ကျွန်မကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးတော့၊ ကြာနေရင် အိမ်က စိတ်ပူလိမ့်မယ်၊ အခုတောင် အိမ်ကို ခဏလေးပဲဆိုပြီး ထွက်လာတာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ဝတီ နင်မပြန်သေးဘူး မှတ်လား၊ ငါသွားပြီ၊ လင်းလင်း နင်ပဲ ဝတီကို လိုက်ပို့ပေးလိုက် တော့ဟာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ချမယ်နော်၊ တစ်ခုခုထပ်မှား လို့ကတော့ နင်သေပြီသာမှတ်”

သူမပြောတာကို မော့ကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသော လင်းလင်းအား မျက်စိမှိတ်ပြုပြီး ထွက်သွားသည့် ရွှေအိနောက်သို့ ထိုက်ဝေလင်းမှာ ကပြာကယာနှင့်လိုက်ရ၏။ ဝတီတစ်ယောက် ရွှေအိကို တားချိန်ပင်မရလိုက်ချေ။ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့တော့ ဝတီက ထိုင်ရအခက်၊ ထရအခက်၊ ဝမ်းနည်းရခက်၊ ဝမ်းသာရခက်နှင့် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ လင်းလင်းကတော့ ပြူးတီပြူးကြောင်ဖြင့် ထွက်သွားသော ရွှေအိနှင့် ထိုက်ဝေလင်းတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောတွေကို လိုက်ငေးနေမိသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်အကြားမှ အေးစက်နေ
သည့် စကားလုံးမဲ့ရန်ကို ဖျက်သိမ်းဖို့ လင်းလင်းစတင်ကြိုးစား
ရ၏။

“ဝတီ . . ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ . . ငါလေ
နှင့်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်
တမ်းပြောရရင် ငါ အဲဒီညက နင်နဲ့အရမ်းတွေ့ချင်ပြီးတော့ . . ”

“တော်တော့ဟာ၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့”

လင်းလင်းမျက်နှာက ချန်ပီယံလိင်ဖိုင်နယ်ပွဲ၌ အဆုံး
အဖြတ် ပင်နယ်တီလွဲသွားသည့် ဘောလုံးသမားလို အိုစာကျ
သွား၏။ သူက ဝတီကို အသနားခံပြီး မရဲတရဲလေး ထပ်ပြော
ကြည့်ပြန်သည်။

“ဝတီရယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာပါဟာ၊ ငါ . . နင့်ကို
လေ . . . ”

“တော်တော့လို့ နင့်ကို ငါပြောနေတယ်နော် လင်းလင်း၊
နင် ဘာမှစောဒက မတက်နဲ့”

တင်းမာလွန်းလှသော ဝတီမျက်နှာထားနှင့် လေသံ
များကြောင့် လင်းလင်းလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။
သူ့အခြေအနေက ရာသက်ပန် ပွဲပယ်ခံရတော့မည့် ဘောလုံး
သမားတစ်ဦး၏ အနေအထားဟု သုံးသပ်နားလည်မိပြီး

လင်းလင်းမှာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

“နင့်ကို တစ်ခါတည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပေးမယ်၊
နင်မှန်မှန်ဖြေ”

သူမစကားသံကြောင့် လင်းလင်းက ခေါင်းပြန်မော့
လာ၍ ဝတီကို ဇဝေဇဝါနှင့်ကြည့်သည်။

“နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒါ နင်
ငါ့ကို နောက်တာလား၊ အတည်လား”

“ငါ . . . အတည် . . . အတည်ပြောတာပါ။ ရင်ထဲ
က . . .”

“တော်ပြီ . . . လျှာထပ်မရှည်နဲ့တော့၊ ငါလည်း နင့်ကို
ချစ်တယ်ဟာ ဒါပဲ၊ အဲဒါမှပဲ ဇာတ်လမ်းက အေးမှာ၊ နင်က
ဘာကြည့်နေတာလဲ ကောင်စုတ်ရဲ့၊ ဒီမှာ ငါ့ရှက်လို့သေတော့
မယ်”

လင်းလင်းသည် ဝတီကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်
နေဆဲ။ ဝတီနှုတ်ခမ်းဆီမှ ရှက်ပြုံးလေးသည် သူ့ရင်ထဲက
သောကများစွာကို ဆွဲယူလွတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ဒီလိုကျတော့
လည်း အချစ်ဆိုတာ အဆိပ်ဖြေဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်
လေသည်။

* * * *

(၂၃)

သူမထိုင်နေကျ ဒါန်းလေးပေါ်မှာ ဝတီထိုင်နေတာ မြင်လိုက်သဖြင့် ပပအနည်းငယ် အံ့ဩသွားပါသည်။ ဝတီသည် ညစဉ်ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီခန့်ဆိုလျှင် အပြင်မထွက်တော့ဘဲ အခန်းအောင်းကာ စာဖတ်ရင်း၊ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး သီချင်းနားထောင်ရင်း ရှိတတ်တာမို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ဒီဒါန်းပေါ်မှာ အထီးကျန်နေလေ့ရှိ၏။

ပပလျှောက်လာတာကိုမြင်တော့ ဝတီက ပြုံးပြု၍ တစ်ဘက်သို့ရွှေ့ကာ နေရာဖယ်ပေး၏။

“လာလေ . . . အန်တီထိုင်၊ သမီးလည်း အခန်းထဲမှာ

အိပ်မက်အသစ်

နည်းနည်းပျင်း ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေလို့ ခဏထွက်ထိုင်နေ
တာ”

“အွန်လင်းမှာ ချက်တင်ဝင်တာတို့ ဘာတို့ မလုပ်
တော့ဘူးလား ဝတီလေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း . . စိတ်မပါဘူး အန်တီရဲ့၊ ပျင်းနေပါ
တယ်ဆိုမှ”

ဝတီဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပပက ခြံဝင်းလေးထဲမှ
ပန်းပင်လေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဝတီကလည်း သူမ
လိုပင် အတွေးထဲမှာ နစ်မြုပ်နေပုံရကာ ငြိမ်သက်နေသည်။
ခဏကြာအော့မှ ဝတီက . . .

“အန်တီ . . .”

“ဘာလဲ ဝတီလေး . . ပြောလေ၊ အန်တီသမီးကို
ဂရုစိုက်တယ်နော် . . ၊ မုန့်ဖိုးလိုချင်တာဆိုရင်လည်း ပြောဦး၊
တော်ကြာ မပြောမဆိုနဲ့ ငိုလိုက်မှာစိုးလို့ ဟင်းဟင်း”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့၊ သမီးအတည်ပြောမလို့ပါ၊
အန်တီ လင်းလင်းကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်၊ သမီးအတွက်
အရေးကြီးလို့ အဲဒါ အန်တီအမြင်လေးကို မေးကြည့်တာ”

ပပက ပျက်ယွင်းသွားသည့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့
ခပ်မြန်မြန်လွှဲလိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သည်။ ပြောဖို့

စကားတွေကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားရင်း မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ဟန်လုပ်ရယ်ပြန်သည်။ ဝတီလေး သူမမျက်နှာကို ကြည့်မနေ ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

“အဲဒါကလေး . . . အန်တီလည်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတော့ ဟင်းဟင်း . . . အန်တီက လင်းလင်းကို သိပ်တော့ မပြောတတ်ဘူး ဝတီရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဝတီအတွက် အရေး ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာ . . . ဘာလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက သမီးကို ခဏ၊ခဏ ပရိပို့စ်လုပ်နေတာကိုး အန်တီရဲ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူ့ကို သမီးကလည်း . . . ဟီးဟီး . . . ”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်စွာ ရယ်မောနေ သော တူမကို မရဲတရဲကြည့်ကာ ပပမျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလို့ လာသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်ထားမိသူတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုက သူမနှလုံးသားကို မြွေဆိပ်တက်သကဲ့သို့ မူးနောက်ပြာဝေလာ စေသည်။ ရူးသွပ်စွာ ယုံကြည်ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသော အချိန်နာရီ များက အကုန်ပြန်လွန်းလှ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အပြစ် မှန်ကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်ချင်သလို ရှိလိုက်ပါ သည်။ သို့တိုင်အောင် အမှန်တရားတစ်ခု၏ ဓါးသွားအောက် တွင် လည်စင်းပေးလိုက်ရမည့် သူမ၏ ရင်ခွန်သံများအတွက်

အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်နေမိပြန်သည်။ ဒီလောက်ဆို ခါးသက်
မူများကို စတင်ရင်ဆိုင်ရန် သူမအဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။

“ဟိုတစ်နေ့ညက သူလာတော့ အန်တီနဲ့ တွေ့လိုက်
သေးတယ်နော်၊ အဲဒါ သမီးကို ဘာပြောသွားသေးလဲ မေးမလို့
မေးမလို့နဲ့ အခုမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ သူက အရမ်းမူးနေတာ
လား၊ ဘာပြောသွားသေးလဲဟင် အန်တီလေး၊ အဲဒီကောင်က
သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ လူကြီး
ကိုလည်း လေးစားရကောင်းမှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မူးနေရင်
ပိုဆိုးတယ်”

အဖမှာ ခေါင်းကိုငုံထားပြီး ချောင်းတစ်ချက်ထပ်ဟန်နဲ့
လိုက်၏။ ဝတီက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အဝေါ်ဖြစ်သူကို
မသိမသာ အကဲခတ်သည်။

“ဪ . . . သူက ဘာမှမပြောမသွားပါဘူး သမီး
ရယ်၊ နောက်ပြီး ဟိုလေ . . . သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စကို
အန်တီ ဘာမှမစွက်ဖက်လိုပါဘူး၊ သမီးသဘောပဲလေ၊ သမီး
လေးမှာလည်း လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့
ခံစားမှုနဲ့ အသိဉာဏ်ရှိနေပြီပဲ၊ လင်းလင်းက . . . လင်းလင်းက
လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါ”

အန်တီပပအသံက အဆုံးသတ်ပိုင်းမှာ မသိမသာ

တိမ်ဝင်သွားတာကိုတော့ သတိထားလိုက်မိ၏။ သို့သော် ဘာမှ မသိသလိုနှင့် ဝတီက မတ်တပ်ထရပ်သည်။

“Thank you ပဲ အန်တီလေးရာ၊ သမီး သွားအိပ် တော့တယ် တာတာ”

မဆုံဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သော ကိုနေကြီးနှင့် ပြုံးဝေ တို့ပါ ရောက်လာကြသဖြင့် ထိုက်ဝေလင်းအိမ်မှာ လူပြန်စုံလာ သေးသည်။ လင်းလင်းကိစ္စကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိသွားကြပြီး ခနာက် ပြုံးဝေတို့မှာ ရယ်ချင်သလို သနားချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားကွာ၊ ထိုက်ကြီးက လိုတာမရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဟိုကောင် လင်းလင်းကကျ တော့ ရတာမလိုတဲ့ ဒုက္ခ၊ အေးလေ . . သနားဖို့အကောင်းဆုံး ကတော့ လေဒီကြီးပါ။ သူ့ခမျာ ရတာမလို၊ လိုတာမရဆိုတာ တွေထက်ပိုဆိုးတဲ့ အတုနဲ့နှစ်ပါးသွားရတဲ့ ဒုက္ခ”

“ဘာကွ . . ဟေ့ကောင် နေကြီး၊ မင်းမမိုက်ရိုင်း နဲ့ကွာ”

“အာ . . . ငါပြောတာက ဒီကောင်လင်းလင်းရဲ့ အချစ်အတုကို ပြောတာပါ။ သူ့နယ်မြေထဲ ကြွေကျလာတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို အပိုင်စားရပြီထင်ပြီး ပျော်နေရှာတာ၊ နောက် မှ ပိုင်ဆိုင်သူရှိမှန်းသိရလို့ ပြန်ပေးလိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခလေး၊ ဘယ် လောက်ဆိုးရွားသလဲ”

“တော်ကွာ၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်တော့၊ မင်းတို့ထင်တာ တွေ တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အမှန်က အဲဒီညတုန်းက ဒီကောင် ငမူး မြန်မြန်ပြန်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး အဆင်ပြေသလို တုန်ပြန်ပေး လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါကတော့ လုံးဝဒီအတိုင်းပဲ တွက်ထား တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မမရဲ့သိက္ခာကို ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ မင်းတို့အထင်တွေ အမြင်တွေ ဝေဖန်မှုတွေကို မပြောကြပါနဲ့ တော့ကွာ”

ကိုကြီးထိုက် (ခေါ်) ထိုက်ဝေလင်း၏ နောက်ပိတ်ဆုံး စကားကြောင့် သူတို့အားလုံးလည်း တခြားသို့ လမ်းကြောင်းလွှဲ လိုက်ကြပါသည်။ လင်းလင်းသည် ညက ဖုန်းထဲမှာ ဝတီပြော ပြခဲ့သော စကားတွေကိုသာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူက ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် တစ်ကိုယ်ထဲ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

* * * *

(၂၄)

ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်မထားဘဲ ဖြိုးဝေတစ်ယောက် ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ သူ့ရည်းစားပိန်ညောင်မလေး ယုမ္မန်ကို သူမတို့အိမ်က ယောက်ျားပေးစားတော့မည်ဟူသော သတင်းထွက်လာပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ဖြိုးဝေက မိန်းမခိုးပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြိုးဝေ၏ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ သူတို့အားလုံး အရောက်သွားကြရ၏။ ထိုက်ဝေလင်းနှင့် ကိုနေကြီးတို့မှာ သတို့သားအရံပင် ဝင်လုပ်နေကြသေးသည်။ လင်းလင်းနှင့် ဝတီတို့စုံတွဲက ကိုယ်တိုင်ဂေါ်မစွဲသည့် သတို့သားအရံနှစ် အိပ်မက်အသစ်

ယောက်ကြီးကြည့်၍ သဘောတွေကျနေလေ၏။ မင်္ဂလာသောင်ကား စည်ကားသည်ဟုဆိုရမည်။ လင်းလင်းတို့ဝိုင်းကိုတောင် ကြာကြာစည်မခံနိုင်ဘဲ ပြုံးဝေတို့ဝန်းမောင်နှံများ ရွှေပွဲလာများအကြား ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ဧည့်ခံနေကြရရှာ၏။

လင်းလင်းက သူမကို အကဲစမ်းသည့်အနေနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဝတီ . . . တွေ့လား၊ သူများတွေတောင် အတုပြုကုန်ပြီ၊ ဟဲဟဲ အားကျဘူးလားဟင် ငါတို့လည်း . . . အတုပြုရအောင်လေ ဟဲဟဲ”

“သေနာ . . . အတုပြုရအောင် . . . အဲလေ . . . မိန်းမယူရအောင် နင့်မှာ အလုပ်အကိုင်က ဘာများခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိသေးလို့လဲ၊ ဒီကိစ္စကို လွယ်လွယ်ကူကူများ မှတ်နေလား”

“မလွယ်ပေမယ့် သိပ်တော့မခက်ပါဘူး ဝတီရဲ့၊ ဟီးဟီး . . . ဝတီမှာလည်း နဂိုအခဲကရှိပြီးသား၊ ကိုယ်ကလည်း အဖေဆီမှာ အလုပ်သင်နေပြီပဲဥစ္စာ၊ နှစ်ဘက်စလုံးက လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း ချို့တဲ့တာမှမဟုတ်ပဲ . . . ဟီးဟီး၊ လွယ်လွယ်လေးပါ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“မသာကောင် တော်တော့ နားညည်းတယ်”

ဝတီက ချစ်သူကို ထိုသို့ချိုချိုသာသာလေး ပြောရာ

အိပ်မက်အသစ်

ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ လင်းလင်းမှာ တားဆီး၍ မရနိုင်တော့သော အချစ်စိတ်များကြောင့် မိဘနှစ်ပါးထံ အပူကပ်လေတော့သည်။

ဝတီမိဘတွေနှင့် သူတို့မိသားစုသည် သိပ်မစိမ်းလှဘဲ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိပ္ပံသားများပို့လင်းလင်း တို့စုံတွဲအတွက် အရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့လျက်ရှိ၏။

ဝတီကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားကြပြီး စေ့စပ်ပွဲကို အရင်လုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပွဲ၌ လင်းလင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံး ပျော်နေကြပါသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေလည်း ကိုယ့်သားသမီးများအတွက် ရင်အေးရပြီဟူသော အတွေးဖြင့် ပီတိဖြစ်ကြသည်။ အန်တီတူးကတော့ ကာယကံရှင်တွေထက်ပင် အပျော်လွန်နေလေသည်။

လင်းလင်းတို့ကိစ္စ စနားဖောက်ပြီးကတည်းက သူမ သူငယ်ချင်း ပပဆီ ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ကာ မင်္ဂလာကိစ္စ အကြောင်းများကို အမြုပ်ထွက်မတုတ် ပြောဆိုတိုင်ပင်သည်။

အိပ်မက်အသစ်

လူချင်းလည်း မကြာမကြာတွေ့၍ သူ့မဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြောင်း၊ အခုမှ လင်းလင်းနောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရကြောင်း စသည်တို့ကို အဆက်မပြတ် ဗလစ်ဗလစ်ပြောပြနေ၏။

အဲ . . . အန်တီပပသည်လည်း တူမချောလေး ဝတီအတွက် စိတ်ချမ်းသာပုံရပါသည်။ လင်းလင်းနှင့်တော့ သိပ်မျက်နှာချင်းမဆိုင် ဖြစ်အောင်နေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူမ၏တူမလေးဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ ပပက အားလုံးကိုယ်တိုင် စီမံကွပ်ကဲပေး၏။

သူတို့အထဲမှာ ပျော်သော်လည်း သိပ်မပြုံးနိုင်သေးသူမှာ ကိုကြီးထိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

“လင်းလင်းရေ၊ အန်တီပပနဲ့ ခဏလိုက်သွားပေးပါလား၊ အန်တီတစ်ယောက်တည်းဆို ဒီဖိတ်စာတွေနဲ့ နည်းနည်းရွာလည်နေမှာ၊ အန်တီက အချို့လိပ်စာတွေကို သိပ်မသွားတတ်ဘူး။”

သတို့သမီးအလောင်းအလျာလေး လင်းဝတီချို၏ စကားကို သတို့သားအလောင်းအလျာလေး မောင်လင်းလင်း

မှာ မငြင်းခုံ။ ပြီးတော့ ကိစ္စက သူတို့မဂ်လာကိစ္စ။ ဝတီတို့ အမျိုးတွေဆီ ဖိတ်စာဝေရမှာဆိုတော့ သူက အန်တီပပကို တားမောင်း၍ လိုက်ပို့ရ၏။ အဖော်အဖြစ် ကိုကြီးထိုက်ကို ခေါ်လာသည့်အတွက်တော့ အန်တီပပမှာ မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှပေ။

ကိစ္စဝိစ္စတွေ အားလုံးပြီးတော့ အပြန်လမ်း၌ . . .

“လင်းလင်း . . ကားခဏရပ်ပါဦး”

ပပစကားကြောင့် လင်းလင်းက ဘာမှန်းမသိရဘဲ ကားကိုရပ်လိုက်၏။ အန်တီပပက ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်မှာ မတ်တပ်ထွက်ရပ်သည်။ လင်းလင်းလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကားထဲမှ အပြင်သို့လိုက်ထွက်မိ၏။ ထိုက်ဝေလင်း (ခေါ်) ကိုကြီးထိုက်ကတော့ အူကြောင်ကြားရုပ်ဖြင့် ကားထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလေသည်။

ဖိတ်စာတွေ အကုန်ပို့ပြီးခဲ့ပြီမို့ အခြားကိစ္စတစ်ခုဟုသာ လင်းလင်းက အကြမ်းဖျင်းတွေးမိသည်။ ဘာကြောင့်ကား ရပ်ခိုင်းမှန်းကိုမူ သူလည်း ဂယနက မသိပေ။ ကားရပ်ထားသည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးမှာ မလည်ပတ်ရသေးသော စက်ရုံအသစ်များကို ဆေးရောင်တောက်ဝစ္စာဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူတို့ရောက်နေသော နေရာသည် စက်မှုလုပ်ငန်းတစ်ခုမို့

မြို့လည်ခေါင်လောက်တော့ လူအသွားအလာ မရွံ့ထွေးချေ။

“အန်တီပပ . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မွေးခွန်းနှင့်အတူ အနားရောက်လာသော လင်းလင်းကို သူမက လှမ်းကြည့်သည်။ အန်တီပပ မျက်လုံးတွေမှာ ဘာအရောင်ရှိမှန်း မသိနိုင်ဘဲ နက်ရှိုင်းသည့် ကန်ရေပြင်လို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေလေသည်။

“တို့ မင်းကို ပြောစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“ဗျာ . . ဪ . . ဟုတ်ကဲ့ အန်တီပပ ပြောပါ”

“မင်း ဝတီကို တကယ်ချစ်လား လင်းလင်း”

“ဗျာ . . ဟာ . . အန်တီပပကလည်း . . ဟဲဟဲ . . မချစ်ဘဲနဲ့ ယူဖို့အထိလုပ်ပါ့မလား အန်တီပပရဲ့ ဟဲဟဲ . . ဟဲ . . .”

လင်းလင်းမှာ သူ့ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်ကာ တဟဲဟဲ ရယ်သော်လည်း အန်တီပပကတော့ လိုက်မရယ်ပါ။

“သေချာရဲ့လားကွာ၊ မင်း သေချာစဉ်းစားပါဦး”

အန်တီပပက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်သည်ဆိုရုံမျှပြုရင်း သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။ လင်းလင်းလည်း အသက်တိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပါသည်။

“ထပ်စဉ်းစားစရာမလိုအောင်ကို စဉ်းစားပြီးမှ ချစ်

တာပါ အန်တီပပ၊ ဒါနဲ့ အန်တီပပက ဘာဖြစ်လို့ဒါတွေ . . .
ဟာ”

ရုတ်တရက် သူမ၏လက်တစ်ဖက် လေထဲမှာ ဝဲယုံ
သွားသည်။

“ဖြန်း”

အံ့အားသင့်မှုနှင့်အတူ အန်တီပပကို သူက တစ္ဆေ
တစ်ကောင်အား မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ပြုကြည့်နေမိ၏။ သူတို့
အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကိုကြီးထိုက်က ကားထဲမှ အပြေးအလွှား
ထွက်လာကာ လင်းလင်းအနီးမှာလာရပ်ပြီး သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ
ဖက်ထားသည်။ အခုချိန်ထိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသေး
သော သူ့ကို အန်တီပပက မျက်လုံးချင်းဆုံ၍ ပြောလိုက်ပါ၏။

“မင်းကိုရိုက်မိတဲ့အတွက် တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြော
ချင်ဘူး လင်းလင်း၊ မင်းအနေနဲ့ တို့ကို ကြိုက်သလို တုန်ပြန်
နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုသိစေချင်တာ တစ်ခုတော့ရှိ
တယ်၊ အခု မင်းကိုပါးရိုက်လိုက်တဲ့ တို့ဟာ မင်းနာကျင်တာ
ထက် အဆပေါင်းမနှိုင်းမယှဉ်သာအောင် နာကျင်ခဲ့ရတာပါ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက တို့နှလုံးသားကို အရင်ထိုးနှက်
ပစ်ခဲ့လို့ပဲ၊ အို . . . ငါဘာတွေ ပြောနေမိပါလိမ့် ကောင်လေး
ရယ်၊ မင်းသွားပါတော့ကွာ၊ တို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဝတီတို့မေး

ခေါင်းညှိတ်ပြေးတဲ့အချိန်ကလေး

၁၇၇

ရင်လည်း မင်းဘာသာ ကြည့်ကောင်းအောင်သာ ပြောလိုက်
တော့၊ အဲဒါတစ်ခုတော့ တို့ကိုကူညီပါ လင်းလင်းရယ်၊ နောက်
နာရီဝက်လောက်ကြာရင် တို့ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားမယ်လို့ပဲ မျှော်
လင့်ပါတယ်၊ သွား . . . သွားတော့နော် ကောင်လေး”

သူ့ကို ကိုကြီးထိုက်က ဖေးဖေးမမနှင့် ကားဆီခေါ်
သွားလိုက်သည်။ ကားလေးသည် တခဏချင်းမှာပင် သူမ
မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်ဝေးလွင့်သွားပါ၏။ ပပက အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်တော့လေလွင့်ရင်း အရာခပ်
သိမ်းကို မေ့လျော့ပစ်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။ သူမအနောက်
ခပ်လှမ်းချမ်းတွင်တော့ ထိုက်ဝေလင်း (ခေါ်) ကိုကြီးထိုက်
သည် အပြာရောင်ထီးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ
လိုက်ပါလာလေ၏။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝေမှူးသွင်

Weihmuthwin. @ gmail.com

အမှတ် (၇၇/၈၃)၊ အခန်း (၅၁)

မန္တလေးလမ်း၊ ကန်တော်လေး

ရန်ကုန်မြို့။

ဒိပ်မက်အသစ်